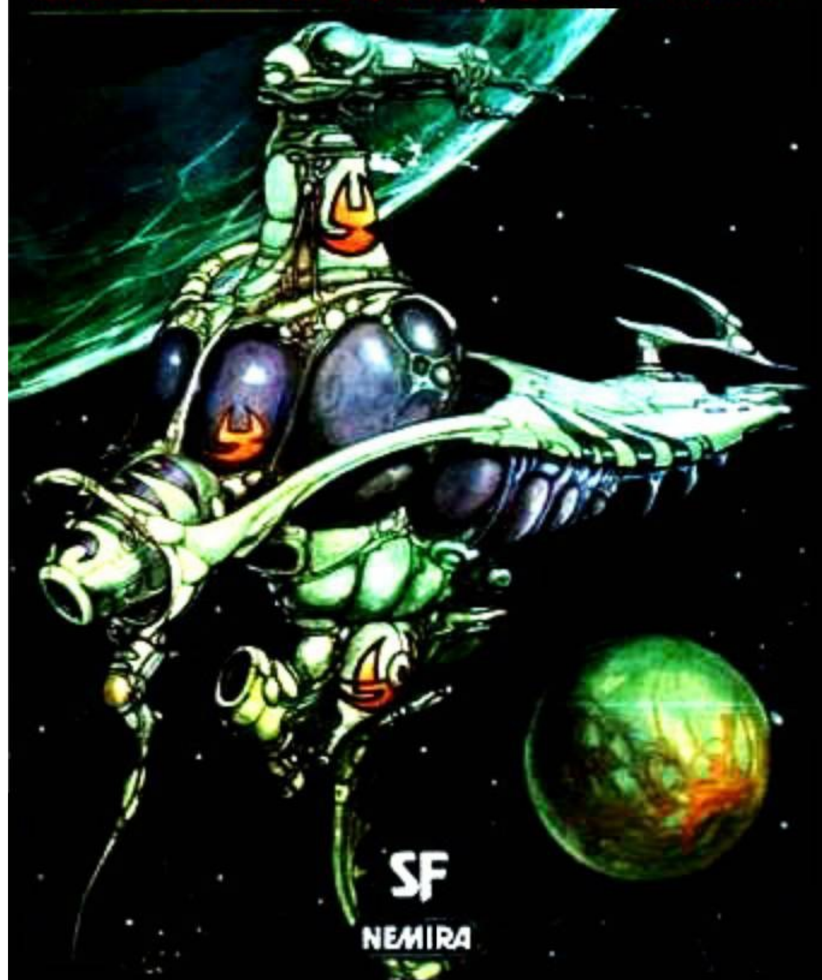
Luigi Menghini

REACȚIE ÎN LANȚ

MASA CRITICĂ: UN SOLDAT ȘI O PRISMĂ AZURIE

LUIGI MENGHINI

REACŢIE ÎN LANŢ

Traducere:
Camelia Stănescu-Ursuleanu

(Reazione a catena, 1977)

Editura Nemira, 1995

CUPRINS

CAPITOLUL ÎNTÂI

— *ECHIPA 128 la sala de debarcare, echipa 128 la sala de debarcare…*

Frank privi din nou cărţile de joc. În jurul lui confuzia era enormă. Oamenii îmbrăcaţi în combinezoane de luptă alergau într-o aparentă dezordine, dispărând şi reapărând din nenumăratele culori care se mistuiau în viscerele navei.

— Mai pun o sută de acţiuni.

Ceilalţi jucători consimţiră. Lada ce le servea drept masă se acoperi rapid de cărţi de joc plastifiate, pe care ieşea în relief stema armatei de ocupaţie.

— Bine, Frank. Hai să vedem cărţile.

— *Echipa 129 la sala de debarcare, echipa 129 la sala de debarcare…*

— Iată-vă serviţi: ful de dame.

Soldatul îşi sprijini mâinile de ladă, râzând. Dar cineva se dovedi mai iute decât el.

— Un moment, prietene. Te-am văzut lăsând să-ţi cadă o carte, în timp ce ascultam apelul.

Frank deveni atât de palid, încât pielea frunţii i se confunda cu albul părului; încercă să-şi etaleze limbuţia, dar nu mai avu timp. Ceilalţi trei soldaţi îl imobilizară şi îl împinseră înspre peretele metalic.

— Porcule, voiai să ne tragi pe sfoară?

— Nu, nu-i adevărat… Canaliilor, lăsaţi-mă!

— Şi astea, astea ce sunt? spuse unul dintre cei trei.

Se apleca şi adună de pe jos alte câteva cărţi. Ia te uită: un as, un popă, un nouă…

Soldatul n-aştepta altceva; cu un şut îl proiectă pe navigator la pământ, şi se prăvăli cu furie asupra celorlalţi doi. Un prim pumn îi turti nasul, al doilea îl nimeri în stomac, şi un brânci îl propti din nou în perete.

— Ia zi, vrei să faci pe durul cu noi?

Omul pe care Frank îl culcase la pământ nu se ridicase încă:

— Ţineţi-l bine că vreau să-l castrez… gemu el cu furie.

— Echipa 130 la sala de debarcare, echipa 130 la sala de debarcare…

— E echipa mea, trebuie să plec, spuse Frank, disperat. Ţineţi-vă banii, dar lăsaţi-mă să plec.

— De cine crezi că-ţi baţi joc, bobocule? De data asta urmară patru pumni, fiecare mai mult decât suficient pentru a-l face să-şi piardă cunoştinţa.

Simţi vag, pe obraz, contactul îngheţat al pardoselii şi leşină.

— E mai bine să dispărem, băieţi! Dacă e cu adevărat de la 130, or să vină să-l caute.

— Îi aplicăm un tratament complet şi pe urmă o întindem.

— Nu, să plecăm, nu vreau s-o sfârşim în ghearele MP-ului, ăia nu glumesc.

— Echipa 135 la sala de debarcare… echipa 135 la sala de debarcare.

„Sânge… de unde e sângele… ah, ce rău mi-e la stomac.” Încet-încet, Frank începu să-şi vină în fire. „Ăsta e sângele meu… Ticăloşii!”

— Echipa 136 la sala de debarcare, echipa 136 la sala de debarcare…

Cu greutate se ridică, sprijinindu-se de lăzile din depozit.

Se îndreptă apoi, clătinându-se, spre grupul sanitar. Cineva îl izbi în timpul traseului, dar soldatul nu se opri până când reuşi să se sprijine de marginea căzii de baie.

— Ticăloşii, bolborosi printre dinţi, şi se aruncă hotărât înăuntru.

Apa puţea a dezinfectant, dar era proaspătă.

Suspină, abandonându-se tremurului uşor al vibratoarelor ce generau un curent înviorător în jurul membrelor sale amorţite. De îndată ce se simţi mai bine, ieşi din cadă. Se strecură sub uscător; în câteva secunde era complet zvântat: numai buzunarele, pe care uitase să le închidă înainte de a intra în apă, mai erau încă umede.

— *Echipa 137 la sala de debarcare, echipa 137 la sala de debarcare...*

Simplul soldat Frank Sondar nu fusese vreodată un tip bine. Urma cu scrupulozitate toate recomandările unui anumit gen de presă, acele ziare de nivel cultural scăzut care îndemnau proletariatul galactic spre cele mai inutile şi trăsnite acţiuni de masă. Dar trupul îi rămânea mereu prea slab şi lipsit de graţie.

Nu-i folosea la nimic părul vopsit în alb, după modelul celor mai renumiţi actori americani, sau genele argintii; pomezi le multicolore nu erau bune decât să provoace în fiecare lună noi furuncule; injecţiile plastice ar fi trebuit să-i potenţeze anumite însuşiri utile pentru un bărbat, dar în realitate se limitau doar la a-i umfla acele „atribute”. Frank rămânea pentru totdeauna un fiu al mizeriei, tovarăşă răbdătoare a atâtor oameni din toate timpurile.

Totuşi, în faţa oglinzii care-i reda cu cruzime imaginea militarul nu-şi conştientiza condiţia. Se înrolase în armată pentru a scăpa de dificila viaţă de miner pe o oarecare planetă a Centurii Exterioare. Iar în armată descoperise că pentru cei săraci viaţa se dovedea încă şi mai grea. Dar, ce? puţin, leafa era sigură. Cu bani puteai întotdeauna să obţii câte ceva: o femeie care să nu facă prea multe

mofturi, o îmbrăcăminte de la marile magazine şi, cu un pic de noroc la joc, chiar pulbere de Milet sau vreun alt drog. Mai era, apoi, o sursă de câştig ulterior, bine cunoscută de toţi soldaţii armatei: prada de război.

— Echipa 138 la sala de debarcare, echipa 138 la sala de debarcare…

Nu-i mai curgea sânge din nas, şi durerea aproape dispăruse. „Data viitoare când trişez o să trebuiască să fiu mai atent – îşi spuse Frank, îndreptându-se spre ieşirea depozitului. Azi s-au şmecherit cu toţii!”

În coridor dădeau o sumedenie de uşi numerotate, fiecare constituind intrarea de la cabina unei echipe. Când monotonul apel al megafoanelor anunţa un număr, prin uşa echivalentă ieşea în fugă formaţiunea interesată. În rând câte doi, soldaţii ajungeau în sala de la capătul coridorului, unde îi aşteptau mijloacele de debarcare. Frank intră în cabina cu numărul 150.

Aşteptând să fie chemaţi, vreo 15 oameni şuşoteau în mici grupuri risipite ici-colo. Paturile pliante reintraseră în nişele lor; rămânea acum o încăpere sobră, goală, în care predomina mirosul de sudoare umană. Sergentul Mab, unicul care stătea izolat de ceilalţi. Îl privi în fugă pe Frank, apoi continuă să-şi cureţe arma fără prea mare convingere. Mab fusese întotdeauna un individ ostracizat. „Ăsta nu merge la femei” – se spunea despre el. ceea ce era mai mult decât suficient pentru a-l exclude din comunitatea lor.

Frank avansă spre mijlocul cabinei. Leo, prietenul şi apărătorul său, i se propti înainte cu întreaga-i masivitate de fost luptător de circ.

— Ei, ce-ai păţit? Ai un ochi umflat!

— Ocupă-te de grăsimea ta, îi răspunse sec. Şi încercă să ignore râsul maliţios al celorlalţi.

— Lasă-mă să te îngrijesc puţin, insistă Leo.

— Du-te la dracu!

Cu o smucitură energică, Frank se eliberă de mâna ce i

se aşezase pe umăr. Apoi se îndreptă grăbit spre lucrurile lui, sprijinite de perete. Conform structurării trupelor de debarcare, soldaţii acţionau în cuplu. Leo era asociatul său. Din pricina numeroaselor lovituri încasate în timpul luptelor, era cam năuc şi uşor nărod, iar Frank profita de asta pentru a-l manevra după bunul său plac.

— Echipa 141 la sala de debarcare, echipa 141 la sala de debarcare…

— Atenţie!

Cu toţii săriră în poziţie de drepţi, în vreme ce locotenentul Corven îşi făcu apariţia. De peste doi ani el era şeful echipei lor. Semăna mai degrabă cu un tată cumsecade de familie decât cu un soldat: ochi mari, plini de înţelegere, păr cenuşiu, nevopsit, şi câteva riduri pe frunte ce-i dădeau un aer de filosof. Dar toţi ştiau deja că sub acea aparenţă de bonomie se ascundea o fire crudă şi sângeroasă. Şi se temeau de el.

— Pe loc repaos! Aveţi cinci minute pentru preparative, ordonă locotenentul.

Grăbiţi, oamenii îşi deschiseră raniţele şi începură să se îmbrace: casca radio, primul combinezon antiradiaţii, apoi al doilea combinezon antiproiectile şi cel de camuflaj. În fine, fiecare fixă pe capul propriului asociat coiful de luptă, cu viziera ridicată, controlând să se îmbine perfect cu combinezonul. După patru minute erau toţi aliniaţi în aşteptarea inspecţiei. Odată cu expirarea timpului anunţat, Corven începu să-i treacă în revistă, abia aruncându-le o privire. Aşa cum Frank se temuse, se opri chiar în faţa lui.

— Ce ţi s-a întâmplat, ce-i cu faţa ta?

— M-am bătut, domnule.

— Cu cineva din această echipă?

Chipul ofiţerului deveni grav.

— Nu, domnule.

— Eh! Data viitoare fii mai atent. Nicio fractură, sper.

— Nu, domnule, sunt în perfectă formă.

Lui Frank începu să-i fie teamă. Putea să ajungă în carceră şi, în acest caz, adio posibilitate de a se înfrupta din prada de război. Cu uşurare îl văzu pe comandant surâzând şi trecând mai departe. Şi Corven avea interesul ca toţi oamenii lui să fie prezenţi: Prin tradiţie, i se cuvenea un procent din ceea ce echipa reuşea să jefuiască.

— Bine, băieţi, curând va fi rândul nostru. Ştiţi deja ce ne aşteaptă. Niciunul dintre voi nu-i novice, de aceea sper că veţi acţiona cum trebuie, chiar dacă ne vom dispersa în timpul debarcării: păstraţi legătura cu unitatea mamă. Codul nostru este ST 150. Întrebări?

— Domnule…

Sergentul Mab făcu un pas înainte.

— Ce este?

— Serviciile de informaţii nu sunt prea clarificate asupra tipului de reacţie pe care-l vom întâlni. Raportul vorbeşte de aspectele fizice ale planetei, dar nu spune nimic despre tipul de civilizaţie, arme.

Frank nu se preocupa niciodată de ceea ce-l aştepta. Găsea ridicol să ştie câte picioare, braţe, capete aveau indigenii, dat fiind faptul că, în mod normal, ucidea orice fiinţă care se mişca. Iar informaţiile mărunte rămâneau în seama lui Leo.

— Se vede treaba că nu sunt utile scopului misiunii.

— Dar dacă locuitorii sunt oameni? Dacă…

— Las-o baltă, sergent!

Corven apăsă uşor cuvintele şi inflexiunea vocii sale se dovedi mai mult decât suficientă pentru a-l face pe gradat să renunţe.

— Da, domnule, murmură Mab nemulţumit.

În acel moment difuzorul chemă echipa lor.

A invada o planetă în secolul XXV era o acţiune ce nu oferea prea multe emoţii generalilor flotei.

Rareori lumile atacate depăşeau un nivel de civilizaţie capabil să-i pună pe gânduri. Era vorba, în cele mai multe cazuri, de populaţii care foloseau arme cu combustie lentă, dacă nu chiar propulsia elastică sau musculară. Deci, majoritatea marilor comandanţi nu mai urmau flota şi rămâneau în propriile oraşe, la depărtare de milioane de ani lumină, având grijă să se informeze din când în când în ce punct au ajuns operaţiunile. Calculatoarele navelor-amiral executau pentru ei funcţiunile de comandă şi de coordonare, şi era de netăgăduit că reuşeau s-o facă mai bine. Când acţiunea era finalizată, nu rămânea decât să fie avizat guvernul despre existenţa unei noi planete pregătite pentru colonizare. Statul, recunoscător, îi premia pe cuceritori cu obişnuitele decoraţii şi cu gratificaţiile cuvenite.

Viaţa nu oferea emoţii excesive nici măcar celor care urmau flota. Marile nave intrau în orbita de recunoaştere din jurul planetei respective. Nimeni nu se plângea vreodată de rezultatele reperării preliminare a poziţiilor şi nimeni nu era preocupat să le aprofundeze. Se trecea apoi la acţiune, dezorganizând centrele locuite prin bombardamente violente şi extrem de riguros programate. Când distrugerea era aproape totală, intervenea infanteria de debarcare. Soldaţii individualizau zonele cruţate şi îşi desăvârşeau opera: pe acolo îi împingeau pe supravieţuitori spre punctele de primire. Indigenii urmau să fie luaţi în grijă de colonişti. Începea atunci reeducarea lor, o operă care, de-a lungul câtorva decenii, i-ar fi dus la dispariţie. La încheierea socotelilor, fiecare lume nouă costa civilizaţia umană două sau trei luni de muncă pentru treizeci de mii de oameni şi vreo cincizeci de nave spaţiale.

În privinţa cheltuielilor, cineva sugerase să fie folosite echipe de roboţi, cu mult mai eficienţi şi mai puţin costisitori decât oamenii. Dar propunerea fusese dată uitării, sub pretextul că armata oferea prilej de deconectare

pentru exuberantul tineret galactic, care, adesea, nu izbutea să se angreneze în diferitele cicluri productive. Pe lângă aceasta, nu era un secret că roboţii puteau fi controlaţi de un unic grup monopolist, în timp ce în jurul armatei gravitau numeroase centre de interes, rivalizând între ele.

Racheta îşi încetini cursa şi începu să planeze.

— Suntem la cinci mii de metri, spuse pilotul avansând în cabina sa.

— Bine, pregătiţi-vă pentru manevrele de lansare.

Comandantul Corven se ridică şi-şi consultă ceasul.

— Aceeaşi tehnică, adăugă el. Acţionaţi în grupuri de câte doi, fiecare grup la zece kilometri distanţă de celălalt. Eu, cu racheta, vă voi urmări la centru şi vă voi semnala prezenţa fiinţelor. Păstraţi o medie de douăzeci unităţi orare în direcţia Sud-Est, Asta-i tot!

Apoi îşi aminti de un amănunt important:

— Nu vă pierdeţi timpul făcându-i prizonieri pe indigenii izolaţi.

Aruncă o privire semnificativă sergentului Mab, care înţelese şi îşi plecă fruntea.

— Vizierele jos! Verificaţi radioul. Audiţia e bună?

Toţi confirmară. Apoi, conform tradiţiei, radioul începu să transmită un marş vioi.

— Deschideţi hubloul.

O lumină azurie invada interiorul. Combinezoanele mimetice absorbiră imediat culoarea, disimulând prezenţa oamenilor. Frank şi Leo se lansară cei dintâi. Centurile gravitaţionale îi susţineau în aer, pe când racheta se îndepărta, urmată de o uşoară dâră de gaze.

— Ce frumos! exclamă fostul combatant. În timp ce observa pământul aşternându-se sub ei.

Soarele, ivit la extremul orizont, străpungea atmosfera densă de vapori cu razele lui azurii, dând naştere unei serii de curcubeie multicolore. Pe măsură ce coborau din înaltul

cerului, oamenii puteau distinge detalii ale lumii care îi aştepta. O pădure acoperea formele neregulate ale reliefului, abia pronunţate. Dincolo de vegetaţia viguroasă, pajişti şi câmpuri de cultură anunţau prezenţa unor activităţi raţionale. Numeroase şanţuri împărţeau teritoriul în suprafeţe geometrice, preponderent hexagonale. Pretutindeni domnea lumina uniformă a soarelui.

— Ce porcărie! comentă Frank.

Fără să-şi aştepte camaradul, acceleră coborârea până când atinse uşor frunzişul albirilor, la zece metri de sol.

— Aşteaptă-mă, mergi prea repede, protestă Leo.

— Grăbeşte-te, prostule. Şi nu urla. Vreau să aud când ne sunt semnalate fiinţele.

Chiar în acel moment, căştile radiourilor lor captară vocea locotenentului Corven:

— Frank, la două mii de metri în dreapta ta sunt indigeni.

— Recepţionat. Ai auzit, grasule! Mergi tu înainte şi încearcă să fii expeditiv. Apropo, ai citit raportul Serviciilor? Oare cum arată fiinţele astea?

— De ce nu le citeşti niciodată, Frank? Ştii că e indispensabil; îţi aminteşti când, pe acea planetă de nisip, ai tras toată ziua în turme de mamifere rumegătoare, în schimb ai lăsat să-ţi scape fiinţe ce aveau forme vegetale? Şi tocmai ele te-au surprins pe la spate cu una dintre bateriile lor.

Sigur că-şi amintea. L-a costat o lună de spital, pentru oblojirea rănilor, şi două de închisoare. Rememorarea acelui episod îl făcu şi mai ameninţător.

— Rahatule, ţi-am cerut să-mi spui care-i forma fiinţelor, nu să-mi ţii o predică!

— Foarte bine, nu mi-o lua în nume de rău. Sunt de mărimea unor uriaşe broaşte ţestoase şi seamănă cu prismele hexagonale. Merg pe o serie de peri care vibrează. Nu au membre şi nu se ştie cum se pot apăra. Nu par periculoase, cel puţin nu foarte.

După un minut de zbor ajunseră în zona semnalată; cu un salt, alunecară spre un gard viu de tufişuri şi se ascunseră acolo.

— Vezi ceva?

— Nu.

— Dă o raită primprejur.

Leo încercă să protesteze, apoi se supuse. Îşi pregăti comenzile de la centură şi se înălţă din nou, descriind în aer cercuri din ce în ce mai largi.

— Zăreşti ceva?

Asociatul negă. Frank scoase capul afară din adăpostul vegetal, tocmai la timp pentru a încasa două proiectile în vizieră. Lovitura îl făcu să se rostogolească la pământ. Urmă o rafală de înjurături.

— Pui de căţea ce eşti! Sunt în faţa noastră, m-au lovit!

— Eşti rănit?

Lamentările lui Leo îl tăcură apoi, să se înfurie. Alte proiectile ridicară bulgări de pământ în jurul trupului său.

— Trage, idiotule, trage!

— Dar nu-i văd, nu-i văd, urlă Leo cu ton de scuză.

Leo continuă să se rotească prin aer, urmărit de rafalele trăgătorilor ascunşi. Lui Frank începu să-i fie teamă ca nu cumva combinezonul protector să cedeze sub grindina proiectilelor şi, prin sărituri alungite, încercă să iasă din raza tirului. „Sunt pietre”, îşi spuse, observând forma discontinuă a obiectelor ce ricoşau prin preajmă. „Cum or fi reuşind să le arunce cu atâta forţă?”

Descoperi un şanţ. Fără să ezite, se avântă cu un salt înainte, în zbor, şi cabră înăuntrul adânciturii: se prăvăli cu o bufnitură în lichidul uleios ce curgea pe fundul şanţului. Doi indigeni erau acolo, pe jumătate scufundaţi; văzându-l apropiindu-se, ţâşniră afară. „Uite-i, ticăloşii!” zise în sine, furios, soldatul. Îşi sprijini puşca de braţul stâng şi trase. Cele două fiinţe dispăruseră într-o explozie, lăsându-i în minte imaginea fugară a două mari pastile hexagonale, cu

feţele perfect pătrate, care se sprijineau pe numeroşi cili vibratili, subţiri şi în continuă mişcare.

— Acum îi văd, acum îi văd – strigă Leo de sus.

— Atunci trage!

O serie de explozii scuturară pământul. Frank se înălţă pe marginea şanţului şi încercă să descopere noi ţinte. Tirurile camaradului său incendiară un boschet de plante agăţătoare, care începură să se învăluie în fum. Pe neaşteptate năvăliră afară cinci indigeni; ultimul părea rănit; abia îşi târâia cilii, şi curând rămase la distanţă de ceilalţi. Una dintre fiinţe îşi dădu seama de asta şi, făcând repede cale-ntoarsă, îşi regăsi tovarăşul, se opri şi-l luă cu ea. Operaţia a fost atât de rapidă, încât omul nu înţelese cum s-a petrecut. Când fiinţa începu din nou să fugă cu rănitul, încărcătura puştii îi trăsni unul peste celălalt: muriră formând ceva ca o coloană curioasă şi caraghioasă în mijlocul câmpului. Frank îi ucise şi pe ceilalţi fugari. Pe urmă se întoarse să privească atent coloana: era cu adevărat o compoziţie stranie, substanţă răsucită în ea însăşi în nemişcarea morţii – o compoziţie artistică macabră.

Vocea locotenentului Corven îl trezi din propriile-i gânduri.

— Frank, Leo, cum de mai sunteţi încă acolo? Mişcaţi-vă!

— Da, domnule, ne-a fost greu să localizăm fiinţele; pe aici totul e azuriu.

— Lăsaţi-o baltă. Acum avansaţi repede, aveţi zece kilometri de recuperat pentru a ajunge din urmă restul echipei.

— Ai auzit, Leo? Trebuie s-o întindem, spuse Frank. Şi se ridică rapid în zbor, îndreptându-se spre orizontul care se colora din ce în ce mai intens în lumina soarelui. Însoţitorul său îl ajunse din urmă mormăind.

— În locul ăsta de rahat nu vom găsi măcar un ciob, ca să zicem că ne alegem cu ceva. I-ai văzut pe ăia? N-au

haine, n-au podoabe, nimic şi iar nimic. Nici măcar n-am priceput cu ce trăgeau în noi.

— Nu aveau arme, aruncau în noi doar cu pietre.

— Pietre? Şi cum puteau să le arunce, fără braţe?

— E o singură explicaţie: au, desigur, capacitatea de a deplasa obiectele cu mintea, sau ceva în genul ăsta; aşa cred că aruncau în noi cu ce nimereau, şi cu câtă forţă! Puţin a lipsit să nu-mi plesnească viziera. N-ai auzit nimic în timp ce-i ucideam?

— Nu, nu cred.

— Eu da, mi s-a părut că unul dintre ei se văicăreşte; pe moment am crezut că e un bruiaj radio, dar acum nu mai sunt aşa de sigur. Ăştia îşi folosesc mintea în locul mâinilor, în locul gurii.

Leo râse.

— E un adevărat păcat să trebuiască să-i pârleşti, glumi el.

— Către toate grupurile, către toate grupurile! Adunaţi-vă spre centrul dispozitivului, unde e un oraş… Luaţi poziţie fără să atacaţi – se pare că sunt unele probleme. Voi veni eu cu racheta pentru a controla personal.

CAPITOLUL AL DOILEA

Ca de obicei, sala de reuniuni era înţesată de tineri şefi de sector. Alar Desaix ajunse la podiumul oratorilor, încercând să învingă profunda emoţie care îi copleşea ori de câte ori avea această onoare. Cu toate că era unul dintre conducătorii cei mai importanţi ai Carboneriei, îşi păstrase nealterate simplitatea şi timiditatea, care-l făceau simpatic maselor şi, evident, bine văzut de cadrele direcţiei. Aşteptă, cu obrazul îmbujorat, ca aplauzele să înceteze. Pe urmă începu să vorbească.

— Camarazi, în ciuda promisiunilor făcute şi a marilor manifestări populare, o nouă planetă a fost atacată de forţele galactice: planeta Gelbelex.

Un cor de proteste acoperi ecoul cuvintelor sale; Alar aşteaptă să se stingă, şi continuă:

— Au folosit a VII-a Flotă care, oficial, se află în antrenament pe Centura Exterioară; dar. graţie credincioşilor noştri informatori, această perfidă manevră nu va rămâne ascunsă pentru mult timp. Cum nu va fi ignorat multă vreme faptul că pe acea planetă sunt prezenţi oamenii noştri care, cu riscul propriei vieţi, vor demasca, făcând-o şi mai răsunătoare şi condamnabilă, această nouă crimă contra libertăţii şi existenţei tuturor fiinţelor. Trebuie ca o dată pentru totdeauna opinia publică să-şi dea seama de cruzimea şi de lipsa de onestitate a

acestor agresiuni, ce provoacă dispariţia unor civilizaţii întregi doar pentru speculaţiile veroase ale câtorva afacerişti legaţi de guvern şi de armată. De astă dată, printre victimele politicii de neînfrânată expansiune, se vor afla bărbaţi şi femei, semeni de-ai noştri, şi acesta e un delict chiar şi pentru legea lor.

Alar se opri o clipă pentru a-şi trage sufletul şi pentru a-şi potoli emoţia crescândă pe care i-o produceau propriile sale cuvinte. Când obrajii săi îşi recăpătară culoarea normală, continuă:

— Nu vă faceţi, totuşi, iluzii. Drumul pe care am pornit e plin de obstacole. Deja guvernul şi clica sa de paraziţi încearcă pe toate căile să ne arunce în afara legalităţii, pentru a ne putea zdrobi. Cu toţii cunoaştem provocările lor. Mulţi dintre noi am suferit presiuni şi violenţe, unii au plătit chiar cu viaţa propria credinţă în justiţie. De mâine va trebui să aşteptăm o reacţie încă mai amplă. De mâine, pe toate planetele galaxiei se va afla despre noua agresiune; operatorii noştri de informaţii vor transmite ştirea şi dovezile. În fiecare oraş se vor face demonstraţii. Dacă totul va merge bine, guvernul va cădea repede şi vom avea noi alegeri.

Aplauzele îl întrerupseră pentru câteva minute.

— În spiritul a ceea ce am spus, trebuie totuşi să ne aşteptăm la ce e mai rău; nu cred că adversarii noştri vor ceda fără a face apel la forţă, de aceea vă invit să fiţi prudenţi. Din acest moment trebuie să urmăm planul de urgenţă pe care deja îl cunoaştem. Fiecare dintre voi, revenind în propriul său sector, va trebui să se organizeze după schemele sugerate de calculatoarele noastre. Cei responsabili cu securitatea vor primi noi combinezoane protectoare şi alte arme. Răspunderea lor va creşte; să ne amintim că violenţa e instrumentul duşmanilor noştri. Mâine vom avea o mare bătălie; fiecare să-şi facă datoria până când dreptatea va triumfa. Carboneria să trăiască.

Un cor de ovaţii izbucni în sală. Alar înclină capul şi, evitând privirile celor prezenţi, ieşi din încăpere, în timp ce un nou orator se urcă la tribună. Pe coridorul de alături *ptero*-robotul repartizat lui Alar zbârnâi în semn de omagiu.

— Frumos discurs, domnule!

— Mulţumesc. Veşti de la Gelbelex? întrebă Alar.

Se îndreptă spre ieşire, şi robotul i se alătură, alunecând pe picioarele-i lungi de metal, în vreme ce sistemul său mental intra în contact cu calculatorul de la centrul-ghid pentru a găsi răspuns la întrebarea patronului.

— Da, domnule. Operatorul de informaţii 21 a detectat unele faze ale bombardamentului în zona sa de observaţie; operatorul 6 nu mai este în legătură; observatorii 15 şi 17 au trimis imagini de atac cu infanterie; toţi ceilalţi sunt gata să acţioneze. Informatorul nostru participă la primul val de atac; încercăm să intrăm în contact cu el.

Omul părea preocupat.

— Cine este operatorul 6?

— Vojin Abenus, un tânăr din Centura Medie. Nu se numără printre cunoştinţele dumneavoastră, domnule.

Chipul lui Alar vădi o anumită uşurare.

— Cred că ne putem întoarce acasă. Mâine ne aşteaptă o zi foarte grea.

Se urcară amândoi în autovehiculul parcat pe terasă. Oraşul începea să se ilumineze odată cu venirea nopţii. Pe diferitele sale nivele, lungile convoaie ale liniilor urbane descărcau mulţimea anonimă a lucrătorilor care-şi terminaseră serviciul zilnic. Nemişcat pe scaun, Alar îşi umplu privirea de acest spectacol. Putea să audă vociferarea confuză a acelei umanităţi rară chip, chemările ascuţite ale copiilor, muzica delicată a teatrelor, pe aceea mai provocatoare a bordelurilor, sloganurile publicitare ale multor locuri de întâlnire, care urmau să absoarbă o parte a fluxului viu. Văzând oraşul animându-se în existenţa sa artificială, se simţi tulburat.

— Cine ştie dacă vor înţelege? gândi cu voce tare.

— Nu pot răspunde la întrebarea dumneavoastră, domnule. Îmi lipsesc termenii de comparaţie.

Vocea *pter*-ului îl trezi din scurta uitare de sine.

— Scuză-mă, nu intenţionam să-ţi adresez vreo întrebare. Să mergem, totuşi.

Cu un zbârnâit, automobilul zburător se ridică şi se îndreptă spre canalul magnetic de culisare. O scurtă zvâcnitură le indică intrarea. Alar şi *pter*-ul aşteptară câteva minute să le fie desemnată o pistă liberă, apoi vehiculul ţâşni ca o săgeată pe strada invizibilă ce brăzda cerul. Oraşul dispăru şi rămase întunericul timid al serii, sfâşiat din vreme în vreme de farurile rarelor mijloace de transport care se încrucişau.

— E oportun să îmbrăcaţi combinezonul de protecţie, domnule.

— Suntem urmăriţi?

— Da, domnule. Încă de la Palatul Carboneriei. Se pare că există cineva căruia nu i-a plăcut discursul nostru.

„Probabil ne cunosc deja planurile şi nu vor să piardă timpul”, se gândi Alar, în timp ce îmbrăca haina militară. „Noroc că am evitat să citez date precise. Spionii lor s-au infiltrat desigur cam peste tot.”

— Semnalează la centru să afle cine a trădat şi să găsească de urgenţă un înlocuitor, în cazul că voi dispărea din circulaţie.

Un tremur uşor a făcut să i se oprească vocea în gât.

— Cerule! Cred că mi-e frică.

— Reacţie normală, domnule. Doriţi un calmant?

— Nu, fără medicamente, am fost întotdeauna împotriva lor.

Noaptea se înstăpânise şi răspândea o stranie senzaţie de frig. Imperturbabil, *pter*-ul controla pe radar distanţa

care îi separa de maşina urmăritoare. Alar avea o încredere oarbă în robot: era unul dintre cele mai bune tipuri din comerţ, pe care organizaţia îl modificase pentru a-i spori prestaţiile. Nu o dată îl salvase din situaţii dificile; faptul că fusese mereu conectat la computerele partidului îi dădea senzaţia că nu e singur.

— Ar trebui să evitaţi să mergeţi acasă, domnule. Putem utiliza unul dintre adăposturile secrete pe care le avem la dispoziţie.

— În regulă, procedează cum crezi că e mai bine. Vei reuşi să scapi de ei?

— Imposibil, ne ţin sub control prin raze spion. Ne rămân doar două posibilităţi: să abandonăm automobilul şi să-i înfruntăm. Cer permisiunea de a ucide, domnule.

Nimic nu-i displăcea lui Alar mai mult decât violenţa. A ucide era un verb pe are prefera să-l utilizeze rar şi niciodată la persoana întâi.

— Să abandonăm vehiculul. Cât priveşte permisiunea cerută: se refuză.

Pter-ul rămase o clipă tăcut; Alar intui că se conectase la creierul central al Carboneriei.

— Îmi pare rău, domnule, dar centrul insistă să fiu autorizat de a folosi violenţa în caz de necesitate.

Omul suspină. Începea din nou să-i fie teamă. Înţelese că nu trebuia să se adăpostească în spatele chestiunilor de principiu; înfruntarea decisivă se apropia, şi Carboneria avea nevoie de el. Cedă.

— Autorizaţie acordată.

Vehiculul ieşi de pe pista magnetică şi coborî spre sol.

— Domnule, ne vom lansa de îndată ce vom trece pe deasupra acelei păduri, dacă nu ne doboară ei mai devreme.

Mici picături de sudoare brăzdau obrazul omului, scurgându-se şi dispărând pe gulerul cămăşii. Îşi simţea gâtul uscat. Mâinile sale frământau marginile fotoliului, fără

ca el să şi le poată stăpâni. Ar fi vrut să se afle altundeva, printre cărţile lui, ca o persoană oarecare iubitoare de pace, de trai liniştit…

— Ne pot vedea în timp ce coborâm?

— Ne pot vedea, domnule.

Liziera întunecată a pădurii se apropia cu repeziciune. Aparatul de zbor atinse vârfurile ascuţite ale pinilor, care se agitau precum undele unui lac învolburat.

— Trei secunde până la lansare, domnule.

Alar se gândi la operatorul informativ 6, care nu mai răspundea, se gândi la alţi oameni risipiţi pe o planetă răvăşită de război…

— Acum săriţi, domnule.

Frigul nopţii îl biciui prin viziera ridicată a căştii; instinctiv, o coborî şi se aruncă în beznă. Simţi plesniturile violente ale ramurilor ce se frângeau sub trupul său. Cu greu reuşi să încetinească prăbuşirea acţionând comenzile centurii gravitaţionale. O ramură puternică îl izbi. Când ajunse la sol, simţi o dorinţă intensă să doarmă. Îşi cufundă capul în covorul de iarbă şi se bucură de linişte. La câţiva metri de el, *pter*-ul ateriză uşor şi rămase în tăcere, aşteptând ca omul să-şi revină. O explozie îndepărtată indică destinul automobilului zburător pe care-l abandonaseră.

— Nu ne-au văzut, aşa-i?

— Nu, domnule, au continuat să urmărească vehiculul.

— Bine, putem merge. Ăsta e doar începutul, mâine va fi o zi şi mai grea.

Acum nu-i mai era teamă. Se ridică în picioare şi urmă automatul. Înapoia sa, pacea pădurii rămase ca o plăcută amintire, o clipă menită să se stingă încet în memorie.

CAPITOLUL AL TREILEA

Bariera invizibilă îi bloca ferm orice tentativă de a înainta. Fără convingere, Leo ridică din umeri.

— Ai senzaţia că te izbeşti de un zid de gumă, spuse. Nu reuşesc să înaintez niciun pas.

Din groapa în care se pusese la adăpost, Frank îi făcu semn să se înapoieze. Dincolo de acel misterios obstacol se distingea un oraş, un straniu ansamblu de construcţii azurii, toate egale; unica prezenţă de civilizaţie pe care o întâlniseră din momentul debarcării. Nicio bordură ornamentală nu trăda delimitarea dintre case. Păreau tot atâtea paralelipipede înfipte în sol de mâna capricioasă a unui copil. În zadar Frank încerca să distingă, în acel ansamblu monoton, promisiunea vreunei prăzi bogate de război. Din lichidul vâscos, în care i se înfundau picioarele, ţâşnea la răstimpuri câte un mic şarpe care încerca să-l muşte de pulpă. Combinezonul, cu radiaţiile lui protectoare, îi zădărnicea eforturile. Micul animal, dezamăgit de rezultat, se scufunda din nou, pentru ca apoi să atace cu o reînnoită energie.

Leo se prăvăli greoi lângă asociatul său.

— Cum crezi că funcţionează povestea? întrebă.

— Mă gândesc că-şi folosesc minţile lor blestemate: mii de creiere concentrate să respingă orice corp solid care se apropie.

— Sigur că un bombardament de raze ar rezolva totul.
— Idiotule, aşa ar exploda întreg oraşul, n-ar mai rămâne nicio fărâmă. Să-l lăsăm pe Corven să decidă.
Şi locotenentul decise: un fulger orbitor atinse centrul aşezării.
— Ticălosul ăla a avut exact ideea ta!
Unele clădiri dispărură complet în flăcări, altele începură să fumege. Un nou fulger iscă alte incendii. Leo, excitat, se abandonă contemplării spectacolului. Era un joc frumos: razele care biciuiau aerul, casele care ardeau, ghearele de fum negru care înşfăcau cerul.
— Au apărut pastilele azurii! urlă.
Într-adevăr, străzile, iniţial pustii, se animară de fiinţe izgonite de incendiu. Vocea comandantului rupse atmosfera spectacolului.
— Curaj, băieţi, e rândul vostru acum. Nu cred să existe alte bariere.
Fără să ezite, Leo se năpusti înainte. Frank, în schimb, aşteptă să vadă dacă partenerul său întâlneşte vreo piedică. Apoi, asigurat, îl urmă. Zăriră în depărtare primul grup care pătrundea deja printre clădirile periferie. Se auzeau explozii. Cineva opunea o anume rezistenţă. Îndată ce soldaţii au ajuns în dreptul caselor, au fost întâmpinaţi de o rafală de corpuri solide. Încercară să se ferească prin diferite acrobaţii.
— Uite-i acolo!
Asociatul îi arătă un grup de indigeni care alunecau în viteză pe cilii lor vibratili extrem de mobili.
— Lasă-i în pace. Mai bine am încerca să pătrundem într-unul dintre edificiile astea.
— Cum te gândeşti s-o faci? Vezi vreo intrare?
Frank nu se opri să-l asculte. Gândi: „Trebuie să fie! Pe undeva, ei trebuie totuşi să intre.”
Zbură până în preajma unei construcţii, pipăind cu atenţie pereţii netezi, unul după altul. Nimic nu trăda

existenţa vreunui loc de trecere. Ajunse la un alt edificiu. Tot nimic. Camaradul îl urmărea de sus, având grijă să tragă asupra micilor grupuri de îndrăzneţi ce încercau să le bareze calea cu acele, pe cât de obişnuite pe atât de inofensive, pietre.

„Clădirile astea trebuie să fie pline de lucruşoare”, se gândi Frank, în vreme ce trecea de la un zid la altul. „Dacă ei intră şi ies, trebuie să izbutesc şi eu!” Ca pentru a-i confirma raţionamentul, fiinţele apăreau şi dispăreau, parcă din şi în neant, urmărite de împuşcăturile lui Leo.

— Frank, ai înaintat prea mult. Rişti să te izolezi de ceilalţi.

Vocea lui Corven îi stopă cercetarea. Cu părere de rău, trebui să planeze spre pământ, de unde îşi revărsă mânia împotriva fiinţelor hexagonale ce încercau să fugă. Puse ochii pe câteva. Trase. Una se fărâmă într-o explozie de ţăndări azurii. O ţinti pe a doua, dar o idee neaşteptată îl făcu să renunţe. Aşteaptă ca vietatea să se apropie de o casă şi o blagoslovi cu o încărcătură redusă. Fiinţa se răsuci şi se opri. Frank se apropie cu rapiditate. Pe partea unde o lovise, avea o rană uriaşă din care ieşea o plasmă densă, vâscoasă, care se solidifica deasupra plăgii. „Sper să nu fi murit”, îşi zise omul.

De la înălţimea unui acoperiş. Leo privea curios scena. După câteva minute, rana era complet acoperită şi pastila începu să se mişte din nou. Cilii pipăiră nesiguri terenul. În capul lui Frank ajunse un fel de murmur nedesluşit. „Unde mentale. Încearcă poate să comunice cu mine.” Percepu, într-adevăr, o apăsare neliniştitoare în creier, ca şi cum cineva l-ar fi dorit cufundat în propriile-i temeri. Apoi bizara fiinţă se mişcă greoi: cu mult chin, firişoarele vibratile împinseră corpul înainte. Militarul o urmă îndeaproape. Din nou percepu contactul mental care-i transmitea tumultuoasa senzaţie de teroare. Dar omul avea alte gânduri. „Mişcă-te, mititelule! intră în casă, hai.” Fiinţa se

îndreptă spre peretele neted al unui edificiu. Dispăru pe neaşteptate. „L-a înghiţit pământul… A dispărut în sol”.

Fără să aştepte altceva, omul ajunse la locul unde indigenul dispăruse. Când se postă deasupra, nu găsi niciun punct de sprijin şi se prăbuşi în gol.

— Frank, unde ai dispărut? Nu te mai văd.

Chemarea lui Leo îl trezi din spaima care-l cuprinse în clipa prăbuşirii în acel puţ întunecos. Uimirea îl împiedicase să acţioneze centura gravitaţională şi se prăbuşise penibil în adânc. La trei metri deasupra lui, un hexagon opac indica trapa prin care pătrunsese, invizibilă din exterior: poarta lor de intrare.

— Frank, mai trăieşti?

— Sigur că trăiesc, matahalo, răspunse Frank satisfăcut. Avertizează-i pe ceilalţi că am descoperit sistemul de intrare în case. Spune-le să meargă în jurul fiecăreia, la câţiva metri distanţă de perete. Nu vor vedea nimic, dar apoi vor înţelege. Şi acum, lasă-mă să acţionez.

Întunericul profund îl obligă pe soldat să utilizeze proiectorul de raze infraroşii. În interiorul locuinţei nimic nu-l miră. De ani de zile se obişnuise cu orice tip de manifestare neobişnuită, cu obiecte dintre cele mai ciudate. Interesul i se concentră numai asupra atribuirii unei valori fiecărui lucru văzut.

O mică mobilă se înălţă brusc de pe pardoseală şi îl lovi puternic. Militarul căzu înjurând. O structură greoaie din piatră, aflată în centrul camerei, începu să se mişte încet. „Vrea să mă zdrobească, ticăloasa!” îşi zise omul alarmat. Structura de piatră recăzu, însă, cu o bufnitură. „Nu reuşeşte, trebuie să fie sfârşită.” Frank înşfăcă arma şi începu să caute fiinţa. Trecu în încăperea alăturată. Încă înainte de a zări pastila, îi simţi prezenţa, percepu distinct un mesaj de nedefinit în cuvinte: emoţie, teamă, dorinţă de a trăi. Înţelese, fără să-şi dea seama de asta, că acea creatură absurd de diferită cerea îndurare. I se făcu milă,

dar numai pentru o clipă. Trase de cum o zări. În minutele următoare se îndeletnici cu descoperirea prăzii de război – o muncă de rutină plictisitoare. Când reveni la lumina zilei, sacul pe care-l purta legat la picior era umplut pe jumătate.

Leo îl aştepta cu un aer satisfăcut; după volumul propriului bagaj părea evident că şi el efectuase o incursiune discretă. Niciun soldat nu se îmbogăţise vreodată cu nimicurile jefuite, dar de la complicii din flotă se puteau câştiga întotdeauna ceva titluri pentru rotunjirea veniturilor.

— Felicitări din partea tuturor, vulpe bătrână! spuse asociatul. Să ne punem pe treabă înainte ca incendiile să distrugă oraşul.

— Şi fiinţele?

— O iau la sănătoasa precum oile. Vor sfârşi de-a dreptul în zona echipei 153; o grijă în minus pentru noi.

Se înălţară la vreo treizeci de metri, de unde se zărea o masă agitată de pastile azurii îndepărtându-se de habitat.

— Au priceput imediat lecţia, observă Leo bine dispus.

Dar Frank nu zăbovi să-l asculte; alese o casă şi se îndreptă într-acolo. Momentul jafului nu era făcut pentru palavre. Trebuiau să fie rapizi, mai iuţi decât focul, decât alţi camarazi, decât imperiosul ordin care va pune capăt acţiunii. Soldatul se zori să pătrundă şi să iasă în grabă din acele construcţii. Frank cunoştea bine frenezia acelor clipe: o privire fugară, jaful metodic, distrugerea a tot ce reprezintă un obstacol. După vreo zece minute, inevitabil, sacul deborda. Dar căutarea nu se putea opri. Mereu apărea câte un nou obiect, aparent de mare valoare, pe care trebuia neapărat să-l ia. Se întâmpla atunci să reevalueze lucrurile pe care le poseda şi, adesea, pentru a face loc, arunca ceea ce cu o secundă mai devreme i se păruse de o valoare inestimabilă. Astfel continuă competiţia dintre aviditatea oamenilor şi cea a flăcărilor. Un spectacol grotesc, pe care locotenentul Corven îl savura de departe,

de la înălţimea unui deal dominând oraşul. El nu avea nevoie să participe. Odată misiunea terminată, îl aştepta un procent considerabil din toată prada. La timpul potrivit, reveni în rachetă şi-şi chemă oamenii la datoria lor soldăţească.

Frank şi Leo, îngreunaţi de pradă, se reîntoarseră pe poziţiile de luptă odată cu ceilalţi. Se formă din nou un front aliniat, pentru a împinge înainte masa înspăimântată a indigenilor ce alergau care încotro.

— Crezi că valorează mult toate astea? întrebă Leo în timp ce-şi bătea cu palma voluminosul sac.

— Să sperăm, răspunse Frank. În orice caz, asta valorează mai mult decât tot restul. O mie de titluri sau poate chiar cinci mii.

Scoase o piatră preţioasă din buzunarul combinezonului. La lumina soarelui giuvaerul iriza o jerbă de raze multicolore.

— Mamă, e uluitor… Să fie un diamant?

— Cum aşa ceva. Şi sunt sigur că neisprăvitul ăla de Corven n-o să pună ghearele pe el.

Frank făcu giuvaerul nevăzut. Chiar în acel moment apăru locotenentul.

— Către toată echipa, reluaţi înaintarea. Încercaţi să menţineţi o medie bună. De acum încolo n-ar trebui să mai avem probleme.

Previziunea se dovedi optimistă; într-adevăr, la câteva minute după ce părăsise casa, Frank descoperi un amănunt anormal. Nu era decât o zvâcnitură luminoasă, un simplu reflex argintiu care, în azuriul dominant al planetei, distonă imediat. Nesigur, omul deschise radioul.

— Locotenente, e vreo fiinţă în faţa noastră? întrebă.

— Ce te-a apucat, băiete? Ecranul e complet opac. Ce ţi se pare c-ai zărit?

— Nimic, cel puţin aşa cred… Mi s-a părut că văd o suprafaţă metalică.

— Du-te să controlezi îndeaproape şi rămâi în contact.

Frank se supuse. Se îndreptă spre desişul de arbuşti giganţi unde zărise scânteierea suspectă. „Nu e nimic”, îşi spuse. „Nu e chiar nimic; îl păcălesc pe Corven şi mă întorc înapoi.”

O rafală de vânt agită frunzele plantelor, o ramură se înclină şi un nou reflex luminos îi captă atenţia. Apucă strâns arma pentru a-şi face curaj. „Nu poate fi vreo fiinţă. Atunci, poate vreun animal. La dracu! Orice ar fi, nu mă interesează. Eu trag.”

Şi trase. Rafala de proiectile fărâmă bariera vegetală într-o cascadă de fragmente fumegânde. În învălmăşeala ramurilor spulberate se rostogoli la pământ un corp omenesc.

— E un om! strigă Frank îngrozit.

Necunoscutul purta un combinezon militar standard, dar lipsit de galoanele de identificare. Părea neatins. După primele momente de ezitare, cel căzut culese obiectul pe care-l scăpase din mână, acelaşi care, cu lucirile sale metalice, îl trădase. Apoi încercă s-o ia la fugă. Frank nu se lăsă păcălit: se aruncă asupra individului şi îi desfăcu urgent centura gravitaţională.

— Opreşte-te, frumosule, n-ai de gând să ne laşi fără să facem prezentările!

— Cine e? întrebă Leo, răsărit brusc în preajmă.

— Vreun locuitor clandestin. Avizează-l pe comandant, în vreme ce eu îl ţin sub supraveghere.

Pentru a evita alte surprize, îi dădu un picior în spate şi-l culcă la pământ. Apoi, plin de curiozitate, examină obiectul pe care prizonierul îl scăpase încă o dată din mână. „Pare o telecameră”, gândi militarul.

Pe când se apleca să o ridice, necunoscutul îi sări în spate. Soldatul se eliberă imediat, dar adversarul avusese timp să-i smulgă aparatul din mâini şi să-l arunce în apa mocirloasă a unei gropi.

— Pui de căţea! înjură Frank, şi îl imobiliză proptindu-şi genunchiul în piept.

Simţi o delicată umflătură suspectă. Curios şi nesigur, îi pipăi pieptul cu mâinile.

— Să mă ia dracu! E femeie!

Încercă în zadar să descopere chipul ascuns de viziera opacă. Pentru a-şi spulbera ultimele dubii, continuă să-i palpeze corpul sub plasticul gros al combinezonului; nu mai întâmpină nicio rezistenţă. Femeia avea trup tare şi elastic.

Mai târziu, în interiorul rachetei comandantului, Frank îi smulse prizonierei casca protectoare. O unduire delicată de păr negru îi atinse uşor mâna. Urmă un lung moment, în care cei prezenţi se studiară atent. Ochii femeii, fără fard, trădau o îndepărtată ascendenţă orientală: sfidară cu hotărâre privirea arţăgoasă a locotenentului. Urmă un duel mut, care echivală cu o primă înfrângere pentru comandantul Corven.

— Domnişoară, cum de te afli pe această planetă?

Frank, contrariat că era cu desăvârşire ignorat, se dădu deoparte şi o cercetă pofticios.

— Dar dumneata, locotenente, de ce eşti aici? contraatacă femeia.

Avea un chip frumos, nobil, diferit de cel al femeilor pe care le frecventa. Poate tocmai această deosebire o făcea atrăgătoare. Fără să-şi dea seama, Frank începu s-o dezbrace în gând. Era doar o plăcere de moment. Vocea dură a ofiţerului îl readuse la realitate.

— Dacă nu vă supăraţi, eu sunt cel ce pune întrebările. Cum vă numiţi? De unde veniţi? De ce aţi filmat scenele debarcării?

— Numiţi-le scene de genocid, e mai potrivit!

— Fiţi atentă la ce afirmaţi!

Pe ecranul de control se aprinse un punct, atrăgându-i atenţia lui Corven.

— Frank, spuse, avizează grupul lui Stanei că au vreo

zece indigeni la distanţă de doi kilometri.

— Nu ştiu cum funcţionează acest tip de radio, domnule.

Corven înjură grosolan. Ajunse la ecran şi se prăvăli pe scaunul ghidului operativ. Frank deveni ţinta privirii dispreţuitoare a femeii. Ea îl fixa, iar el dori să fie oriunde, dar nu acolo. Încercă să afişeze o atitudine soldăţească, dezinvoltă, urmărind cu interes exagerat zgomotul motoarelor şi măsurând atent finisajul cabinei. Dar nu reuşi să ignore acei doi ochi de gheaţă ce păreau să-i scormonească străfundurile fiinţei. Vocea femeii inexorabilă, îl agresă cu o întrebare.

— Aţi jefuit mult, soldate?

— Ascultaţi-mă, dacă vreţi ceartă, veţi reuşi de minune!

Tonul vocii lui Frank era mai coborât decât de obicei. Îl copleşea o stare de nesiguranţă. Simţi o adevărată uşurare când Corven reveni, iritat, spre a se ocupa din nou de prizonieră.

— Deci, spuse, vreau nume şi date. De unde aţi luat uniforma militară? Cine primea filmele?

Tăcere.

— Frank, percheziţioneaz-o!

Fără chef, omul se supuse. În orice alt moment ar fi fost fericit să execute ordinul cu o femeie, dar ochii dispreţuitori ai prizonierei continuau să-l pună în încurcătură. Când o atinse, ea avu o tresărire de repulsie, apoi se stăpâni şi rămase liniştită.

„Nu ne prea simţim bine în doi, micuţo”, gândi soldatul. Cu maximă delicateţe îi scoase combinezonul. Femeia rămase într-o ţintă normală de lucru, unisex. ce nu-i ascundea armonia formelor. Într-un buzunar, Frank găsi un portofel cu acte, pe care locotenentul i-l smulse brutal din mână.

— Deci sunteţi Alexia Colbert, 26 de ani, din Sisto IV, citi el cu voce tare. Cam departe de casă, nu-i aşa?

— Nicio lege nu interzice deplasarea în galaxie.

— Aceasta este o zonă de operaţii militare, nu de turism.

— După cât se pare, niciunul dintre superiorii dumitale nu s-a preocupat să informeze populaţia că aici au loc lupte.

Noi lumini pe ecran îl rechemară pe locotenent la locul de comandă. Frank rămase din nou singur cu Alexia.

— Pot să mă îmbrac? întrebă femeia cu un aer plictisit. Sunt sătulă să dau spectacole.

Şi, fără să mai aştepte răspunsul, se îmbrăcă în combinezon. Atunci observă sacul burduşit, atârnat de piciorul soldatului. Surâse cu sarcasm:

— Aţi jefuit ceva! O să faceţi afaceri foarte bune.

— A jefui este un drept militar… bâigui el.

— Îi număraţi pe copiii şi pe bătrânii pe care îi ucideţi pentru a vă exercita acest drept? continuă Alexia.

Frank se aprinse de mânie. Furios, o pălmui.

— Bravo! exclamă Corven, care urmărise dialogul. E foarte adevărat că anumite femei o merită pe deplin. De la individa asta n-o să ştim altceva decât că ne trage pe sfoară; am prea multe de făcut acum pentru a mai pierde timpul. Crezi că Leo va reuşi s-o scoată singur la capăt?

— Da, dar… Încercă să obiecteze Frank.

— Niciun dar! Tu rămâi aici şi n-o scapi din ochi o clipă.

— Domnule, n-am putea intra în contact cu nava amiral, ca să vină şi s-o ia? sugeră soldatul.

— Am încercat deja, dar pentru moment e imposibil. Calculatoarele nu mai sunt în legătură cu noi. Se intenţionează, desigur, vreo manevră importantă. Deci subiectul e încheiat.

CAPITOLUL AL PATRULEA

Amiralul O'Connor purta douăzeci şi cinci de rubine pe piept, câte unul pentru fiecare planetă ocupată de flota sa. Pe neaşteptate, simţi cum pământul îi fuge de sub picioare, întâmplare foarte gravă pentru cele peste o sută optzeci de kilograme, cât cântărea amiralul.

— Cum au reuşit să afle totul? Cum au reuşit?

— Simplu, interveni cu răutate ministrul de interne: cu niciun rubin, dar cu un voluminos pachet de titluri în buzunar. Erau acţiuni ale Societăţii „Suiyeto" care, sub paravanul mişcării religioase „Fraternitate în Divina Speranţă", exploata treizeci de planete ale Centurii Externe. Unul dintre oamenii tăi a vândut informaţii secrete.

— Nu vă permit să întinaţi onoarea armatei, urlă generalul Van Lee, zece rubine, fiul preşedintelui Ligii „Acciai şi Affini". Ne-am făcut întotdeauna datoria. De fiecare dată când aţi avut nevoie de noi mine, terenuri virgine, voturi electorale, noi v-am procurat o planetă fără probleme şi la un preţ rezonabil.

— Desigur, murmură, nu tocmai încet, ministrul apărării, omul de încredere de la „Uranium Company". În mod deosebit favorabil celor de la „Acciai şi Affini".

Proteste şi insulte zguduiră goblenurile din sala de onoare a cabinetului guvernamental.

— Domnilor, ajunge! Vocea hotărâtă a preşedintelui Sorasta reteză bătălia verbală. E inutil să ne certăm între noi. În trecut, toţi ne-am bucurat, mai mult sau mai puţin, de avantaje obţinute prin glorioasele acţiuni militare ale armatei noastre. Nu trebuie să-i atribuim vreo vină pentru situaţia actuală. Poate am exagerat întrucâtva făcându-ne interesele, justificatele noastre interese. Binemeritata încredere de care ne bucurăm în Parlament ne-a făcut să sperăm că a ataca din când în când o planetă nu constituie motiv de scandal. Dar, e cunoscută ipocrizia adversarilor noştri…

— De vină e Carboneria, trebuia s-o stârpim de la bun început.

Întreruperea provocă un nou cor de incriminări.

— Linişte, vă rog! Să încercăm să rămânem calmi, spuse preşedintele.

El era calm din fire. Nu-i fusese acordat niciun rubin pentru merite speciale, nu făcea parte din nicio societate financiară de tutelare, pentru că preşedintele primea ordine câte puţin de la „toată” lumea. Cariera sa politică depindea de capacitatea lui de a satisface marile monopoluri.

— Problema acum, continuă el, nu constă în a analiza greşelile trecute, ci în a le asana pe cele prezente.

— Dacă vor fi din nou alegeri, s-a sfârşit cu noi; strigă un glas isteric.

Acestor cuvinte nu le urmară obişnuitele replici tumultuoase. Cu toţii se înfiorară; se întoarseră, înmărmuriţi, spre preşedinte: el trebuia să-i salveze. La urma urmelor, îl plăteau pentru asta. Conducătorul suprem al „Ligii Galactice” deveni centrul atenţiei.

— E o observaţie exactă, admise Sorasta liniştit. Canalele de televiziune sunt pe punctul să transmită în toată galaxia scenele cele mai semnificative ale atacului nostru pe o pacifică planetă externă. Şi, după cât se pare, am uitat să cerem autorizaţia Parlamentului. O banală omisiune care le

va permite adversarilor noştri să sară-n sus, să se aprindă.

Vor fi polemici grave şi, probabil, cineva o să ceară noi alegeri…

Cei prezenţi simţiră din nou un fior rece.

— Din păcate, continuă conducătorul suprem, nu este aici, cu noi, ministrul relaţiilor publice. Urgenţa convocării nu i-a lăsat timp să vină.

Pentru o clipă toţi se gândiră la ministrul Vado Tana şi la interminabilele sale orgii care-l făceau de negăsit nouă zile din zece.

— Dar, dacă ar fi fost prezent, ar fi confirmat fără dificultate că o eventuală convocare la urne, în acest climat, ar duce la o ireparabilă înfrângere pentru gruparea noastră. (Sorasta sublinie cu o lungă pauză dramatismul situaţiei.) Am spus eventuală, nu sigură. Pentru că vor fi alegeri numai în cazul în care Carboneria va reuşi să dovedească efectiva autenticitate a imaginilor transmise, imagini pe care, prin intermediul unui comunicat oficial, le vom denunţa drept trucate.

Nimeni nu păru satisfăcut de soluţia pe care o imaginase Sorasta. Ministrul Comunicaţiilor clătină de mai multe ori din cap şi interveni.

— Cum vă gândiţi s-o scoateţi la capăt? Parlamentul va forma câteva comisii incoruptibile, se vor face cercetări, vizite de control pe planetă. Desigur, nu vom putea ascunde evidenţa.

— Şi ce vor vedea, domnule ministru? întrebă radios şeful statului. Nu aşteptă, însă, răspunsul: Vor găsi o planetă moartă, fără o fiinţă vie, nici vegetaţie, nici animale. Va fi o lume în zorii creaţiei, acoperită de un ocean de lavă, răscolită de radiaţii mortale. Un corp ceresc pentru care cuvântul „agresiune” nu are sens.

— E o absurditate, obiectă amiralul O’Connor. Carbonarii sunt deja prezenţi pe planetă, au chiar şi o astronavă ascunsă printre asteroizi, care urmăreşte bătălia.

— Găsiţi-o şi distrugeţi-o!

— Şi informatorii? Carboneria are, desigur, oamenii săi şi în a şaptea flotă; ne pot acuza în orice moment, spuse generalul zece rubine.

Sorasta nu păru tulburat.

— Câţi oameni sunt debarcaţi pe Gelbelex, până acum?

— Un prim val de atac: circa cincisprezece mii.

— Cincisprezece mii de martori. Vocea preşedintelui deveni convingătoare. Singurii care au văzut planeta şi care pot dezminţi versiunea noastră. Cei rămaşi pe nave ştiu doar ceea ce au citit sau auzit, ca în orice exerciţiu tactic. Pentru ei, că şi pentru oricine altcineva, operaţiunea Gelbelex a fost o operaţiune simulată pe calculator.

— Şi cei cincisprezece mii…

— Centrala operativă a flotei va primi ordin de suspendare a acţiunii. Creierele electronice vor anula toate datele relative la debarcare; la orice interpelare pe această temă vor răspunde că a fost vorba de simulare. Slavă cerului, nu pot fi dezminţit. Pe nave vor fi reîmbarcaţi cincisprezece mii de soldaţi care, evident, nu vor fi cei de la plecare. Orice disfuncţie în faza de reintrare va crea puţină confuzie şi nimeni nu se va mai mira de substituţie. Flota a şaptea va efectua apoi o lungă croazieră dincolo de Centura Externă, în aşteptarea calmării situaţiei.

— Dar trupele deja debarcate, unde le ducem? întrebă ministrul de interne, care nu pricepuse încă bine scopul directivelor.

Preşedintele nu-i dădu atenţie.

— Generale Van Lee, cât timp e necesar pentru a pune la punct bomba T şi a o lansa asupra Gelbelexului?

Van Lee avu o imperceptibilă tresărire de uimire şi teamă:

— Excelenţă, nu vreţi cu adevărat să sacrificaţi aceste divizii…

— Cât timp? insistă preşedintele.

— E o armă încă neexperimentată, poate avea consecinţe imprevizibile…

— Domnilor, poate nu aţi priceput gravitatea situaţiei, spuse Sorasta nerăbdător. Dintr-un moment într-altul ne vom putea trezi în faţa unui tribunal al carbonarilor pentru a da socoteală de multe, prea multe afaceri. Companiile şi grupurile economice, care acum ne susţin, ar putea fi naţionalizate pe neaşteptate. În cea mai bună dintre ipostaze vom sfârşi pe drumuri, pradă unei populaţii sălbăticite. Nu, nu trebuie să cedăm. Acei soldaţi sunt cheia situaţiei: sau ei, sau noi!

O linişte grea subjugă sala. Decizia ce urma să fie luată era gravă şi cerea acel minimum de reflecţie necesară salvării aparenţelor.

— Sigur, murmură, ambiguu, amiralul O'Connor, nenorocirile nu sunt puţine în timpurile noastre. Cincisprezece mii de vieţi pot fi considerate un modest tribut adus progresului, apărării păcii. Îmi amintesc că flota a unsprezecea a nimerit într-o furtună de meteoriţi: într-o clipă au dispărut peste douăzeci de mii de oameni.

— Şi acel cutremur catastrofal din colonia Tantalium? S-a vorbit de sute de mii de victime.

— Dar noi nu vorbim acum de un accident, ci de un masacru colosal. Nu putem hotărî singuri. Aş vrea să-mi consult familia.

— E vina Carboneriei. Ei sunt cei ce ne constrâng să luăm hotărâri atât de drastice.

— Generale, aştept încă răspunsul dumneavoastră, îi aminti preşedintele.

Van Lee păru, dintr-odată, mult mai bătrân decât cei o sută patruzeci şi nouă de ani ai săi. Îşi propti capul în ambele mâini şi fixă trist proiecţia volumetrică a planetei obiectiv de pe video. Petele roşii, care indicau suprafeţele ocupate de primul val de atac, creşteau odată cu trecerea secundelor. Operaţia se desfăşura excelent. I-ar fi putut

aduce un nou rubin…

— Două ore… Ar fi suficient un semnal în cod, şi o navă fără echipaj va transporta mecanismul pe Gelbelex. Totul e automatizat. Pe acea planetă voi fi şi eu.

Involuntar, două ezitante pâraie de lacrimi amestecate cu fard întărit coborâră pe obrazul său palid, murdărindu-i gulerul argintiu al uniformei. Van Lee plângea. Aşezat la dreapta sa, încurcat şi confuz, ministrul apărării încercă să-l încurajeze.

— Bine, spuse concluziv şeful statului. Făceţi-o repede.

Apoi, cu atitudinea celui ce determină istoria, se întoarse spre adunare.

— Momentul e grav. Trebuie să fim dispuşi să plătim orice preţ pentru a salvgarda ordinea şi pacea popoarelor noastre.

Exponenţii guvernului aprobară cu un aer serios. Preşedintele, mulţumit de acea scurtă paradă de retorică, se ridică, imitat de cei mai grăbiţi. Ciudat, nimeni nu-l felicită pentru soluţia adoptată. Sorasta avu senzaţia că era chiar evitat. Doar amiralul O'Connor se apropie de el şi după ce-l luă deoparte, i-l indică printr-un gest pe bătrânul general Van Lee, care continua să plângă în hohote.

— Ce recomandaţi să facem? E evident că va încerca să se sinucidă.

— Trebuie neapărat să-l împiedicăm, mormăi şeful statului. E o persoană prea cunoscută; dispariţia sa ar genera suspiciuni. Puneţi pe cineva pe urmele lui şi supravegheaţi-l. Mâine se va simţi mai bine. Ca şi toţi ceilalţi, de altfel.

— Toţi, mai puţin ei – râse zgomotos douăzeci şi nouă de rubine, şi-i atrase atenţia asupra petelor roşii ce se dilatau pe harta planetei. O clipă mai târziu, dându-şi seama că gluma era inoportună, se posomorî şi murmură: oh desigur… Sărmanii!

CAPITOLUL AL CINCILEA

La Centrul Electronic al Carbonieriei tensiunea ajunsese la culme. Toţi principalii conducători conveniseră să urmărească evoluţia situaţiei explozive care se crease. Echipele de serviciu mecanice şi umane se îngrămădeau la diferitele terminale ale calculatorului, într-un haos aparent. În micile săli laterale, curierii şi gărzile aşteptau nerăbdători ordinele inerente misiunii lor. Din când în când, în baza semnalizării primite prin căştile radio, cineva se ridica şi dispărea pe coridor, înghiţit în mulţimea de grupuri de persoane staţionate acolo. Aflat într-un glob transparent deasupra sălii principale, Alar observa agitaţia, neliniştita aşteptare a unui eveniment care întârzia să se producă. De peste o oră canalele lor de televiziune transmiteau imaginile atacului de pe Gelbelex. Carboneria scuzase public guvernul de genocid şi de corupţie. Dar nu se înregistra încă o reacţie eficace. Alături de tânărul conducător, erau prezenţi în sfera transparentă fidelul său *pter,* apoi responsabilul centrului, Tanaca, ilustru matematician, şi Miko Bonelli, preşedintele Carboneriei.

— Poliţia a dispersat demonstraţia oamenilor noştri la Afion City. Câţiva studenţi au reacţionat şi au fost răniţi, spuse Alar, privind atent mesajul care apărea din telex. Cum evoluează opinia publică? întrebă el.

Tanaca, scărpinându-şi enormul cap încoronat de chelie,

închise ochii, pentru a putea citi neconturbat în mintea sa viguroasă.

— În linii mari se poate deduce că în procent de 15% sunt indiferenţi; *5%* se gândesc că totul e o înşelătorie şi, deci, sunt favorabili guvernului; urmează 41% nehotărâţi, în aşteptarea unor ulterioare evoluţii; în fine, 39% cer demisia şefului statului şi noi alegeri. E un discret pas înainte faţă de situaţia anterioară; aş îndrăzni să deduc că avem victoria în buzunar.

Benelli părea liniştit. Transmise unui *pter* de serviciu câteva instrucţiuni privind tulburările de pe Afion, şi suspină.

— Se pare că am făcut-o, rosti ca pentru sine. De o oră Parlamentul e reunit în şedinţă extraordinară şi miniştrii nu s-au prezentat încă. I-am luat prin surprindere.

— Mi se pare straniu, totuşi, obiectă Alar, fără să se dezlipească de video. Agresiunile sistematice de ieri-seară sunt, fără îndoială, simptomele unei reacţii destul de obtuze, tipice pentru cei înspăimântaţi. Dar, după douăzeci de ore, ar fi trebuit să fie în măsură să contraatace. Această linişte prelungită aruncă umbre tot mai consistente asupra poziţiei lor.

— În fapt e adevărat, interveni Tanaca.

Închise ochii săi migdalaţi, aşa cum făcea ori de câte ori îşi utiliza partea de creier conectată – precum cea a roboţilor – la computerul de la centru. În toată galaxia, numai puţine minţi puteau rezista la un efort similar, şi a sa se număra printre ele.

— Guvernul parcă doarme. S-au limitat la o dezminţire fără vlagă; debarcarea n-a fost oprită; în oraşele aflate sun controlul Companiilor, canalele noastre transmit nestingherite; poliţia intervine rar; canalele TV ale statului nu spun nimic. Practic, pare că ceea ce se întâmplă nu-i priveşte. Cu adevărat inexplicabil.

Tăcu pentru o clipă, apoi:

— Mi-am permis să analizez o problemă psihologică…

— Ascultă, Tanaca, nu avem timp de pierdut pentru a rezolva problemele voastre de neînţeles, protestă preşedintele. Mai degrabă furnizaţi-ne grabnic soluţia pe care aţi găsit-o.

Posomorât, omul de ştiinţă deschise ochii şi-şi notă câteva numere în bloc-notes. În sfârşit, după ce Benelli îi aruncă o nouă privire de reproş, vorbi:

— Guvernul are siguranţa că ne va păcăli.

— Mă tem şi eu de asta. Dar cum?

Matematicianul respiră cu încetineală studiată. Pe urmă, prevenind întrebările superiorului său, expuse ce avea în minte:

— Linia noastră de atac se bazează pe două puncte: organizarea în centrele locuite şi prezenţa pe Gelbelex a operatorilor noştri informativi, ajutaţi involuntar de soldaţii lor. Pentru a învinge, guvernul trebuie să elimine unul dintre aceste două elemente: ori pe noi, pe cei o sută de mii de conducători şi activişti ai Carboneriei, plus cele câteva milioane de înscrişi şi simpatizanţi, cu riscul declanşării unui război civil, ori persoanele care se găsesc pe Gelbelex, singurele în măsură să dovedească, într-un eventual proces, că noi avem dreptate. În total cifrase ridică la o sută de băieţi de-ai noştri şi la câteva mii de militari.

— Da, dar în orice caz ar rămâne documentarele pe care le-am transmis prin televiziune.

— Am văzut filme de război chiar mult mai realiste, comentă laconic Tanaca.

Benelli se ridică brusc şi începu să se plimbe nervos în jurul fotoliului său.

— Deci, credeţi că ei vor acţiona pe planetă?

— E clar. Să respingem ipoteza că se predau, dat fiind faptul că noi, aici, acum, nu suntem deloc deranjaţi…

— Ce alte noutăţi de pe Gelbelex? se informă

preşedintele de la *pter*-ul său de serviciu.

— Filmările sunt bune. Toţi răspund la apel, cu excepţia operatorilor 6, 17 şi 20. Alţii sunt în contact vizual cu trupele care continuă atacul. Astronava-releu confirmă totul: OK.,

Alar resimţi o strângere de inimă. Palid, se sculă şi întrebă cu un fir de voce:

— Confirmi că 20 nu răspunde?

— Confirm, domnule, răspunse *pter*-ul.

— O rudă de-a dumitale, Alar? interveni Tanaca cu o privire plină de compasiune.

— Nu… doar un prieten.

— Îmi pare rău.

— Tanaca, duceţi-vă imediat în zona de operaţiuni cu o navă înarmată şi aduceţi-i înapoi pe toţi operatorii noştri, ordonă Benelli, care rămase nemişcat în centrul sălii. Pentru mai multă siguranţă o să dau dispoziţii de retragere în nave a celor aflaţi pe Gelbelex. Va fi o precauţie inutilă, dar prefer să nu sfidez prea mult norocul.

— Cer permisiunea să plec şi eu, propuse Alar.

Benelli îl fixă un moment fără să înţeleagă; apoi îşi aminti de operatorul 20, şi consimţi:

— De acord. Vă puteţi duce, dar fiţi foarte prudenţi. Iar dumneavoastră, Tanaca, rămâneţi în contact permanent cu centrul.

După un rapid salut adresat celor prezenţi, savantul şi Alar ieşiră urmaţi de *pter*-ii lor. Erau cufundaţi în presimţiri negre; chiar dacă din raţiuni diferite, amândoi aveau în minte acea mică planetă care, pe neaşteptate, putea deveni cheia care să deschidă uşa spre un viitor încă şi mai incert.

Astronava „Teodora” îi aştepta pe terasă: ordinul misiunii lor îi precedase, şi nimeni n-a cerut lămuriri. Urcară, se aşezaseră pe locurile rezervate şi aşteptară manevrele de decolare. Alar şi Tanaca, fiecare izolat în atmosfera sumbră

a propriilor presentimente, nu rupseră încă bariera de linişte ce se înălţa între ei. Priveau, fără să vadă, oraşul ce dispărea sub astronavă într-un ocean de nori palizi. Ascensiunea continuă şi, curând, în privirea lor absentă rămaseră doar contururile nete ale planetei. Apoi, întunericul de neant al spaţiului cosmic.

Puşi în încurcătură de muţenia celor doi pasageri, comandantul Vicos Vina şi navigatorul său se întrebau din ochi ce determinase o plecare atât de intempestivă. Dar curiozitatea le rămase nesatisfăcută. Cu trecerea timpului, deveniră tot mai absorbiţi de comenzile aparatului de zbor. „Teodora” era înmatriculată în hărţile de bord ca navă de turism; în realitate, oportune şi secrete modificări o convertiseră într-o vedetă militară. Carboneria se servea de ea pentru escortarea conducătorilor în deplasări care cereau rapiditate şi siguranţă. Chiar dacă pirateria spaţială fusese de multă vreme eradicată, adeseori apărea câte un rău intenţionat pe cont propriu. Şi asta, mai ales în anumite momente de tensiune politică. Pericolul misiunilor sale era confirmat de numeroase cicatrici, lăsate intenţionat la vedere pe cuirasa exterioară a astronavei.

Obosit de aşteptare, Tanaca se decise să vorbească. Îl întrebă pe căpitanul Vicos:

— Când vom ajunge la Gelbelex?

— Peste o oră şi şaisprezece minute, domnule.

Savantul pufni furios:

— După calculele mele, ne-ar fi trebuit cu mult mai puţin!

Vicos Vina, obişnuit cu nerăbdarea oamenilor politici, se întoarse spre Tanaca, pentru a-i lămuri situaţia.

— E mult trafic în acea zonă. Farul-ghid are dificultăţi în a ne urmări. Suntem obligaţi să reducem viteza.

Tanaca se învioră brusc, şi-l sustrase pe Alar de la gândurile sale:

— Mult trafic! Nu e oare ciudat pentru o planetă din Centura Exterioară? De fapt, e numai flota militară,

concluzionă el cu o lumină fosforescentă în ochi.

— Sa însemne asta că guvernul trimite noi astronave? întrebă Alar.

— Nu, nu cred că au trimis întăriri. Flota a VII-a e suficientă pentru a ocupa şi singură mai mult de o planetă; deci, s-ar părea că se pregătesc să plece.

— Au încetat atacul? murmură Alar. Dar de ce?

— Bănuiesc că vor să şteargă urmele.

— Nu vor reuşi, nici chiar dacă-şi retrag flota.

— Asta e problema. Nu-i cred atât de proşti.

Apoi, întorcându-se spre comandantul „Teodorei”, adăugă:

— Încercaţi să ajungeţi cât mai repede posibil. Încep să mă tem de ce poate fi mai rău.

În cabina de comandă se înstăpâni liniştea, sfâşiată doar de Tanaca: dominat de o nervozitate incontrolabilă, el se relaxa comunicând evoluţia situaţiei, receptată prin calculatoarele de la centru. Veştile păreau să reconfirme inexplicabila capitulare a guvernului până când…

— Preşedintele Sorasta va vorbi la Parlament peste câteva minute, spuse savantul. Au găsit, cu siguranţă, cum să ne păcălească.

Şi din acel moment nu mai scoase o vorbă.

CAPITOLUL AL ŞASELEA

Frank nu era capabil să zică ori să facă ceva. Întrevăzu scânteia care sfărâmă capul neprotejat de cască al locotenentului Corven, şi se întoarse la timp pentru a-l zări pe sergentul Mab îndreptându-şi arma împotriva lui. Urmări traiectoria glonţului. Zgomotul îl făcu pe Frank să se aplece; pentru o clipă combinezonul păru că rezistă, apoi se rupse şi un curent fierbinte îi pătrunse carnea. Durerea, prea acută, îl copleşi, Omul căzu la pământ. „A folosit probabil încărcătura maximă”, se gândi, „sau poate combinezonul meu e defectuos…” Leşină.

Alexia era aplecată deasupra lui şi îl săruta. Frank îi simţi buzele calde. Respira pe îndelete parfumul ei excitant. Era minunat să fii cu ea, nu voia să se mai desprindă din braţele-i fierbinţi şi primitoare. De ce voiau să-l trezească, de ce?

Cu părere de rău, îşi reveni.

— Îşi vine în fire, spuse ea.

Stătea în aceeaşi poziţie ca şi femeia văzută în vis, dar nu mai existau nici sărutările, nici parfumul sau braţele calde care să-l înlănţuie.

— Crezi că va trăi? întrebă Alexia.

— Nu ştiu. În tot cazul, nu putem face mare lucru pentru el, răspunse sergentul de la ghidaj.

Racheta urmărea o orbită eliptică strânsă în jurul planetei

Gelbelex.

Frank deschide ochii, sperând să întâlnească un surâs, dar nu mai revăzu femeia. Din locul unde stătea culcat, nu putea zări prea multe: simţea doar un insuportabil miros de carne arsă. Şoldul îl durea cumplit. Se lamentă. Ea reapăru în câmpul său vizual. Ţinea în mână o trusă de prim ajutor şi începu imediat să-şi facă de lucru în jurul rănii soldatului. Frank urlă de durere.

Alexia, dezamăgită, se ridică:

— Nu reuşesc, mi-e teamă.

— Vino la comenzi, voi încerca să-l îngrijesc eu, spuse sergentul Mab.

Femeia preluă locul la pupitrul de comandă.

— Iată, îi explică Mab. Menţii traseul pe datele astea, nu te atingi de altceva. Dacă ţinem motoarele stinse, ne-ar putea confunda racheta cu un meteorit.

— Foarte bine… mulţumesc pentru ce ai făcut pentru mine.

— Prostii. Misiunea mea era încheiată când am auzit prin radio ce se petrece…

Frank gemu din nou. Sergentul Mab se aşeză în genunchi alături de el şi-l observă cu un aer preocupat.

— Cum te simţi? vru să ştie.

Apoi, fără să aştepte răspunsul, continuă:

— Îmi pare rău pentru ce am făcut, dar era necesar.

Mab părea să se simtă stingherit. De câţi ani erau împreună? Cinci, poate şase. Nu fuseseră niciodată prieteni. ba chiar, de nenumărate ori, îl batjocorise sau îl înjurase. Şi totuşi, o anume camaraderie se stabilise între ei, exact la fel ca şi cu toţi ceilalţi. Şi acum… de ce, se întreba soldatul rănit, de ce?

Durerea scăzu. Cu abilitate, gradatul acoperi arsurile şi rana cu un strat dens de epidemia sintetică. La sfârşit, îşi contemplă satisfăcut opera şi se ridică.

— Peste câteva ore te vei simţi din nou în formă, spuse.

Îi surâse lui Frank, îi făcu cu ochiul şi se îndepărtă.

Când Frank se scutură din toropeala care-l copleşise, primul lucru pe care-l văzu a fost cadavrul: corpul locotenentului Corven, acoperit pe jumătate cu o pânză de cort militar. O dâră subţire, întunecată la culoare, şiroia pe pardoseală, pentru a se stinge, puţin mai departe, epuizată.

Cât timp trecuse oare? Totul părea încremenit acolo, înăuntru: mortul, el însuşi, motoarele silenţioase, racheta. Era din nou pe punctul să adoarmă, când ceva îi atrase atenţia. Prin hublou pătrundea o stranie lumină roşie. Auzi cuvintele precipitate ale femeii:

— Priveşte, Mab! Planeta e pe punctul să ia foc, spuse ea cu un hohot de plâns.

Întorcându-se spre hubloul cel mai apropiat, Mab înjură aprig. Curios, Frank făcu o sforţare, se ridică puţin şi privi.

Planeta obiectiv era o uriaşă minge în neant; în locul azuriului devenit familiar, pe astru predomina un roşu violent. Coloritul stacojiu, viu, îl acoperea complet, iradiind şi în spaţiul înconjurător. „Pare un mic soare”, gândi Frank, şi recăzu la pământ, sleit de puteri.

— Cum s-o fi întâmplat? întrebă Alexia. Vocea ei exprima nelinişte, stupoare, neputinţă.

— Nu ştiu, nu reuşesc să-mi imaginez, mormăi Mab.

— Toţi oamenii aceia, fiinţele, soldaţii…

— Trebuie să plecăm de aici. Poate fi periculos, spuse sergentul aprinzând motoarele. Unde e nava cu care ai venit?

— Am ascuns-o în spatele unui mare asteroid, pentru a o feri de radarul flotei. Acum nu ştiu cum să ajungem acolo; trebuiau să vină să ne ia de pe Gelbelex.

Mab clătină din cap preocupat:

— Acest mijloc de debarcare a fost proiectat pentru a opera pe planete care au o atmosferă din care să-şi absoarbă energia. Nu e în stare să facă trasee lungi în spaţiu, acumulatorii pot furniza energie doar câteva

minute. Acel minimum necesar pentru a ne plasa pe o altă orbită. Pe urmă… nu mai depinde de noi.

— Folosim radioul?

— De acord. Totuşi, ce vor auzi ai noştri vor auzi şi ceilalţi. Trebuie să-l păstrăm ca pe o ultimă resursă, pentru momentul când vom risca să rămânem fără aer.

„Situaţia nu-i prea veselă”, îşi spuse Frank. Începea să-şi dea seama de cele întâmplate.

Zgomotul motoarelor şi o zdruncinătură uşoară anunţau îndepărtarea rachetei de planeta redusă acum la o masă de lavă topită. Urmă un scurt traseu: puţin după aceea, mijlocul de debarcare intră din nou în cădere liberă orbitală, dar la o mai mare distanţă de Gelbelex.

— Am făcut-o, acum nu ne rămâne decât speranţa, murmură Mab cu o voce abia auzită. După o oră; lansăm chemarea de ajutor.

— Mi-e foame, zise Frank, încercând cu greu să se ridice.

Fără un cuvânt, femeia extrase de sub combinezon un pacheţel de vitamine şi i-l aruncă la picioare. Soldatul îl desfăcu şi duse câteva pastile la gură.

— Trebuie să-l aruncăm afară, spuse sergentul indicând cadavrul. Nu e un spectacol liniştitor. Îl voi trage în sala motoarelor; nu ne putem permite să deschidem uşa, am pierde prea mult aer.

Înainte de a ieşi, evaluă starea rănitului şi-i întinse femeii pistolul locotenentului Corven.

— În timp ce eu sunt dincolo, supraveghează-l pe Frank, a fost întotdeauna tare viclean.

Soldatul se prefăcu că nu aude şi-şi concentră atenţia asupra pastilelor vitaminizate. Mab târî cadavrul lui Corven şi dispăru prin uşa deschisă. Frank închise cutia şi o restitui femeii.

— Mulţumesc, murmură obosit.

Alexia ţinea arma în faţa lui, la vedere, şi se apropie cu teamă.

— Aş putea afla cine sunteţi? întrebă soldatul când ea fu destul de aproape. Întinse mâna: Nu puteţi face nimic cu acest pistol. Are piedica pusă.

Instinctiv femeia plecă ochii spre armă. În acel moment al ei de nehotărâre, ignorând rănile de la şold, Frank o lovi, o trânti la pământ şi îi smulse fără dificultate revolverul.

— Iată, acum pot să trag. Sprijini ţeava de tâmpla femeii. Stai nemişcată, ştii că nu sunt un tip fin.

Sergentul reapăru şi rămase încremenit în prag.

— Intră încet şi să nu faci glume, altfel îţi sfărâm capul, îl preveni Frank.

— Fără prostii, astăzi au murit deja prea mulţi.

— Lasă-l s-o facă, spuse ea. E meseria lui. Nu poate concepe altceva decât să ucidă sau să jefuiască.

Rănitul, avu din nou impresia că îi răsuceşte cineva stomacul. Femeia aceea continua să exercite asupra lui un straniu efect devastator; cu greu se abţinu să n-o plesnească şi, plictisit, îi făcu semn să se îndepărteze. Mab şi Alexia rămaseră încremeniţi unul lângă celălalt, fixându-l din partea opusă a camerei. Frank se sprijini anevoie de peretele despărţitor, astfel încât să poată controla cu privirea orice sector al vehiculului. Apoi ordonă:

— Mab, lansează SOS-ul şi aprinde radioul. Dacă încerci vreo şmecherie, trag imediat.

Resemnat, sergentul se supuse. După ce îndeplini ordinul, reveni la pupitrul de comandă al rachetei. Alexia continua să-l privească pe soldat, şi în ochii ei se concentra o expresie de imens dispreţ.

— Acum spuneţi-mi ce dracu faceţi şi ce se întâmplă pe Gelbelex, ceru Frank, încercând să nu dea semne de slăbiciune din cauza durerii crescânde.

— Renunţă, nu merită oboseala… se apără sergentul.

— A, nu, îmi datoraţi o explicaţie: Nu mai înţeleg nimic. Părea o operaţie ca atâtea altele – o arătă pe femeie –, până când a apărut ea. Pe urmă vii tu şi tragi mişeleşte în

mine. În fine, totul explodează. De ce?

— Îţi pot spune doar atât: că ea şi cu mine suntem carbonari. Eram gata să facem astfel încât acest război murdar să fie ultimul de acest fel. În rest, nici nou nu ştim nimic.

— Carbonari? bombăni Frank.

Cuvântul nu îi părea necunoscut. Îl mai auzise în perioada permisiilor, la cinejurnale. Odată văzuse un cortegiu de manifestanţi, şi cineva i-a spus că erau carbonari; poliţia i-a dispersat, şi totul s-a sfârşit. Între o expediţie şi alta, Frank abia dacă se interesa puţin de politică: era un lucru prea rafinat pentru un mercenar ca el.

— Carbonari? Şi aţi pus la cale acel sfârşit de lume? zise el, referindu-se la discul în flăcări al Gelbelexului.

— Ţi-am mai spus că nu e opera noastră. Dar e inutil să-ţi explic. Tot nu ai înţelege.

Adevărat, înţelegea toarte puţin, şi această condiţie de inferioritate îl obosea îngrozitor. Acum, ca şi întotdeauna, realiza că este un instrument în mâinile unei voinţe superioare, pe care nu reuşea s-o identifice. Îşi dădu seama că tot câmpul său de libertate era limitat la câteva acţiuni neesenţiale: a mânca, a dormi, a face dragoste… Restul reintra în schemele prestabilite de cine ştie unde şi pentru scopuri necunoscute lui. Avea, desigur, o vagă idee că din acţiunile sale cineva câştigase, cineva care putea fi locotenentul, complicele, amiralul poate. Dar acum descoperea că sunt implicaţi şi carbonarii. Dar ce câştigau carbonarii? De ce să provoace explozia unei întregi planete? Se gândi o clipă la Leo, şi încercă să-şi dea seama dacă îi regreta moartea, dar nu simţi nimic, nicio umbră de durere. De altfel, durerea era un lux ce nu i se potrivea, iar moartea unui asociat devenise un eveniment destul de comun în cariera sa militară. Îl durea gâtul. „Dumnezeule, dacă aş avea ceva de băut ca să-mi revin şi, poate, o femeie cu care să-mi fac poftele. La sfârşitul săptămânii aş

fi avut o permisie: ce grozav ar fi fost! Mama Lucia şi fetele sale mi-ar fi păpat banii şi vlaga vreme de zece zile şi, pe urmă, m-aş fi simţit mult mai bine." Gândul la femei îi readucea în minte imaginea Alexiei, atât de severă şi distantă. „Nu, nu ea. Vreau o femeie adevărată, care să se arunce cu mine în profunzimile drogurilor, care să mă facă să mă simt un bărbat, nu un vierme." Realiză brusc că avea ochii închişi.

„Aiurez, sunt obosit şi rana mă înnebuneşte. Dar nu trebuie să mă las; ăştia doi îmi pot face de petrecanie."

— În curând vom rămâne fără aer, avertiză cu tristeţe Mab. Cei din flotă n-au dat încă semne de viaţă. Mi se pare ciudat.

— Vor veni, replică Frank. Trebuie să vină. Acum e mai convenabil să apelăm la catalepsie. Am consuma mai puţin oxigen.

— Vreau să rămân conştientă, murmură sec Alexia. Cu atât mai mult cu alt ei nu ne vor lăsa în viaţă prea multă vreme.

— Eu ţin să trăiesc, spuse rănitul, arătând pistolul. Şi voi la fel.

— Ar fi bine să-l ascultăm, Alexia, consimţi sergentul, şi luă trusa de prim ajutor.

Extrase o seringă şi inocula în braţul femeii lichidul incolor al soluţiei. Apoi repetă operaţia şi asupra sa, după care se închise rapid în combinezonul protector. Avu doar timpul sa împingă trusa spre Frank, şi căzu jos adormit.

Rănitul aşteptă o clipă mai înainte de a-i urma în somnul cataleptic. „Sper să visez o fată frumoasă", se gândi pe când se strecura într-un nou combinezon, şi se întinse pe metalul murdar al pardoselii. Dar somnul forţat nu se învioră cu nicio imagine erotică.

CAPITOLUL AL ŞAPTELEA

— După efecte aş spune că a fost o bombă T, murmură Tanaca.

Privea pe ecran imaginea Gelbelexului în plină deflagraţie. Era un mecanism construit de câţiva ani. Nu mai fusese folosit niciodată, fiind considerat prea periculos şi cu destule inconveniente. Teoretic se ştia că dezvoltă o masă compactă de antimaterie persistentă în timp, în stare să spargă crusta unei planete. Se provoacă astfel revărsarea magmei lichide, ca într-o explozie vulcanică de proporţii enorme. Planeta atinsă devine pentru câteva zile un mic soare, apoi începe să se răcească. E inutil să adăugăm că din înfăţişarea sa iniţială va rămâne prea puţin; vor fi necesari milioane de ani ca natura să poată crea un nou ciclu vital. Pericolul e că nu se cunoaşte ce evoluţie poate avea antimateria rezultată; s-ar putea foarte bine să redevină inactivă, sau să se răspândească în spaţiu sub formă de pulbere cosmică, consecinţele fiind uşor de imaginat.

— Nu credeam ca guvernul să aibă atâta curaj nesăbuit! zise Tanaca, îndepărtându-se de imaginea roşiatică transmisă pe ecran. Acolo sus erau probele agresiunii. Dar de-acum… adăugă el cu amărăciune.

— Asasinii! şuieră Alar printre dinţi, înspăimântat. Asasini spurcaţi. Dar au s-o plătească! Nu se poate să fi şters totul,

aşa… Cineva trebuie să se fi salvat. Soldaţii care au participat la acţiune… o să-i găsim… au să vorbească.

— Mă îndoiesc că vom reuşi. Oamenii guvernului nu sunt atât de naivi să lase la voia întâmplării mii de martori. Vă înţeleg durerea, dar trebuie să fim realişti şi să încercăm să salvăm ce se mai poate salva. Căpitane Vicos, vom încerca localizarea astronavei noastre, dacă mai e încă prin părţile acelea.

Apoi, întorcându-se spre tânărul Alar:

— Treceţi la staţia de transmisie şi contactaţi toţi operatorii noştri pe care-i puteţi găsi. Trebuie declanşat planul „Apus” prevăzut pentru cazul în care Carboneria va fi declarată în afara legii. Le-o vom lua înainte măcar prin asta. Eu avertizez centrul.

Alar nu activase încă radioul, când savantul i se adresă pe un ton abătut:

— E inutil. Chiar în acest moment poliţia a ocupat centrul. Planul s-a declanşat automat, dar acum nu prea mai serveşte la ceva.

La ştirea despre noua catastrofă, Alar reacţionă violent:

— Dar cum pot ei să ia decizii contra legii? E o evidentă violare a Constituţiei!

— Nu, preşedintele a vorbit în Parlament. A afirmat că acuzaţiile noastre sunt false. Susţine că trebuia să avem probe. Ne-a învinuit că am inventat totul, şi astfel am devenit noi acuzaţii. Chiar acum. cu aprobarea tuturor grupurilor politice, se formează o Comisie specială. Noi avem nevoie de timp şi, până atunci, organizaţia noastră va fi preluată de Stat.

— Evident, Comisia nu va putea să dovedească nimic contra guvernului, dat fiind că orice probă a fost distrusă…

Discul luminos al planetei devenise un mormânt tăcut pentru veşnicie. Un mormânt gata să-i înghită pe toţi, chiar şi pe carbonari.

— Da, suntem terminaţi. Gravitatea acuzaţiei ne va

aduce în faţa Inchiziţiei. Şi nu avem niciun element în apărarea noastră.

— Detectoarele de adevăr vor demonstra buna noastră credinţă, aminti tânărul.

— Sigur, ca indivizi singulari avem multe circumstanţe atenuante. Dar pentru organizaţia noastră, pentru ideea noastră nu mai există viitor: ele vor fi eliminate, discreditate iremediabil. În schimb, preşedintele şi clica lui îşi vor consolida prestigiul, puterea. Exact invers decât ceea ce ne propuseserăm.

Alar clătină din cap, resemnat. Jocul crud al evenimentelor condensase în puţine ore experienţele cele mai tragice ale vieţii: moartea prietenilor, prăbuşirea idealurilor în care credea, neputinţa, disperarea. Ar fi vrut să refuze această realitate, să revină la lipsa de griji a vârstei sale, la siguranţa bogăţiei lui materiale şi intelectuale. Dar nu putea. Nicio fugă nu era posibilă, doar o opţiune: să meargă înainte, să fie om în continuare.

— Cum au scos-o la capăt cei de la centru? îl întrebă pe Tanaca.

— A intervenit poliţia. Au profitat de ocazie pentru a scăpa de noi. Benelli şi mulţi alţii sunt deja în mâinile lor.

Matematicianul respiră greoi şi se lăsă obosit pe spătarul scaunului.

— Ceva nu-i în regulă? Ţi-e rău? întrebă Alar îngrijorat.

Tanaca răspunse stins, scoţând cuvintele unul câte unul, cu mare greutate:

— Au oprit calculatoarele, nu mai suntem conectaţi la computere. Capul mi se învârteşte… nu sunt obişnuit să-mi folosesc doar propriul creier…

— Ne predăm? Cred că nu rămâne altă alternativă decât aceea de a împărtăşi destinul camarazilor noştri.

— Nu ştiu…

În acel moment pilotul secund interveni în dialog.

— Recepţionez un SOS de slabă intensitate. Pare să

provină de la un obiect orbital din jurul Gelbelexului. Probabil, o navă staţionată. Ce trebuie să facem?

Văzându-l pe Tanaca adâncit în gânduri, Alar preluă iniţiativa:

— Mergem să vedem, spuse. S-ar putea să fie o capcană, dar, cu orice risc, merită să încercăm!

CAPITOLUL AL OPTULEA

Trecuseră două zile de când cei trei supravieţuitori fuseseră primiţi pe „Teodora”. Acum Frank se simţea bine. Rana i se cicatrizase complet. Soldatul îşi recăpătase vigoarea şi începea să găsească imposibilă viaţa de deţinut. Recunoştea că închisoarea-cabină, chiar dacă era mică, oferea multe facilităţi: aer condiţionat, pătuţ moale şi un vizor cu o rezervă discretă de bobine. Dar ceea ce îl făcea nervos era lipsa de mişcare. Îl scoteau afară din navă doar o jumătate de oră pe zi, şi întotdeauna bine supravegheat. Precauţie inutilă, pentru că mediul exterior era prea ostil ca să-l îndemne fie şi la cel mai timid plan de evadare.

În acel repaus forţat, gândurile şi fantezia îi hoinăreau libere, cu melancolică nelinişte, în jurul imaginii Alexiei. O revedea rareori, pe furiş, în puţinele ocazii când parcurgea coridoarele astronavei. Şi o găsea mereu în compania acelui tânăr cu alură aristocrată, un anume Alar, care părea şeful tuturor. Din convorbirile pe care reuşea să le perceapă, reieşea clar că nu pluteau în ape prea liniştite; reveneau adeseori expresii precum „proces” şi „suntem căutaţi”. Dar cei doi porumbei dădeau impresia că sunt fericiţi.

Frank nu ştia în ce loc fuseseră debarcaţi: planeta părea nelocuită, deşi atmosfera era prielnică vieţii, astfel încât, atunci când ieşea din navă, îşi punea rareori casca.

Apoi a intervenit ceva ce a întrerupt monotonia zilelor sale de prizonier. S-a întâmplat într-o seară, după ce intrase în cabina-închisoare pentru a se odihni. Se bărbierise, se parfumase şi se machiase, ca de obicei. Tocmai se pregătea să se întindă pe arcurile anatomice ale patului din cuşetă, când auzi un fel de geamăt în afara celulei.

— Cine e? întrebă, întorcându-se spre uşă.

Linişte. Apoi tânguirea se repetă, mai intensă. Dar nu era un sunet. Nici nu provenea de la uşă; era mai degrabă o senzaţie, o chemare izvorâtă din capul său. Odată învinsă uimirea iniţială, încercă să localizeze punctul de provenienţă al neînţelesului mesaj. „Trebuie să stau liniştit. Pare o chemare telepatică, asemeni celor de…”

Calm, se întinse pe pat şi încercă să-şi golească mintea de orice gând; pe măsură ce se relaxa, mesajul căpăta consistenţă şi semnificaţie. Simţea neliniştea minţii emiţătoare, percepu cu claritate sentimentul ei de teamă, disperata nevoie de ajutor. „Nu ştiu unde eşti”, încercă să transmită în gând Frank. Dar celălalt nu pricepu şi continuă să se tânguie. „Lume blestemată… Încearcă să-ţi limpezeşti gândurile. Unde eşti? Ce vrei?” Nimic, doar aceea dramatică invocaţie care creştea cu gemete spasmodice.

Dintr-odată, parcă o mână i-ar fi apucat cu hotărâre capul, răsucindu-i-l. Frank se întoarse şi privi: ochii i se fixară pe îmbrăcămintea sa de luptă agăţată pe perete: combinezonul de protecţie, cu urma izbiturii primite, şi sacul încărcat cu pradă de război. Carbonarii îi lăsaseră totul; fuseseră foarte oneşti, nu-i luaseră nici măcar acel cristal ascuns în buzunarul superior. Şi totuşi, valora probabil o avere…

„Se mişcă!”, exclamă în sinea sa. Rămase uluit câteva secunde, apoi continuă să-ţi aţintească îmbrăcămintea, şi din nou văzu că umflătura de la nivelul pieptului pulsa încet. Nehotărât şi tulburat traversă spaţiul ce-l separa de combinezon şi, cu un gest brusc, deschise buzunarul. O

mică făptură azurie sări afară şi se rostogoli pe pat, unde rămase imobilă. Tânguirea încetase.

— O pastilă! exclamă Frank. Să mă ia dracu'! Nu era un giuvaer, era un ou! Acum am o făptură... Am devenit tată... şi râse cu poftă, până când un zgomot confuz de paşi pe culoar îl făcu să se potolească.

— Aţi auzit şi dumneavoastră, Tanaca, ceva, ca un fel de chemare? spuse vocea Alexiei.

— Da, pare un contact telepatic, dar nu pricep ce poate să însemne. Seamănă într-un fel cu plânsul unui nou-născut.

Cineva se apropie de uşa cabinei:

— Totu-i în ordine, Frank?

Era acel tânăr cu chip onest, prietenul Alexiei.

— Da, de ce? răspunse dur militarul, fără a pierde din ochi mica făptură.

— Nimic, noapte bună.

Paşii lor se îndepărtară de cabină.

Pastila azurie rămase liniştită şi inertă toată noaptea; din când în când, Frank o atingea pentru a se încredinţa dacă se mişcă. „Sper că n-a murit”, se gândi. Nu reuşea să adoarmă, şi râse de el însuşi şi de îngrijorarea sa. Oare câţi indigeni din Gelbelex ucisese? Dar nu era acum momentul să analizeze în profunzime acel straniu sentiment de vinovăţie. „Ei, dacă n-a murit până acum, e clar că atmosfera asta îi prieşte.”

Timpul prevăzut pentru odihnă tocmai se termina, când un gând neaşteptat îl făcu să se ridice în capul oaselor. „Ce o fi mâncând? Nu ştiu nici măcar unde are gura.” Cu delicateţe, prinse şi învârti între degete mica făptură. Nu văzu nicio deschizătură – doar o serie de perişori mărginind o suprafaţă compactă şi azurie. Nu reuşea să capteze niciun semn deviată, ca, de pildă, căldură sau bătaie de inimă. „Poate trăieşte doar cu oxigen, şi atât. Nu! Pe această planetă erau ogoare, ceva trebuia să mănânce!”

Când *pter*-ul intră aducând micul dejun, minuscula fiinţă stătea încă imobilă în pat. Robotul depuse tava pe biroul extensibil şi închise uşa în urma sa, fără să scoată o vorbă. În fapt, din ziua când prizonierul îi aruncase în vizoare un taburet, *pter*-ul îl trata cu răceală. Frank nu-şi putuse permite vreodată să aibă un servitor personal. Acum, cel al altora îl enerva.

Cu o delicateţe neobişnuită, soldatul luă mica prismă azurie şi o depuse alături de farfuriile cu mâncare: obişnuitul lapte sintetic cu cornuri prăjite. „Poate o să-i placă”, îşi spuse. „Toţi puii mănâncă lapte.” Dar făptura nu dădu semne de trezire.

Mai târziu, Frank îi percepu din nou prezenţa. Nu reuşi să interpreteze exact mesajul telepatic, dar intui că era vorba de o neliniştitoare cerere de energie: făpturii îi era foame. „Încearcă să te faci înţeleasă”, gândi Frank. „Încearcă să-mi transmiţi imagini.” Şi se strădui, răbdător, să unească conceptul său de foame cu imaginea laptelui, a pilulelor energetice, a cărnii. Micuţul răspunse la fiecare figură cu o figură identică. Primul pas era făcut. „E deja ceva”, se gândi soldatul cu satisfacţie.

Percepu un semnal de bucurie provenind de la creatură. Emoţiile erau uşor de înţeles de ambele părţi. Imediat după aceea, pastila azurie invocă un aliment pe care militarul nu reuşi să-l identifice. Omul îşi dădea seama tot mai clar cât era de necesar să stabilească un dialog figurativ şi inteligibil cu micul său prieten. Astfel, în orele ce urmară, cele două minţi, diferite prin origine, dar înrudite prin dorinţa de a se înţelege reciproc, se dedicară cu sârguinţă creării unui rudimentar sistem de comunicare. Tânăra creatură, asemenea tuturor tinerilor, asimilă cu viteză tot ce Frank îi transmitea. În schimb, omul pricepea mai anevoios. În final, izbutiră să stabilească o legătură. Frank intui că lipsa unei anumite ierbi azurii era cauza foamei acelei fiinţe. Neconsolat, o făcu să înţeleagă că nu-i era

posibil să i-o procure. Pastila întrebă de ce, şi soldatul se descoperi în conflict cu propria-i conştiinţă. Ar fi trebuit să-i povestească tragedia survenită pe Gelbelex, motivele genocidului şi, mai presus de orice altceva, ceea ce el însuşi făptuise… Nici nu-i trecu prin gând să încerce s-o facă. Bombănind, făcu aluzie la oboseală, şi începu să se plimbe încolo şi încoace prin cameră.

Făptura se înspăimântă şi tăcu. Frank descoperi, în tăcerea aceea, că este îngrozitor de singur. Avea nevoie să vorbească, să se mişte, să facă ceva… Smulse câteva frunze verzi dintr-o floare ornamentală şi le oferi creaturii, apoi încercă să transmită imaginea lor însoţită de semnificaţia foamei satisfăcute. Fiinţa îi retransmise imaginile, dar nu se mişcă. „Fir-ai să fii, nu vezi? E hrană! E lângă tine!”. Înţelese că era foarte greu să asocieze figurile conceptelor, dar încercă totuşi. Imagină chipul său, ochii şi funcţiunile privirii, dar creatura răspunse cu tot atâtea întrebări. „Păi tu nu vezi, nu simţi, nu vorbeşti. Îţi foloseşti doar creierul”, conchise el neconsolat. Începu atunci o nouă serie de exerciţii, prin care se strădui să asocieze imaginile cuvintelor. După scurt timp, creatura îl chema pe nume, şi Frank se gândi să procedeze similar, numind-o, la rândul lui, Mary. Fericită de noutate, micuţa îşi repetă în prostie propriul nume. Când, în fine, află sensul cuvântului „foame”, îl utiliză în fiecare frază.

Trecu ziua, trecu noaptea, şi se făcu dimineaţă. În sala de comandă, Alar, Tanaca, Alexia, comandantul Vicos şi aghiotantul său îşi ţinură obişnuita şedinţă. Alar stătea aşezat lângă Alexia, mână în mână.

— Pentru noi, nimic nou, începu Tanaca. Transmisiile pe care reuşim să le interceptăm vorbesc doar despre procesul în care întreaga Carbonerie va fi judecată. N-am putut să intrăm în contact cu nimeni dintre ai noştri; ceea ce

înseamnă că sunt prizonieri, sau, mai rău, au crezut în teza guvernului şi au abandonat organizaţia.

— De data asta va trebui să ne decidem, interveni Alar. Noi suntem singurii care putem dovedi cum s-a petrecut atacul asupra Gelbelexului. Avem trei martori…

— Nu putem conta pe prizonier, îl întrerupse sergentul Mab.

— Sub acţiunea maşinii de detectat adevărul nu va putea minţi. În orice caz, problema e cum să ajungem vii la sediul Inchiziţiei şi cum să reuşim să dăm peste cap sorţii procesului.

— „Teodora” e de neutilizat, aminti comandantul, o caută pretutindeni. Dacă încercăm să părăsim această planetă, ne vor descoperi imediat; nu pot nici măcar să-mi explic cum de nu ne-au găsit încă.

— Probabil sunt siguri pe ei, explică Tanaca. Avantajul nostru stă în faptul că ei ignoră existenţa martorilor şi, deci, nu se preocupă prea mult de doi conducători şi o navă în minus.

— Doar Mab şi cu mine mai avem o anumită libertate de mişcare. Dacă am încerca să ajungem pe Pământ… propuse Alexia.

Preocupat, Alar nu gustă sugestia şi o întrerupse:

— Nu, e prea riscant! Pe lângă asta, n-aţi putea face mare lucru singuri.

Tânărul nu reuşi să stabilească unde se sfârşea puterea raţiunii sale şi de unde începea teama despărţirii de femeia pe care o iubea. Se priviră în ochi, şi el îşi plecă genele. Alexia încercă să insiste.

— Mai bine să riscăm decât să rămânem aici neclintiţi. Te rog, lasă-mă să încerc.

— Înainte de a decide, interveni Tanaca, e obligatoriu să evaluăm fiecare posibilitate. Vom respinge chiar din acest moment ideea de a utiliza nava noastră: e un risc prea mare. Nu ne rămâne decât să ajungem la spaţioportul cel

mai apropiat şi să folosim o linie obişnuită de transport. Apoi va trebui să stabilim dacă îi trimitem doar pe martorii tragediei, sau dacă plecăm cu toţii împreună. În fine, trebuie să studiem strategia de urmat pentru a ajunge la Inchiziţie. Mai întâi, căpitanul Vicos ne poate lămuri, cred, în privinţa primelor obiective.

— Planeta pe care ne găsim e servită de o singură companie de transport, începu Vicos Vina. Nu cred că ar fi prea dificil să ne îmbarcăm, mai ales la sfârşit de săptămână, când traficul e intens. Dar ce mă preocupă pe mine e sosirea.

— Se fac controale speciale?

— Da, mai ales la terminalul lumilor Centurii Centrale, şi Terra e una dintre ele. Sunt instituite controale pentru a împiedica trecerea criminalilor şi a muncitorilor clandestini.

— Am avea posibilitatea să le depăşim?

Chipul căpitanului se întunecă şi, tară să ascundă ceva, Vicos începu expunerea probabilităţilor:

— Şansele sunt puţine. În perioade de calm, verificarea e superficială şi aproape toţi reuşesc să treacă: acesta e controlul de gradul unu, şi numai delicvenţii, evadaţii şi persoanele speciale pot fi oprite. În caz de eventuale semnalări, sau dacă există un ordin de la guvern, poate fi activată starea de prealarmă, adică un control de gradul doi: fiecare pasager, la venire, trebuie să treacă prin faţa unei telecamere conectată direct la arhivele serviciilor de securitate. Dacă vreunul dintre noi e în fişier, nu mai are nicio posibilitate de scăpare…

— Să admitem, totuşi, că Alar şi cu mine nu vom avea scăpare: ne vor prinde imediat, concluzionă cu amărăciune savantul.

Vicos încuviinţă şi continuă:

— Dacă, în schimb, s-a dat alarma pentru vreun motiv oarecare, se prevede un al treilea grad de control. În acest caz, toţi urmează să fie interogaţi de o maşină de detectat

adevărul. Niciunul dintre noi nu va reuşi să treacă. Dar această fază e rar aplicată; fluxul de călători, supus la asemenea controale individuale, s-ar aglomera peste măsură, paralizând traficul terminalului.

Liniştea care urmă era încărcată de presentimente triste. Alar, acceptat de grup ca şef, interveni pentru a le inspira prietenilor un pic de încredere.

— Suntem încă liberi, spuse. Şi avem avantajul de a putea decide care va fi cel mai potrivit moment pentru acţiune. Tanaca ne va pregăti un plan detaliat. Am convingerea că merită să încercăm şi, dacă există vreo posibilitate de succes, el va şti să ne-o semnaleze. Eşti de acord?

Savantul aprobă printr-o mişcare a capului. Tânărul conducător se întoarse spre navigatorul care era de serviciu la ascultarea radioului.

— Noutăţi? întrebă.

— Am auzit ultimul buletin de ştiri: s-a reunit Curtea Supremă a Inchiziţiei. Printre oaspeţii de onoare sunt prezenţi toţi grangurii din guvern.

— Se descurcă în stil mare, pe cât se pare.

— Vor o maximă publicitate; ei cred că au deja asul în mânecă. Numai că Jolly Jockerul situaţiei suntem noi.

— A doua audienţă va ţine zile întregi; ne-ar conveni să apărem în acea perioadă, dacă vom izbuti, spuse Tanaca. Ar fi bine să ne grăbim. Trebuie să hotărâm şi care va fi soarta oaspetelui nostru.

— O să ne gândim şi la asta, admise Alar. A mai recepţionat cineva alte semnale telepatice?

Nimeni nu răspunse. Apoi, în tăcere, cei prezenţi se ridicară şi se îndreptară spre posturile lor.

CAPITOLUL AL NOUĂLEA

Stufărişul de trestie era învăluit într-o ceaţă subţire care estompa contururile peisajului. Astronava se înălţa, ca o uriaşă reptilă, din adâncul unei mici insule ce rupea monotona întindere a mlaştinii. Câţiva arbori cu trunchiuri înalte îşi disputau lumina opacă a unui soare îndepărtat, cu masa de mucegai verzui şi oribilele ciuperci incolore. O colonie de animale mici, ascunse printre trestii, ţinea un concert strident, punctat de solouri răsunătoare, acompaniate de susurul îndepărtat al unui izvor termal. Jeturile de frânare ale navei curăţaseră terenul din preajmă de vegetaţie; rămăsese doar urzeala învălmăşită a rădăcinilor ce urmau să moară în apa mâloasă. Pe această rarişte Frank înaintă, în răstimpul orei de plimbare, spre a ajunge la râu, la o distanţă de vreo zece metri; era maximum de intimitate pe care ţi-o puteai îngădui în acea ambianţă ostilă. Navigatorul cosmic care-l păzea, într-adevăr, se aşeză pe treptele scăriţei şi îşi sprijini puşca de genunchi, prefăcându-se că ignoră prezenţa prizonierului. Gardianul era o persoană foarte vorbăreaţă, dar Frank rareori îl asculta.

În ziua aceea hotărâse s-o scoată pe Mary la aer, pentru a încerca să descopere vreo vegetală care să-i fie pe plac. De prea mult timp creatura supravieţuia fără hrană. Cu trecerea zilelor era din ce în ce mai slăbită; chiar dacă în

cabină fusese capabilă să deplaseze diverse obiecte cu puterea minţii, nu avea forţa să le lanseze ca proiectile, asemenea semenilor ei de pe Gelbelex. Era indispensabil şi urgent să-i procure hrană.

„Acum te scot afară din buzunar”, spuse în gând Frank. Pentru a-i uşura înţelegerea, îi reprezenta prin imagini ceea ce avea de gând să facă. Îngenunche, având grijă să întoarcă spatele gărzii, şi puse creatura în pământ.

— Cauţi ceva? întrebă supraveghetorul, curios.

— Nu, privesc insectele.

— Fii atent să nu cazi în apă. N-am chef să mă ud din cauza ta.

Bombănind, soldatul evită să-i asculte spusele. Continuă s-o privească pe Mary. Pe pământul îmbibat de apă, creatura se mişca extrem de dificil.

„Oboseală… Frank”, îi transmise.

„Caută ceva care să-ţi placă, micuţo, trebuie să mănânci.”

„Oboseală… Frank, foame… oboseală.”

Din ce în ce mai preocupat, omul o ridică şi, evitând privirile interogative ale gardianului, ajunse la un locşor cu ciuperci din preajmă.

„Încearcă aici, Mary, încearcă.”

„Frank… oboseală… Foarte foame…” şi rămase imobilă.

Militarul simţi că îngheaţă. Niciodată, înaintea acestor zile, nu mai încercase un sentiment care să nu fie ură, ori vreo trecătoare şi ipocrită compasiune pentru o fiinţă umană, cu atât mai puţin pentru o făptură vie. Acum simţea că aceea mică prismă aurie era tot ce-i rămăsese în viaţă. Rugul din Gelbelex aproape că îi distrusese trecutul şi viitorul. Îşi dădu seama pe neaşteptate că era un nimeni fără acel mic corp semisolid pe care hazardul i-l încredinţase lui.

— Ce ai? întrebă gardianul. Ai pălit. Ţi-e rău?

— Vreau să le vorbesc, murmură prizonierul arătând

înspre aeronavă.

— Nu-mi poţi spune mie?… Ce ţii ascuns în mâini?

Frank făcu câţiva paşi spre „Teodora”.

— Te rog… e foarte important.

— Nu face glume. Stai nemişcat acolo, ordonă celălalt, şi îl împinse cu arma.

Chiar atunci, Alar apăru la uşa de intrare.

— Ce se întâmplă? întrebă, văzând puşca gata să tragă.

— Încearcă să facă pe nebunul, se pare, răspunse navigatorul. Voia să intre în navă înainte de timpul hotărât. Ascunde ceva în mână.

— Domnule, trebuie să vă vorbesc. E urgent, interveni Frank.

Mai înainte de a putea fi oprit, era deja la picioarele scăriţei. Arătă corpul nemişcat al lui Mary. Povesti toată istoria. Alar se arătă pe moment neîncrezător, apoi citi în ochii soldatului un sentiment ce nu lăsa loc la dubii. Îi făcu semn să-l urmeze.

Puţin după aceea, toţi cei de pe „Teodora” se reuniră în jurul lui Tanaca. Tanaca examină la microscop creatura străină.

— Spuneţi că era în contact telepatic cu dumneavoastră şi că provine de pe Gelbelex? se informă el.

— Da, domnule.

— Cred că spune adevărul, confirmă Alexia, ciudat de tulburată. Şi eu am văzut asemenea creaturi pe planeta invadată. Nu ştiam cum să comunicăm cu ele şi nu am reuşit să le prevenim despre asaltul soldaţilor. Creaturile ne ignorau. Când au sosit militarii, au reacţionat cum puteau mai bine. În mod straniu, însă, nu au atacat pe nimeni dintre ai noştri: probabil că erau în stare să ne distingă de soldaţi.

— Deci asta era… spuse Tanaca, inexplicabila senzaţie de foame, pe care o percepeam acum câtva timp, provenea de la această vietate.

— Se numeşte Mary, domnule, murmură Frank.

— Foarte ciudat. Corpul e compus din particule de silicat amestecat cu fier şi alte minerale. În procente mai mici, şi e acoperit cu solzi hexagonali, invizibili cu ochiul liber.

Deoarece nu mai sunt alte deschizături, presupun că se alimentează prin solzi…

— Trăieşte? îl întrerupse, neliniştit, prizonierul, care părea să ignore neîncrederea ce-l înconjura.

Savantul îşi continuă indiferent analiza.

— Chiar că nu ştiu cum ar putea ingera substanţe solide; probabil că separă acizii care descompun materia, pentru ca apoi s-o asimileze. Nu-mi va fi totuşi greu să reunesc elementele de bază ce formează corpul lui… lui Mary, şi să creez, pe cale sintetică, o hrană adecvată. Sigur, dacă veneai mai devreme ar fi fost mai bine. Şi aruncă o privire plină de înţeles soldatului. Frank îşi plecă ochii.

— Mai trăieşte? vru să ştie Alexia.

— Nu ştiu, răspunse Tanca. Deocamdată pot doar spune că se mişcă, mai precis, încearcă să se concentreze. Poate e efectul lipsei de hrană.

— Întoarce-te, totuşi, în cabina ta, Frank, spuse Alar. Vom face tot posibilul s-o salvăm, nu-ţi fie teamă.

— Mulţumesc, murmură soldatul.

Ieşi abătut din sală, însoţit de navigatorul ce continua să-l supravegheze suspicios.

Alar puse problema pe care micuţa făptură o generase:

— Mary ne va fi utilă?

— Probabil, răspunse matematicianul. Depinde de raportul stabilit cu omul acela. A fost prima persoană pe care a întâlnit-o; cu siguranţă, îi recunoaşte o anume paternitate afectivă.

— Vrei să spui că depinde de el? interveni Alexia.

— Într-un anume sens, da, confirmă Tanaca. Probabil a absorbit deja, prin contacte telepatice, amprenta umană a

acestui soldat. Şi pentru copii, lunile precedente şi cele imediat următoare naşterii sunt fundamentale în formarea caracterului. În cazul nostru, fiind vorba de o fiinţă superdotată, câteva zile pot determina un proces ireversibil.

— Mary va gândi şi va acţiona precum Frank? întrebă Mab, cu evidentă preocupare.

— Nu în mod absolut, dar sigur va suferi influenţa sa. Important e cum se va dezvolta ulterior.

— Rămâne încă un element în favoarea noastră, observă Alar, şi adăugă: E incredibil gândul că au exterminat o rasă întreagă! Mary ne va ajuta s-o răzbunăm.

Tanaca îşi mângâie capul cu o certă satisfacţie, apoi se indispuse din nou:

— Pentru noi poate fi foarte periculoasă, în schimb, Gândiţi-vă: ce garanţie ne poate da o creatură cu asemenea puteri mentale, depinzând de un individ lipsit de scrupule, ca ăsta?... Cu cât timpul trece, cu atât cazul nostru se complică. Dacă măcar aş putea să mă cuplez la calculatoare...

Şi, cu amărăciune, îşi făcu de lucru cu conceperea mâncării pentru noul venit.

— Trebuie să-l eliminăm pe soldat, conchise Alar.

— Nu! exclamă, hotărâtă, Alexia. A ucide nu e conform modului nostru de a acţiona. Nu putem.

— Dar de moartea sa poate depinde succesul misiunii noastre, explică Alar. Datoria noastră este să facem dreptate Carboneriei, martirilor săi, tuturor celor ce şi-au riscat şi îşi riscă şi acum libertatea şi viaţa. Ar fi un sacrificiu pentru salvarea a mii de vieţi.

— Cu ce drept putem decide asupra vieţii sau morţii? Ce ne-ar justifica, oare? replică femeia.

— Ei ne justifică. Ei, cei care ne-au agresat, lovit, urmărit, şi care acum sunt gata să ne elimine de pe faţa universului. Ei au ales pentru noi.

Alexia îşi reţinu cu greu lacrimile şi, fără a adăuga altceva, se retrase în cabina sa.

— Ar trebui să ne grăbim, spuse Tanaca. (Savantul aprobase opţiunea tânărului Alar.) Nu după mult timp, făptura se va trezi.

Mab, care se abţinuse de la discuţie, îşi luă puşca şi se pregăti să iasă.

— Am eu grijă de asta, murmură el.

— Nu, aşteaptă-mă. Eu am propus, eu am să execut, exclamă Alar, barându-i drumul.

— Ai ucis vreodată? întrebă gradatul.

Tânărul clătină din cap, luă arma din mâinile sergentului şi se îndreptă îngândurat spre cabina prizonierului. Bătu la uşă şi intră. Frank era aşezat în faţa cinevizorului. Când îl auzi venind, ridică fruntea şi întrebă de Mary; văzând, însă, puşca, se întrerupse.

— O nouă plimbare? întrebă temător.

— Da, răspunse, ezitant, carbonarul.

În linişte, Frank se ridică şi ieşi. Pe coridor o căută cu privirea pe Alexia, dar întâlni doar expresia încurcată a celorlalţi. Pricepu situaţia: trebuia să părăsească scena. Găsi că era inutil să se împotrivească. Destinul său ar fi trebuit să se împlinească la Gelbelex, cu cei din primul val de atac. Acum amânarea se sfârşea: era momentul să-i urmeze. Făcu câţiva paşi, şi se opri.

— Nu-i spuneţi nimic de mine lui Mary, zise întorcându-se spre cei prezenţi. Ea e ca o copilă, nu ştie…

Ieşi din astronavă. Soarele palid al mlaştinii asfinţea dincolo de linia orizontului. Merse decis până când picioarele începură să i se afunde în mâlul lipicios.

— Poţi s-o faci aici, spuse soldatul, întorcându-se.

Alar părea la capătul rezistenţei psihice. Chipul său, de obicei distins şi hotărât, era acum bântuit de tensiune şi de oroare pentru ceea ce urma să se facă. Ridică arma, dar mâna îi tremura.

— Încearcă să mă ţinteşti bine, spuse Frank, observându-i nesiguranţa. Nu-i nimic mai dureros decât o rană provocată de o armă laser. Trebuie să ocheşti cu precizie.

— Trebuie s-o fac… Înţelegi? Totul poate să depindă de asta.

Soldatul surâse amar:

— Niciun cuvânt! Nu merită să te oboseşti.

Dar tânărul nu tăcu:

— Noi suntem singurii care putem salva organizaţia, şi poate chiar să ajutăm umanitatea să se schimbe. N-avem dreptul să fim generoşi.

— Ia ascultă, eu când împuşcam nu ţineam prea multe predici, îl întrerupse din nou militarul.

— Pentru tine era altceva, tu…

— Eu sunt un ticălos… o ştiu. Sigur, n-am avut niciodată scrupule. Îmi spuneau să trag, trăgeam; trebuia să arunc în aer o casă, o aruncam, şi, pe deasupra, mai şi furam, furam tot ce puteam, jefuiam chiar şi cadavrele. Şi fără probleme morale.

Frank simţea că i se înfierbântă sângele. Tensiunea acelor zile, Mary, Alexia, totul contribuise la al face să uite arma îndreptată spre el, miasma ierbii putrezite, mirosul caracteristic al ciupercilor. Continuă să vorbească:

— Nicio pată pe conştiinţă. Un ticălos, asta sunt! Adevărat! Pentru mine e altceva? Sigur că e altceva. Când tu mergeai la colegiu, răsfăţat şi îmbuibat de bani, eu lucram în mină. La zece ani, se foloseau de mine de fiecare dată când se stricau picamerele. Eu reuşeam să le repar, pentru că eram mic şi mă strecuram acolo unde roboţii nu ajungeau. Cu banii câştigaţi nu puteam nici măcar să-mi doresc acele lucruri pe care cei asemeni ţie le aveau gratis. În ziua când au construit un automat mai mic şi mai eficient decât mine, nu mi-a rămas altceva decât foamea. Între o mizerie onestă şi o existenţă decentă, am ales-o pe ultima, am început să fur, să escrochez… Când au pus gheara pe

mine, armata a fost unica alternativă la temniţă. Cum vezi, în realitate eu n-am putut niciodată decide pentru mine. totul era deja hotărât, totul.

Tăcu, învins de nodul de autocompasiune care-i strângea gâtul. În picioare, unul în faţa celuilalt, în lumina palidă a serii, cei doi se fixară o clipă ce păru nesfârşită. Apoi Alar coborî încet ţeava puştii şi-i făcu semn lui Frank să-l urmeze. Se aşezară faţă în faţă, încălecând un trunchi de copac dezrădăcinat. Tânărul carbonar începu să vorbească. Un discurs lung, echilibrat, întrerupt de numeroase pauze. Termină fără întrebări, dar Alar aştepta oricum un răspuns. Prizonierul se mulţumi să încuviinţeze din cap. Amândoi se ridicară, cu sufletul uşurat, îşi strânseră mâna şi se reîntoarseră la astronava. Când reintrară în cabină, chipurile tuturor căpătară o expresie de uimire şi de tulburare.

— El n-o să ne trădeze, spuse Alar şi, fără a adăuga altceva, se duse spre cabina Alexiei.

Încurcat, Frank încercă să explice, cu stângăcie, ce se întâmplase. Nu reuşi să formuleze o frază coerentă. Ridicând din umeri, renunţă şi se apropie de recipientul în care corpul lui Mary plutea într-o soluţie lichidă, incoloră.

— E moartă? întrebă cu vocea sugrumată.

— Nu cred, răspunse Tanaca.

— Nu e-n pericol să se înece acolo, înăuntru?

Savantul mormăi nemulţumit, apoi, cu tonul unui profesor în dialog cu un elev încăpăţânat, îşi expuse concluziile:

— Nu are nevoie să respire, deci, nu se poate îneca. Lichidul îi va facilita, lui, sau ei, dacă o considerăm de sex feminin, absorbţia elementelor nutritive de care are nevoie. Nu ştiu altceva, dar pot afirma că ciclul său de incubaţie a fost întrerupt, de aceea nu va atinge niciodată o dezvoltare normală şi va avea dificultăţi de creştere. Pe scurt, va fi o fiinţă anormală. Considerând toate astea, e mai bine aşa, a

rămas ultimul individ al speciei sale; e preferabil să nu-şi dea seama.

Soldatul încuviinţă cu aer grav, mulţumi, şi se aşeză lângă Tanaca, într-o aşteptare răbdătoare. După o eternitate percepu trezirea lui Mary: „Frank…” transmise pastila azurie, „Mary nu foame.”

„Sunt mulţumit”, gândi el.

Micuţa fiinţă răspunse cu o unduire de satisfacţie. Matematicianul intui ce urma să se întâmple, şi interveni.

— Tinere, şopti, epuizat, nu ştiu ce ţi-a spus Alar, dar aici la bord e multă muncă. Ţi-ar displace să-mi încredinţezi mie raporturile cu pacienta?

— Fac prezentările şi mă retrag, acceptă cu părere de rău Frank. „Mary… a cunoaşte… un alt om.”

Aşteptă ca ea să înţeleagă, şi continuă:

„Nume Tanaca.”

— Pe ea o cheamă Mary, aminti Frank şi, după un salut către cei doi, plecă împăcat.

CAPITOLUL AL ZECELEA

Planeta pe care se aflau era una dintre cele mai dezolante lumi de pe Centura Medie. Partea locuită se reducea la un mic oraş, Antalia, în jurul căruia mişuna o populaţie colonizată, jigărită. Centrul urban constituia unicul punct de legătură între civilizaţia galactică şi comunitatea locală disperată în nemărginitele mlaştini. De la centru se primeau hrană, distracţii, energia pentru maşini. La centru se vindeau fructe, flori, peşte. Un ciclu monoton, care se perpetua de generaţii. Rareori un locuitor al coloniei avea inteligenţa sau norocul de a se îmbogăţi. La fiecare sfârşit de săptămână, colonul mergea la Antalia să vândă produsele sale, ca apoi să cheltuiască imediat totul pentru necesităţi absolute şi, mai cu seamă, pentru produsele inutile oferite în localurile şi spaţiile comerciale ale oraşului. Profitul aparţinea Asociaţiei „Flor”, proprietară de case, de depozite, de magazine, precum şi a unicei linii de comunicare cu restul universului. Un mecanism comun celei mai mari părţi a lumii pe care armata galactică o oferea colonizării.

— Companiile Comerciale influenţează toate activităţile Ligii. Îi explică Mab lui Frank. Statul îşi asumă cheltuielile de explorare şi cucerire, populaţia furnizează coloni, iar companiile se bucură de roade.

În depărtare se contura masa cenuşie a oraşului: o

enormă locuinţă lacustră care domina întinderea plată şi mlăştinoasă. Automobilul spaţial cu care călătoreau, un vehicul auxiliar al” Teodorei”, încetini cursa şi pluti încet spre sol.

Comandantul Vicos şi secundul său abandonaseră cu părere de rău astronava, şi chipurile lor întunecate contribuiau la îngreunarea atmosferei, deja încrâncenate. Expresia chipurilor nu li se potrivea deloc cu veselia veşmintelor lor extravagante, care încercau să le imite pe cele ale colonilor locali. Când maşina spaţială se opri. Tanaca dădu ultimele dispoziţii:

— Trebuie să ne despărţim. Alar şi cu mine coborâm primii, însoţiţi de *pter*-ul noştri: vom alcătui un grup aparte. pentru că suntem uşor identificabili. Mab, Mino. Frank şi Mary vor rămâne la bord. Dacă nu vor interveni dificultăţi ne regăsim la zborul Patruzeci şi patru în direcţia Pământ. Orice s-ar întâmpla cu vreunul dintre noi nu trebuie să-i împiedice pe ceilalţi să-şi îndeplinească misiunea: fiecare să se gândească la el însuşi. Mary va încerca să menţină legătura între diferitele grupuri. Odată ajunşi la destinaţie, Frank va fi liber să plece. Clar?

Un melancolic cor afirmativ răspunse la întrebare.

— Bine, atunci să ne luăm rămas bun. adăugă savantul.

Alar şi Alexia se uniră într-o îmbrăţişare atât de afectuoasă încât îl irită pe soldatul aşezat în spatele lor. Acesta îşi dădu seama că era gelos, şi suferi încă o dată. Când tânărul carbonar îl salută, abia reuşi să schiţeze un semn de politeţe. Trebui, apoi. să-şi ia rămas bun de la femeie. Schimbară o privire. În ochii ei fulgeră, pentru o secundă, o undă de tristeţe, imediat reprimată printr-o frază de circumstanţă. Îi strânse mâna, şi fu ispitit să n-o mai lase să plece. Dar ea se eliberă cu delicateţe, şi ieşi. Cei trei bărbaţi rămaşi la bord îşi priviră tăcuţi prietenii care susţinuţi de centurile gravitaţionale se înălţau în zbor. Puţin mai târziu, nu erau decât puncte întunecate ce se pierdeau,

treptat, în aerul umed al zilei.

— Curaj, să ne mişcăm, spuse Mab.

Antalia era tipul de ţară coloniala construită în grabă pentru a satisface exigenţele emigranţilor. Casele mizere, cuburi impersonale, se îngrămădeau pe laturile puţinelor străzi practicabile, în vana aşteptare a unei opulenţe care le-ar fi putut înfrumuseţa faţada. Singura notă de culoare o dădeau scânteietoarele firme ale localurilor publice: promisiuni mincinoase de fericire pe bani puţini.

Dimineaţa biciuia cu un vânt răcoros primii ţărani, culegători de flori, pescari, care, nerăbdători, încercau să găsească un loc de distracţie conform cu exigenţele lor.

Nimeni nu păru să observe prezenţa vehiculului străin, însă, cu toate astea, ocupanţii săi nu erau tocmai liniştiţi.

— Ar trebui să abandonăm maşina asta, murmură Mab. Prea bate la ochi.

— Puţin mai încolo pare a fi un loc de parcare, am văzut un indicator, sugeră Mino, navigatorul de pe „Teodora”. Fără uniforma spaţială avea aspectul unui copil speriat.

— Bine, o lăsăm acolo şi ne continuăm drumul pe jos. Odată coborâţi, atenţie cum te porţi, Frank. Am un pistol în buzunar… aminti sergentul.

— Nu te teme, şefule. Am promis să fiu cuminte câteva zile, spuse soldatul, puţin convins de sinceritatea cuvintelor sale. I se părea absurd să aibă cineva încredere în el, şi poate că tocmai din această absurditate se năştea dorinţa sa de a rămâne credincios angajamentului luat.

„Încep să devin ca unul dintre ai lor”, îşi zise, amuzat.

Cu curiozitatea spontană a vârstei ei, Mary i se strecură în gând: „Frank, de ce Mab nu te iubeşte?”

„Mă iubeşte”, îi răspunse omul.

„Nu, nu e adevărat”, insistă creatura.

„Ştii că nu trebuie să asculţi gândurile altora fără permisiune”, o dojeni soldatul.

Evita să aprofundeze problema. Pastila azurie, posomorâtă, întrerupse legătura.

Trândăviră îndelung pe străzi şi prin localurile publice, care se animau din ce în ce mai mult. Îşi întâlniră de câteva ori camarazii din celelalte grupuri, dar se prefăcură că nu-i văd.

— Sunt şi poliţişti, şopti brusc Mino.

În depărtare, izolat, apăruse, într-adevăr, un om în uniformă, urmat de patru automate.

— Roboţi prevăzuţi cu detector de arme, atenţionă, îngrijorat, Mab. Iar eu am pistolul în buzunar! Depărtaţi-vă de mine, voi încerca s-o şterg rapid.

— Nu fi prost, spuse Frank, te vor depista imediat. Şi dacă te ciugulesc, e sfârşitul pentru toţi. Dă-mi arma.

Privirile lor perplexe îl determinară pe soldat să adauge:

— Ştiu cum să mă descurc în asemenea situaţii.

Învingându-şi ezitarea iniţială, sergentul cedă. Cu un surâs, Frank îi conduse în interiorul unui *self-service.* Ajunseră în dreptul unui distribuitor automat cu un aspect jalnic, şi el începu să meşterească, să-l pună în funcţiune.

— Vă convine o mâncare de peşte? îi întrebă, indiferent, pe cei ce-l însoţeau. E un truc verificat, le explică el. Descărcările electrice ale acestor fiare vechi dereglează detectoarele. Dacă şeful patrulei nu e excesiv de meticulos, ar trebui să-şi vadă de treabă.

Rondul trecu mai departe, spre uşurarea generală. Cei trei bărbaţi se aşezară satisfăcuţi în jurul unei mese şi începură să mănânce.

— Ce facem cu revolverul? întrebă Frank.

— Îl aruncăm cu farfuriile murdare, acum nu ne mai serveşte, propuse Mab, mulţumindu-i din privire.

În holul staţiei de plecare zăbovea o mulţime veselă şi zgomotoasă, în mare parte constituită din tineri care mergeau să-şi cheltuiască exuberanţa prin locuri mai bogate în distracţii decât planeta de origine. Toţi aşteptau

nerăbdători să se deschidă grilajul de intrare spre pistă. Într-un colţ al sălii, un video, nebăgat în seamă, transmitea imagini ale evenimentului de senzaţie: procesul împotriva Carboneriei. Aşa cum Frank se aştepta, foştii săi temniceri disimulaţi prin mulţime încercau să-şi mascheze profundul interes pentru vocea impersonală a crainicului ce comenta procesul:

— …Astăzi, în aula de şedinţe a fost audiată Comisia de Anchetă, formată de Parlament, pentru verificarea unor moţiuni prezentate de apărare cu privire la planeta Gelbelex. Din cercetările efectuate, nu a ieşit la iveală nicio probă de natură să dezvinovăţească organizaţia intergalactică a Carbonieriei de complot, de defăimare, trădare, tentativă de subminare a ordinii publice. Excelenţa sa, preşedintele Sorasta, a declarat, într-un interviu, dureroasa sa uimire de a descoperi că a fost atât de vulgar atacat de adversari politici, consideraţi până atunci oneşti. A mulţumit apoi poporului care, încă o dată, a avut încredere în el, şi a invitat Curtea Supremă a Inchiziţiei să fie îngăduitoare cu exponenţii mărunţi ai Carboneriei, victime ignorante ale unui plan criminal. Mâine Curtea se va reuni pentru…

— Domnii pasageri ai zborului Patruzeci şi patru în direcţia Luna Doi sunt rugaţi să se prezinte la poarta de îmbarcare, spuse o voce metalică, acoperind zgomotele.

Oamenii de pe „Teodora” se lăsară târâţi de gloata gălăgioasă care se revărsa, prin porţile larg deschise, spre pistă, de unde o bandă rulantă îi transportă în interiorul astronavei gata de plecare.

— Vor fi controale? îl întrebă în şoaptă Mab pe Mino.

— Nu, asta e o staţie periferică, puţin importantă. Ce e mai rău ne aşteaptă la terminalul de sosire: verificări electronice cuplate direct la arhivele poliţiei, dar noi nu suntem fişaţi. Poate Tanaca şi Alar. O să vedem.

Clasa „turism” se subîmpărţea în mai multe

compartimente. Frank şi cei doi însoţitori ai săi se aşezară în unul dintre ultimele, de unde, prin pereţii de sticlă, se putea ţine sub control cu uşurinţă coridorul central. Alte persoane intraseră împreună cu ei şi. curând, atmosfera deveni chiar prea animată. Un cuplu, aşezat în fotoliile din faţa lor. Începu să schimbe înflăcărate declaraţii sentimentale.

Soldatul îi observă cu stânjeneală; simţea în tot trupul îndelungata absenţă a unei femei. Se gândi la ce ar fi putut face odată ajuns. Sigur, nu merita să se prezinte imediat la o cazarmă; era de părere să aştepte, să vadă cum se va termina procesul, şi între timp îşi va putea permite nişte distracţii la unul dintre bordelurile ce făceau faimă Pământului în univers. Carbonarii îi dăruiseră un rezonabil număr de titluri: o invitaţie subînţeleasă de a sta cuminte o vreme. Fata din faţa lui ridică amuzată capul, în timp ce prietenaşul îi săruta gâtul. Pe nesimţite, ochii ei îi întâlniră pe cei ai lui Frank. Ea îi înfruntă privirea cu îndrăzneală. Zâmbiră amândoi.

„Nu-i rea mititica!” îşi zise soldatul.

Fata îi făcu parşiv cu ochiul, şi continuă să se ocupe de însoţitorul ei, devenind din ce în ce mai îndrăzneaţă.

„E înfloritoare. Cu puţină dietă şi un pic de masaj, ar putea să-i semene Alexiei”, constată Frank.

Numele Alexia trezi în mintea sa o undă de gânduri plăcute şi triste totodată, care îl legau de imaginea femeii. Revăzu chipul ei nobil, curat: principala cauză a rănii deschise în scoarţa dură a egoismului său. Se gândi la părul lung, la ochii întunecaţi, la pieptul moale, la linia delicată a coapselor, şi îşi dădu seama că o doreşte. Cu un suspin, se lipi de spătar şi, spre dezamăgirea fetei din faţa lui, închise ochii. Voia să viseze la Alexia, s-o vadă lângă el, docilă, ispititoare chiar. Îndrăzni să-şi imagineze un sărut, o mângâiere. Dispăruseră trecutul întunecos, viitorul incert şi prezentul zgomotos. Iubirea lor era totul.

Prezenţa timidă a lui Mary se insinuă şi întrerupse plăcutele visări ale bărbatului.

„Frank... Tanaca spune... gărzi la bord.”

Obosit, soldatul se scutură şi reveni la realitate.

„Avertizează-l pe Mab”, îi ordonă el. Copleşit de supărare, înălţă o barieră de tăcere mentală înspre micuţa făptură.

Până la sosire, Mary încercă în van să mai comunice cu el.

Luna Doi era o staţie spaţială care tria traficul de persoane şi mărfuri între Terra şi restul universului. Supraaglomeratele oraşe de pe bătrâna planetă nu erau în măsură să susţină aterizările şi decolările giganticelor astronave interstelare. Metropolele terestre se vedeau constrânse să-şi verse încărcătura în viscerele celui mai mare satelit artificial construit vreodată de umanitate.

De aici, o multitudine de mici rachete realizau contactele cu diferite ţări de pe glob. Staţia apărea călătorului ca o haotică aglomerare de hangare, poduri mobile, coridoare tubul are, ascensoare, unde oameni şi maşini se încrucişau într-o învolburare de voci, zgomote, semnale. Odată absorbit în acest nod vital de activitate, începeai să faci parte, involuntar, dintr-un organism reglat de legi inviolabile. Benzi colorate, automate, benzi transportoare şi chemări ale megafoanelor descompuneau şi recompuneau cu maximă eficienţă fluxul uman între sălile de aşteptare, pistele de îmbarcare şi posturile de control.

Nava pentru zborul Patruzeci şi patru intră să se integreze lumii din Luna Doi. Lungi tentacule metalice o înşfăcară şi o lipiră de pista de aterizare.

Bântuit încă de starea sa proastă, Frank se încolonă cu ceilalţi pasageri spre ieşire. Mulţimea dezordonată a călătorilor îl separă de cei doi însoţitori, şi el se regăsi în spatele grupului alcătuit din Tanaca, Alar şi *pter*-ii lor. Nu-i zări pe ceilalţi. La capătul tunelului, un ofiţer de poliţie şi un

robot îi examinau pe călători fără o preocupare specială. Calm, Alar trecu şi se opri pe o rampă pentru a-l aştepta pe savant. Tocmai când Tanaca ajunse în dreptul automatului, o lumină roşie îl inundă şi braţul metalic al automatului îi bară trecerea.

— Controlul documentelor, vă rog, spuse ofiţerul de poliţie. Luă buletinul prezentat de matematician şi îl expuse obiectivului unei telecamere fixe de perete.

„A încurcat-o”, gândi Frank.” Dar de ce prostul de Alar n-o şterge? Mary, Mary!”

Pastila răspunse prompt chemării: „Frank supărat?”

„Lasă asta, micuţo, transmite-i lui Alar să dispară”, ordonă omul, din ce în ce mai îngrijorat.

Succesiunea evenimentelor o luă înaintea semnalului făpturii. În tăcere, câţiva roboţi poliţişti se îndreptară spre punctul unde mulţimea aştepta eliberarea trecerii. Agentul îl indică pe Alar. Tânărul îşi dădu seama de greşeală şi se îndepărtă în fugă, speriat. Pentru a-l ajuta, Tanaca făcu să intervină propriul său *pter.* Ascultător, robotul se aruncă asupra automatului care-i controla stăpânul şi-l doborî la pământ. Atacă apoi alte aparate automate. În minutele următoare se declanşă prăpădul: lumea începu să ţipe, căutând să se refugieze în toate părţile, în timp ce cei doi monştri mecanici se prăvăleau încleştaţi, formând o masă metalică informă. O sirenă urlă. Răsună o împuşcătură. Frank abia izbuti să nu fie doborât de un braţ de oţel care mătura aerul deasupra lui. Sări peste balustrada ce separa traseul benzii pentru bagaje, imitat de mulţi alţi pasageri, şi nu-l mai preocupă nimic altceva. Banda aluneca cu o anumită viteză, şi el îşi pierdu echilibrul, rostogolindu-se pe jos. „Atenţie!” strigă cineva răsturnat de-a buşilea sub el. Dispărură rapid în interiorul unui tunel.

— Ce dracu se petrece? întrebă un tânăr căţărat pe un cufăr uriaş.

— Nu ştiu. Pesemne că s-a defectat controlul la vreun

automat. Am văzut doar cum se rostogoleşte peste mine o bestie de fier şi am luat-o la goană, explică un alt călător.

— E cineva rănit? întrebă o voce îngrijorată.

— Era un om pe jos; nu ştiu dacă e mort, i se răspunse.

Curând ajunseră în sala de bagaje, în mijlocul unui grup de muncitori oarecum uluiţi. Agitaţi, călătorii se adunară pâlc pentru a schimba opinii. Mimând indiferenţa, Frank se amestecă printre ei, încercând să identifice, în mijlocul grupului, pe vreunul dintre ai săi. O zări: era palidă şi un tremur îi zguduia trupul. Uită orice precauţie şi se apropie de ea.

— Alexia, ceilalţi?

Ea clătină din cap.

— Au tras în Alar… spuse, şi continuă să fixeze tunelul din care ieşeau bagajele.

— Să plecăm de aici. Repede, să plecăm.

— Alar… repetă ea.

Frank, cu hotărâre, o luă de braţ şi o târî spre ieşire. Câţiva agenţi năvăliră exact în clipa aceea în depozit, cu armele la ochi, şi îi împinseră înapoi.

— Toţi pasagerii zborului Patruzeci şi patru în sala de control, spuse unul dintre ei, cu grad de sergent.

Un cor de proteste se făcu ecoul cuvintelor sale.

— Linişte! urlă sergentul furios. Pe astronava aceea călătoreau delicvenţi. Au tras asupra forţelor de ordine şi credem că printre voi sunt complici de-ai lor.

Unul câte unul pasagerii trecură în şir prin faţa gărzilor. spre ieşire, precedaţi de un gradat ce le deschidea drumul. Frank se simţi pierdut. Un control sever ar fi dat la iveală multe lucruri: mai întâi că era un militar tară permis de învoire. Poate l-ar fi considerat un dezertor. Împins de necesitate, făcu repede un plan. O luă pe Alexia de braţ şi se îndreptă spre poliţistul care conducea procesiunea.

— Domnule, spuse el, prietenei mele îi e rău. A rămas impresionată de ce-a văzut…

— Nu vă preocupaţi, răspunse ofiţerul, aproape am ajuns.

— Cred că-şi revine. Dacă am putea merge la o toaletă, doar pentru o clipă…

Frank încercă să-şi compună aspectul cel mai rugător posibil. Alexia era cu adevărat tulburată şi teribil de palidă.

După o scurtă ezitare, poliţistul a fost de acord.

— Bine, dar repede!

Apoi se întoarse spre un subaltern:

— Însoţeşte-i şi nu-i pierde din ochi.

Cum intrară la toaletă, Frank îşi dădu seama dintr-o privire că locul era pustiu, şi acţionă. Se aruncă asupra militarului, îl împinse în perete şi îl blocă de zid, proptindu-i propria armă de gât. Celălalt nu reuşi decât să emită câteva sunete gâlgâite, apoi roti ochii, în vana încercare de a respira, şi leşină. Corpul său se tăcu moale, dar Frank nu încetă să-l sufoce până nu avu certitudinea că inamicul nu-l mai putea sâcâi. Numai atunci îl lăsă jos şi, uimit de propriul său calm, se întoarse spre femeie:

— Îmi pare rău… dar trebuia s-o fac, murmură, în vreme ce ascundea corpul poliţistului.

Alexia nu spuse nimic. Îşi reţinu cu greu lacrimile, îşi clătină capul, ca şi cum ar fi dorit să uite totul, şi îl urmă spre ieşire. Era important să se grăbească; trebuiau să părăsească Luna Doi mai înainte ca fuga lor să fie observată. Perechea se amestecă în mulţimea anonimă ce anima staţia.

„Trebuie să găsim bilete diferite de ale noastre”, gândi bărbatul. „E unicul sistem de-a evita orice control, odată plecaţi de aici. Mary, Mary, ei drăcie, mă auzi?”

„Frank supărat cu Mary”, transmise făptura cu un sentiment de teamă.

„Nu… iertare… Frank e în pericol. Trebuie să fugim de aici”.

„Pericol… oameni răi!”

Bărbatul rămase stupefiat de rapiditatea şi uşurinţa cu

care pastila înţelegea situaţiile. Acum gândea şi se exprima ca o fiinţă umană.

„Da, bravo. Trebuie să intri în mintea celor care ne sunt în preajmă şi să mă avertizezi dacă e cineva care vrea să ne facă rău. În plus, trebuie să iei bilete pentru Terra.”

Se opri o clipă pentru a traduce în imagini ideea de bilet, apoi continuă:

„Crezi că vei reuşi?”

„Da, Mary… grozavă.”

Alexia părea să-şi revină.

— Trebuie să încercăm să ne punem în legătura cu ceilalţi, sugeră.

— Nu prea văd cum, răspunse el sec.

— Mary poate încerca să-i găsească telepatic.

— În staţia asta sunt cel puţin cinci sute de mii de oameni. Ar trebui o lună ca să-i identifice pe ai noştri, în aglomeraţia de aici, în cazul în care ei mai există încă şi sunt vii. Nu avem timp.

Ea avu o izbucnire, dar imediat şi-o stăpâni. Apoi spuse cu hotărâre.

— Eu rămân. Voi duceţi-vă unde vreţi.

Vocea îi redevenise cea dintotdeauna: detaşată şi impersonală. Îl făcea să se simtă un vierme.

Dominând cu greutate nemulţumirea care creştea în el, încercă s-o convingă:

— Nu faceţi prostii! Peste câteva minute ar putea să descopere poliţistul pe care l-am anihilat. Vom fi pierduţi. Trebuie neapărat să fugim. Şi, pentru a o speria, adăugă: încercaţi să nu faceţi scene: le-am atras atenţia şi ne urmăresc.

Îmbărbătat de minciună, o luă de braţ şi o constrânse să se îndrepte spre un colţ mai întunecos al sălii de aşteptare. Teama reuşi s-o transforme pe femeie, care, docilă, se lăsă condusă.

„E gata să cadă”, îşi zise bărbatul cu răutate, satisfăcut

de a avea pentru prima dată un avantaj asupra ei. Chipul aristocratic şi insolent de altădată lăsase loc celui al unei copile slabe şi pierdute.

„Iată biletele”, interveni, fericită, Mary.

Bărbatul văzu două dischete multicolore alunecând uşor spre pământ, la picioarele sale.

Cu naturaleţe se apleacă şi le ridică.

„Bravo!” îi comunică făpturii.” Eşti grozavă. Fără tine am fi pierduţi.”

Descoperirea pistei de decolare, urcarea în rachetă şi aşteptarea ca voiajul să se sfârşească alcătuiră o lungă succesiune de nelinişti şi temeri. Când, după o oră, ajunseră, totul se terminase cum nu se putea mai bine. Desigur, întâmpinaseră un control la sosire, dar biletele lor indicau că veniseră din Sidro IV împreună cu un grup de turişti, astfel încât faptul nu trezi suspiciuni. Bătrâna mamă Pământul era acum sub picioarele lor. Frank nu mai fusese niciodată aici şi, cu tot pericolul împrejurărilor, se simţi emoţionat. De câte ori nu auzise vorbindu-se, câte filme nu văzuse cu oraşele Terrei, cu anticele sale monumente!” Corpul meu e printre stele, dar inima mea e pe Pământ”, sunau cuvintele refrenului pe care colonii îl cântau în vreme ce hoinăreau întru cucerirea universului.

Frank, fără să-şi dea seama, îl intona. Alexia îl privi perplexă, apoi făcu ceea ce nu mai făcuse până atunci: izbucni în plâns.

CAPITOLUL AL UNSPREZECELEA

Sorasta, preşedintele Ligii Galactice, se afla într-o dispoziţie foarte proastă, cum i se întâmpla ori de câte ori trebuia să întârzie pe bătrâna planetă. Palatele sale corodate de smog, absurdele încăperi sufocante, cu geamuri mici, acele apăsătoare decoraţiuni multicolore, mobilierul neadecvat, scaunele incomode, mirosul de antichităţi, toate astea îl întristau: îi aminteau de cei optzeci de ani ai săi, prea mulţi pentru marea sete de putere pe care mai intenţiona încă să şi-o satisfacă. În lungile momente de singurătate, între pereţii de piatră decojiţi, se simţea lipsit de apărare, nesigur, izolat; nu-i serveau la nimic nici excitantele, nici şedinţele hipnotice. Indispoziţia nu-l părăsea înainte ca astronava prezidenţială să-l poarte altundeva. Şi poate nici atunci.

— E mai plăcut să mergi să ţii discursuri minerilor de pe staţiile lunare decât să trăieşti în aceste găuri – gândi cu voce tare, mereu mai apăsat de mileniile de istorie care impregnau palatul. Pe de altă parte, procesul se va încheia în câteva zile: nu pot lipsi. Şi gândul la Carbonerie, în sfârşit supusă la picioarele sale, îl reconforta. Îi veni în minte discuţia pe care trebuia s-o înfrunte şi, trist, înghiţi o pastilă pentru a se calma. „Un şef de stat trebuie să fie mereu prezentabil”, se justifică lui însuşi.

Brusc, se auzi un semnal sonor.

„Cine ştie ce mai vrea şi ăsta?”. Apoi:

— Daţi-i voie să intre, spuse cu vocea sa senină şi liniştită, care plăcea atât de mult gospodinelor universului.

— Comandantul poliţiei terestre, generalul Ho Men, şi căpitanul Howard, de la Serviciile de securitate de pe Luna Doi! informă vocea *pter*ului prezidenţial.

„Oi fi eu democrat, dar nici nu pot primi orice plebeu care solicită asta”, gândi preşedintele, observându-l pe omuleţul fără importanţă care făcea plecăciuni lângă înaltul ofiţer. Le ignora pur şi simplu temenelele şi, fără să-i invite să ia loc, întrebă:

— Ei, generale, ce-i această grabă de a-mi vorbi?

Generalul surâse într-o măsură mai mare decât i-ar fi permis buzele sale. Remodelată printr-o operaţie estetică facială, gura sa nu reuşea să ascundă complet o glorioasă rană căpătată într-una dintre numeroasele revoluţii terestre.

— Un eveniment de o extremă importanţă, domnule, spuse. Dar nu ştiu dacă pot… şi indică *pter*-ul care-i observa de lângă uşă.

— Vorbeşte fără grijă, ordonă şeful statului, cu un ton obosit. Secretarul meu trebuie să fie la curent cu orice, şi e de încredere.

În realitate, ştia bine că acest porc era în contact cu centralele de ascultare ale diferitelor companii comerciale care-l susţineau. „E preţul puterii”, medită filosofic, pentru sine.

— Bine, domnule. Atunci e mai bine să-l ascultaţi atent pe căpitanul Howard. Este responsabil cu securitatea pe Luna Doi, şi mi-a povestit o istorie foarte interesantă.

Contrariat, preşedintele trebui să întoarcă privirea spre micul funcţionar, ce stătea, umil, deoparte. Cu o înclinare a capului, îl invită să vorbească. Howard se supuse anevoie. Relatarea lui era împănată cu o greţoasă abundenţă de complimente servile. Când termină, şeful statului îşi

consumase toată provizia de pastile calmante, fără vreun rezultat…

— Sunteţi siguri că e adevărat? se informă el, cu o voce scăzută.

— Da, excelenţă, confirmă căpitanul. Unul dintre ei, un anume Mino, a mărturisit, în schimbul unei recompense, iar maşina de detectat adevăr a confirmat totul. Mi-am permis să efectuez unele cercetări în arhivele armatei, în afară de listele Carboneriei, mai înainte de a-l deranja pe superiorul meu, domnul general… Da, e adevărat.

— Domnule preşedinte, interveni Ho Men, pe un ton acuzator, ce porcărie aţi făcut pe Gelbelex? Chiar era necesar să ucideţi toată lumea aia? Carboneria are, deci, dreptate să vă acuze!

— Generale, cum vă permiteţi?! urlă, indignat, şeful statului. Fidelitatea dumneavoastră faţă de persoana mea…

— Am jurat să servesc Liga şi Constituţia, nu pe dumneavoastră, replică militarul, prea puţin dispus la prudenţă.

— Fiţi atent cum vorbiţi! continuă să ţipe Sorasta, apoi, îndulcind vocea: Haide, să nu ne certăm pentru motive neînsemnate. Nu-mi amintesc din ce companie sunteţi, domnule general… „Fox and Lion”? „Scoda”? „Trade Transport”?…

Ho Men se înroşi violent. Se ridică în picioare şi. plin de furie, îşi arătă pieptul acoperit de decoraţii.

— Am devenit general prin merite de război, şuieră el, fixându-şi cu fermitate interlocutorul, şi nu prin pile sau recomandări. Domnule preşedinte, eu sunt o persoană onestă!

Şeful statului aplecă privirea, şi rămase descumpănit pentru un scurt moment. „Mi se părea…”, gândi, şi îşi ascunse mâinile sub birou, pentru a nu se vedea tremurul. „Prea multe medicamente, nu mai reuşesc să mă controlez. Trebuie să fac o cură de dezintoxicare…” Lăsă să treacă un

scurt interval de tăcere, spre a da verosimilitate cuvintelor sale. Apoi suspină cu gravitate şi se lăsă pe spătarul fotoliului.

— Prea bine, generale, e adevărat… sunt vinovat de acest delict… Lasă-mi timp să meditez; veţi avea demisia mea într-o oră. Aţi învins dumneavoastră.

— Veţi dezvinovăţi şi Carboneria? insistă militarul.

— Da. Voi dicta o scrisoare de autoacuzare. Voi spune tot adevărul. O înregistrare o veţi păstra dumneavoastră, cealaltă o voi trimite Inchiziţiei. Am promis.

— Înţeles! şi generalul luă poziţia de drepţi.

Cei doi ofiţeri se înclinară şi ieşiră. Preşedintele îi însoţi cu privirea, o privire care îi schimbă brusc expresia de îndată ce uşa se închise în urma lor.

— Consiliul de Miniştri trebuie să se reunească imediat, spuse, întorcându-se înspre *pter.* Vocea sa devenise dură. Ai grijă de eliminarea generalului Ho Men. Ştie prea multe lucruri şi nu-mi place tonul lui ce nu admite replică. Pe mititel îl vreau, însă, viu, e mai maleabil şi ne poate fi util. Se numeşte… în fine, vezi tu.

Minutele ce urmară aveau să însumeze clipele memorabile pe care Howard, funcţionar la Siguranţă, ataşat la traficile spaţiale, cu treizeci de ani de carieră liniştită, nu le va mai uita niciodată. Cu pas nesigur, căpitanul traversă sala. Se sprijini, pierdut, de scaunul pe care preşedintele i-l indicase cu un gest patern. Se aşeză, înspăimântat, după ce risipise mii de reverenţe. Lângă Sorasta se aflau câţiva necunoscuţi cu aer sever. După strălucirea rubinelor de pe pieptul bărbaţilor, intui că se află în prezenţa întregului guvern. Toţi îl priveau cu neîncredere. Sărmanul funcţionar nu ştia pe ce să-şi rezeme ochii. Cu câteva minute înainte asistase la execuţia rapidă a generalului Ho Men, şi nutrea prea puţine speranţe privitor la propria-i soartă. Lăsă ca nişte automate să-l cupleze la o maşină de detectat adevăr,

apoi aşteptă, inert, ca evenimentele să se împlinească.

— Nu se putea ţine o video-şedinţă? protestă amiralul O'Connor. Eram angajat într-o misiune importantă.

— Tot ce am să vă comunic nu poate fi transmis, se justifică preşedintele. Văd că lipseşte Vodo Tana… ca de obicei.

— Este prezent secretarul său, excelenţă, spuse un *pter* ce se afla lângă el.

— Bine, atunci e preferabil să ascultaţi ce are să vă spună căpitanul Howard despre forţele de securitate de pe Luna Doi. Vorbiţi, repetaţi ce ştiţi… ordonă el.

Din ce în ce mai descumpănit, omuleţul se supuse. Cuvintele îi alunecau, se poticneau, se împotmoleau, silabele se confundau în neaşteptate gâlgâituri; cu toate acestea, niciunul dintre cei ce ascultau nu avu răgazul să-şi dea seama. Dar de cum numi Gelbelex-ul, toţi îi acordară o maximă atenţie. Deşi evitase să ridice privirea de la un punct nedefinit de pe pardoseală, căpitanul Howard percepu clar curentul de spaimă care zguduise augusta asistenţă. Când îşi termină expunerea, explodă vacarmul. De pretutindeni se revărsa o încâlceală de acuzaţii şi invective. Fraze precum „Eu nu am legătură cu astea” sau „V-am spus eu” se pierdeau într-o rumoare confuză, întreruptă din când în când de vocile ascuţite ale celor mai tulburaţi. Furtuna verbală îşi găsi o limită firească în lipsa unui suflu care-i sleia, unu! după altul. pe grangurii prezenţi.

Profitând de linişte, preşedintele Sorasta ieşi în faţa lor. Părea cu douăzeci de ani mai tânăr decât acum o oră: graţie unui energic masaj şi unei intervenţii hipnotice a Guruului personal, reuşea să se regăsească în largul său chiar şi pe bătrâna planetă.

— Acum, că ştiţi situaţia. Înţelegeţi că trebuie să evităm incriminările inutile… Nu e niciun pericol, spuse el liniştit.

— V-aţi ieşit din minţi? urlă ministrul transporturilor,

Fiodor Natuvo. Nu e niciun pericol! Păi, vă daţi seama că cinci astronave sunt dispărute din cauza blestematei de idei pe care aţi avut-o, şi că, pe deasupra, au ieşit la iveală şi martori? De data asta ne pierdem nu numai slujba, ci şi capul!

— Cum aşa, au dispărut astronave? întrebă uluit generalul Van Lee.

— Prostii! Obişnuitele incidente care provoacă supoziţii neconfirmate. Încercă preşedintele să minimalizeze situaţia.

— Supoziţii, pe naiba, continuă ministrul, şi mă miră că dumneavoastră, generale, care v-aţi ocupat de lansarea bombei T. nu ştiaţi. Acel mecanism blestemat, explodând, a eliberat o asemenea cantitate de pulbere spaţială impregnată cu antimaterie, încât blochează tot traficul în acel sector. Din când în când mai dispare o navă, înţelegeţi? Dispare! În aceste condiţii nu vom izbuti să ţinem în frâu prea multă vreme curiozitatea presei. Nu trebuie decât să se facă legătura între Gelbelex şi bomba T. E suficient ca cineva să se refere la ceea ce am făcut, şi suntem pierduţi cu toţii!

— Fără să mai calculăm daunele economice – interveni un alt ministru. Aici sunt în joc miliarde de titluri. Compania mea…

— Domnilor, ajunge! Preşedintele îşi însoţi cuvintele cu un pumn sec în masă. Inconvenientele pulberii spaţiale sunt în studiul experţilor. Oamenii noştri de ştiinţă nu vor întârzia să găsească o soluţie. Noi nu suntem aici pentru încriminări, ci doar pentru a conştientiza situaţia şi pentru a rezolva problema martorilor periculoşi. Să rămânem, ca întotdeauna, uniţi; naţiunea…

Nu mai continuă. După privirile sceptice ale celor prezenţi ghici că nu era momentul discursurilor retorice, aşa încât acceptă să expună fapte mai concrete.

Căpitanul Howard, continuă Sorasta, ba chiar generalul

Howard…

Simţindu-se din nou în centrul atenţiei, bietul de el tremura înspăimântat pe scaun. Promovarea nu servi în a-l încuraja.

— Generalul Howard, spuneam, a neutralizat ultimul creier, încă liber, al Carboneriei – doctorul Tanaca – şi l-a eliminat pe cel mai periculos dintre martori, un sergent din armată. Cum vedeţi, nu e cazul să fim pesimişti. Ştim cu siguranţă că sunt doar două persoane scăpate de sub controlul de pe Luna Doi: o femeie şi un simplu soldat. Amândoi au reuşit să coboare pe pământ, şi semnalmentele lor ne sunt cunoscute. În câteva zile îi vom avea în mână şi cazul va fi definitiv închis.

— Cine ne garantează că ei n-au vorbit deja, poate cu un ziarist? întrebă unul dintre granguri.

— Este exclus, răspunse şeful guvernului. Poliţia a izolat zona de posibilă infiltrare a ştirilor. Pentru siguranţă, doar Howard şi câţiva colaboratori credincioşi au asistat la interogarea prizonierilor. Din partea lor putem fi siguri. Adevărat, generale?

— Desigur, excelenţă, se grăbi să aprobe omuleţul.

— Complimente pentru abilitatea demonstrată! observă, ironic, ministrul Natuvo. Dar cum să-i împiedici pe fugari să răspândească totul în cele patru vânturi?

— De îndată ce vor da semne de viaţă, îi vom elimina ca şi pe ceilalţi. În acest moment, toate forţele serviciilor noastre speciale îi caută; nu e ziar sau sediu de operatori de informaţii care să nu fi fost sub control. Trebuie să realizăm că încă noi suntem învingătorii. Peste trei zile se va ţine ultima şedinţă a procesului. Verdictul e scontat: pentru Carbonerie va fi sfârşitul. Acum e momentul în care va trebui să rămânem uniţi.

Acestea fiind spuse, Şeful Statului se gândi din nou la apropiatele alegeri: acuzaţiile împotriva Carboneriei nu avuseseră efecte exaltante pentru popularitatea sa, şi doar

sprijinul grupurilor de putere economică îl putea ajuta să fie reales.

— Trebuie să-i convingem pe toţi că eforturile, sacrificiile noastre sunt pe punctul de a fi încununate de succes. Am eliminat unul dintre adversarii cei mai de temut…

— Domnule preşedinte, îl întrerupse ministrul transporturilor, nu e momentul pentru campanii electorale. Grupul comercial pe care îl reprezint s-a săturat de această creştere a violenţei. După părerea noastră, dumneavoastră aţi supralicitat dincolo de ce e permis; acţionarii pierd încrederea, sectorul comunicaţii e în deficit. Carboneria ne crea obstrucţii, dar dumneavoastră ne-aţi adus daune încă şi mai mari. Când vom putea relua expansiunea spre Centura Exterioară! Când vom fi cu adevărat siguri?

— Trei zile, daţi-mi trei zile şi nu vom mai auzi vorbindu-se de aceste probleme.

— V-o doresc, răspunse ministrul.

Se ridică, însoţit de cortegiul de secretari. Exemplul său fu urmat de toţi cei prezenţi.

„Ticăloşi nenorociţi!” zise Şeful Statului, privindu-i ieşind. „Vor ca toată responsabilitatea să cadă asupra mea”. Rămase singur cu Howard, şi îşi revărsă asupra lui proasta dispoziţie:

— Generale, aveţi trei zile. Găsiţi-mi cele două capete şi îl veţi păstra pe al dumneavoastră.

— Vi le aduc, excelenţă, vi le aduc, îl asigură Howard, ţâşnind înainte, într-o adâncă plecăciune. Ajunse la ieşire fără să întoarcă spatele ilustrului său binefăcător, izbindu-se de tot ce întâlnea în cale.

Când se văzu pe coridor, răsuflă uşurat, dar siguranţa i se topi de îndată ce citi pe un ecran luminos necrologul predecesorului său: „Generalul Ho Men a căzut într-un mârşav atentat pus la cale de rebeli necunoscuţi”.

Cu siguranţă, pentru sărmanul Howard, viitorul nu se prezenta prea roz. Spre norocul său, geniul uman are prea

puţine graniţe pe care să nu le poată depăşi, şi Howard reuşise să treacă dincolo de ele.

„Vrea morţi”, gândi el. „Bine, o să-i aibă?”

La scadenţa zilei a treia, în morga improvizată în biroul său, două cadavre purtau cartonaşele: Frank Sonder şi Alexia Colbert. La celălalt capăt al videotelefonului, preşedintele se arătă satisfăcut.

— Felicitări, generale. Aţi făcut o treabă bună. Veţi avea foarte curând o răsplată pe măsură.

Înseninat, omuleţul se umflă de orgoliu.

— Sunteţi prea generos, Excelenţă. Acum pot să-i fac să dispară definitiv? murmură plin de zel.

— Da, bineînţeles! Trimiteţi-mi un raport complet şi fotografiile. Cadavrele nu mă interesează.

— Cum doriţi, Excelenţă.

— Foarte bine, la revedere, generale. Şi dacă doriţi să vă bucuraţi de un spectacol frumos, aşezaţi-vă în faţa vizorului: la Inchiziţie tocmai se încheie procesul. Graţie dumneavoastră, victoria noastră este sigură.

— Nu voi lipsi, Excelenţă.

„E mulţumit bătrânul”, gândi poliţistul. „Mai bine aşa”. Şi cu imaginea care dispărea de pe video, i se topiră şi ultimele lui temeri.

După o oră, sub dezintegratorul unui ucigaş neştiut, dispărea pentru totdeauna şi el.

CAPITOLUL AL DOISPREZECELEA

— În numele poporului şi al dreptăţii, declar organizaţia intergalactică a Carboneriei în afara legii, pentru acte de trădare, de mistificare şi de tulburare a ordinii.

Nimeni, în enormul amfiteatru al tribunalului, nu păru să se mire: sentinţa ultimului apel era previzibilă. Nimic nu se schimbase şi, din lipsa de probe contra guvernului, acuzaţia se dovedise implacabilă. Dar, ca pentru fiecare caz judiciar răsunător, nimeni nu era pe de-a-ntregul satisfăcut: inculpaţii, pentru că fuseseră condamnaţi; acuzatorii, pentru că ar fi dorit o pedeapsă mai mare. Justiţia, marea, severa, neînduplecata Justiţie se arătase încă o dată umbrită de consimţăminte tacite de ordin politic, de raţiuni de stat, iar verdictul reflecta unele imperfecţiuni şi lăsa câmp larg îndoielii. Niciun inculpat nu recunoscuse, niciunul nu fusese demascat cu maşina de detectat adevăr. Colegiul de juraţi identificase vina, nu şi pe vinovaţi.

— Prin urmare, declar că toate bunurile Carboneriei vor fi rechiziţionate de Stat. Doctorul Benelli, înalt exponent al sus-numitei societăţi, a recunoscut vinovăţia, cu circumstanţe atenuante datorate bunei credinţe probate în acest for. E condamnat la zece ani de închisoare şi la eliminarea perpetuă din orice responsabilitate politică.

Ecranele video încadrară, pentru câteva clipe, chipul desfigurat şi îmbătrânit al acuzatului, apoi reapăru maestrul

Inchizitor care, de la înălţimea tribunei sale, continua să citească numele altor inculpaţi, cu respectivele pedepse. Grupurile operatorilor de informaţii erau foarte active şi reluau, spre mulţumirea întregului univers locuit, diverse aspecte ale asistenţei prezente în aulă: peste vreo mie de judecători, aleşi dintre cele mai renumite personalităţi ale culturii; un număr şi mai mare de martori, cu toţii vag jenaţi; ceilalţi judecători de instrucţie; un grup de automate, care, doar graţie non-umanităţii lor şi preciziei mecanice, garantau un verdict irefutabil şi, în fine, mulţumirea curioşilor, turişti şi studenţi la drept, care formaseră o multicoloră şi gălăgioasă asistenţă la diferitele audieri. Procesul fusese unul dintre evenimentele secolului: în timpul celor o sută de şedinţe ale sale pusese în umbră, prin interes şi indice de ascultare, campionatul de gladiatori şi programele de televiziune normale.

Această sentinţă este fără drept de apel, definitivă şi perpetuă. Cine a vorbit, a binemeritat pentru justiţie, cine a tăcut, să tacă pentru totdeauna, conchise, cu vocea sa profundă, cel mai înalt judecător.

Procesul putea fi considerat terminat.

— Nu e drept, nu e drept, suspină Alexia. Trebuia să mergem şi noi, trebuia să-i salvăm.

Frank, impasibil, o lăsă să se manifeste. Nu reuşea să-i spună nimic, aşa cum nu făcuse nimic pentru a o ajuta. În acele puţine clipe de viaţă comună, aşteptase doar ca ea să se prăbuşească, aşa cum un leu aşteaptă ca animalul atins de boală să se piardă de turmă. O urmase în inutilele ei peregrinări din oraş în oraş, în căutarea unei breşe în impunătoarea centură de poliţişti care împresura toată zona unde se desfăşura audierea, şi se limitase doar să o avertizeze, prin Mary, asupra capcanelor care o aşteptau din când în când. Dar niciodată vreun cuvânt, vreo încurajare. Suferise văzând-o mereu mai abătută, mereu mai slabă şi mai distrusă, dar această lentă agonie n-a

făcut decât să întărească în el dorinţa de a o cuceri.

Pentru ea totul se sfârşise: Carbonerie, idealuri, luptă. Rămăsese doar o femeie pierdută într-o planetă necunoscută, şi el era un bărbat, singurul pe care putea conta. O lăsă să plângă în faţa televizorului stins, pentru a o face să-şi simtă şi mai mult singurătatea. Cu indiferenţă, îi oferi lui Mary puţin din soluţia ei nutritivă.

„De ce plânge Alexia?” întrebă micuţa creatură introducându-se în mintea lui Frank.

„E tristă”, răspunse bărbatul.

„De ce e tristă?” reluă făptura.

„N-ai putea să înţelegi”, încercă el să încheie discuţia.

„Mary înţelege, Mary ştie.”

„Dar ce vrei să ştii!” o ironiză soldatul. „Eşti încă prea mică”.

„Mary ştie: oamenii sunt buni şi răi. Cei buni te fac să te simţi bine, cei răi te fac să plângi. Tu eşti bun.”

O mână invizibilă îi strânse gâtul lui Frank. Revăzu fulgerător ultimele zile petrecute, şi se descoperi aşa cum era el cel dintotdeauna: un vierme.

„Nu mai citi în gândul meu”, se grăbi să comunice.

Pastila azurie se supuse şi începu să-şi absoarbă particulele de hrană. Cu un efort de voinţă, militarul îşi impuse să rămână calm, şi reveni în camera de alături. Alexia nu plângea. Părea că îl aşteaptă. Îşi ştersese cu un fard discret semnele plânsului, şi în privirea ei strălucea o stranie hotărâre.

— O luăm din loc? murmură el, evitând s-o fixeze.

La făcu un semn de aprobare, şi începu să strângă acele puţine fleacuri care alcătuiau bagajul lor.

„De ce nu i-am dat drumul de cum am ajuns pe pământ?” gândi bărbatul. „Acum n-aş mai fi avut atâta bătaie de cap. Această păpuşă mi-a intrat în sânge, şi nici eu nu ştiu ce mai e de făcut.”

— Unde mergem? întrebă cu voce tare.

— Aş vrea să mă întorc pe planeta mea. Sisto IV. Acolo am o casă, prieteni… răspunse femeia. De acum procesul s-a terminat. E inutil să rămânem aici cu riscul permanent de a fi descoperiţi.

— Va fi greu pentru tine să părăseşti Pământul. Chiar şi dacă găseşti bani de drum, sunt întotdeauna controale la îmbarcare. E prea riscant.

— În clipa de faţă ce mai contează frica? În ultimele zile am fost ca animalele hăituite: nu am tăcut altceva decât să fugim şi să ne ascundem fără să hotărâm nimic. Acum sunt obosită. Nu-mi mai pasă dacă risc.

— Te-ar ucide imediat, o întrerupse Frank. N-ar servi nici măcar asta.

— Sunt singură, şi de acum nu mai sunt de folos nimănui, admise cu amărăciune Alexia. Nu mai contează nici chiar dacă rămân în viaţă.

Modul în care pronunţă acel „singură” îl şfichiui pe Frank, ca un şoc electric. O fixă, încercând să simuleze tristeţea.

— Am fost întotdeauna cu tine, murmură.

— Poate. Poate din milă, compasiune. Poate ai făcut-o pentru că nici tu nu ai pe nimeni. Dar idealurile mele nu coincid cu ale tale şi nu am împărtăşit niciodată nimic, chiar dacă tu mi-ai fost în preajmă.

— E adevărat, comentă bărbatul. Totuşi, rămânând uniţi, avem mai multe posibilităţi s-o scoatem la capăt şi, cine ştie, poate, după un timp, am putea să încercăm din nou. Controalele se vor rări, pentru că procesul s-a terminat şi ei se simt în siguranţă. Dacă reuşim să intrăm în contact cu Carbonarii încă liberi, avem destule speranţe ca lucrurile să se schimbe în favoarea noastră. Suntem amândoi martori preţioşi, şi, cu o reacţie oportună a opiniei publice, cine ştie, poate marele Inchizitor ar putea redeschide cazul.

Alexia îşi curbă buzele într-un surâs forţat.

— M-ai ajuta să fac asta? îl întrebă, neîncrezătoare.

— Da.

— Din ce motiv?

— Pentru tine, şopti, obosit, soldatul.

Alexia se posomorî şi privi în altă parte. Între ei doi se reinstala peretele tăcerii de nepătruns, care-i despărţise mereu, în fiecare clipă a peregrinărilor lor. Nu o dată bărbatul încercase să o atragă în lumea sa: o existenţă simplă, aridă, alcătuită din sex şi reacţii emotive superficiale şi vegetative. Dar ea îi opusese întotdeauna existenţa sa, alcătuită din idealuri, cultură, speranţe. Inevitabil, ca şi în acel moment, se respingeau reciproc.

— Dacă tot vrei să pleci, e preferabil să mai rămânem puţin, să ne odihnim, spuse, într-un târziu, bărbatul. Mâine o să vindem maşina. Cu banii câştigaţi ţi-ai putea cumpăra un bilet. Eu rămân aici.

Alexia se declară de acord.

Ziua se scurse fără să mai schimbe un cuvânt. La fiecare oră, Frank o punea pe Mary să controleze ce se petrecea în capul celor care treceau prin apropiere. Dar nimic anormal nu tulbură monotona scurgere a timpului. Târziu după-amiază, un bătrân automat, scârţâind din toate încheieturile, le servi prânzul. Pe Pământ nu existau serviciile automate, ceea ce făcea totul mai romantic pentru turiştii în căutarea de senzaţii noi şi deosebite. Veneau în grupuri din toată Galaxia spre a putea savura acele mici emoţii de antichitate, pe care lumile lor împrospătate de colonizări nu li le ofereau: o farfurie de piatră, reţete vechi, tacâmuri stranii cu sunet ciudat şi greu de întrebuinţat.

Fiecare detaliu era izvor de emoţii.

Cei doi fugari rămăseseră tăcuţi, chiar şi după ce camerierul se îndepărtase. Mâncară puţin şi în fugă. Numai după un lung interval Alexia vorbi. Întrebarea ei trăda o anume nervozitate.

— Care-s probabilităţile de izbândă?

— Nu ştiu, murmură soldatul. Cert, şansele sunt cu mult

mai mici decât atunci când am venit. Acum ne cunosc, atunci nu ne ştiau.

— Îmi vor face un proces?

— Printre inculpaţi l-ai recunoscut cumva pe Tanaca, sau pe vreunul dintre ceilalţi?

Cu neplăcere, Frank observă că femeia se gândea la Alar, şi se temu că va începe din nou să plângă.

Dar Alexia se abţinu. Bău, tensionată, sucul de struguri rămas în pahar şi se ridică.

Se postă cu hotărâre în centrul camerei şi începu să se dezbrace. Frank simţi că leşină: inima începu să-i bată neregulat.

Privi năucit lunga tunică multicoloră alunecându-i, cu un uşor sunet metalic, la pământ. Parcurse cu ochii avizi linia albă a picioarelor goale, ajunse la cămăşuţa de mătase transparentă, care ascundea cu greu corpul delicat şi îmbietor al femeii. Căzu şi aceea. Alexia, goală, îl fixă cu o privire provocatoare.

— Menţii ceea ce ai spus astăzi? întrebă ea cu oarecare dificultate.

Bărbatul încuviinţă şi se ridică. În tot universul, acum, exista doar ea.

— Rămân cu tine, spuse femeia fără ezitare.

Frank se apropie. Mâinile sale i se aşezară uşor pe pielea netedă a umerilor şi se opriră neîncrezătoare. Îi era teamă că visează, şi dori să se convingă că era realitate.

— Ai încredere în mine, cu adevărat? şopti.

— Da!

Frank o mângâie cu delicateţe. Ea închise ochii şi, încet, chipul încordat i se destinse. Gura i se întredeschise într-un uşor surâs. Se îmbrăţişară, atraşi de tensiunea unei plăceri fizice pure. Buzele li se uniră într-o unică respiraţie. Soldatul învins de dorinţă o trase spre pat. Se eliberă de haine şi o îmbrăţişă. Nu era o amantă expertă, de tipul celor pe care le frecventase până atunci. Intui că avea în

braţe o creatură pură, nesigură, dar gata să se dăruiască fără a cere – nimic, înspăimântată în faţa secretelor iubirii, având, totuşi, disponibilitatea de a le trezi la viaţă. Îşi apăsă gura pe gâtul ei delicat şi lăsă ca natura să-şi urmeze cursul. Când i se lăsă în voie, alături, satisfăcut, avu convingerea că era îndrăgostit.

— Frank, a fost foarte frumos, şopti femeia, urmărindu-i cu degetele linia proeminentă a coastelor.

— Mulţumesc, spuse bărbatul şi, pentru a o încuraja asupra viitorului, adăugă: o să vezi că uniţi, vom învinge.

— Sper… dar acum să nu ne mai gândim la asta.

CAPITOLUL AL TREISPREZECELEA

New Yorkul reprezenta exemplul cel mai tipic de urbanism terestru: o mare haotică de edificii din ciment, antichităţi dominate de un amestec de structuri metalice moderne. Era o întindere de construcţii cât vedeai cu ochii, în care coexistau stilurile arhitectonice cele mai diverse, în contrast violent unele cu altele. La New York trăiau, munceau şi mureau mai mult de două sute de milioane de locuitori. Nu existau oraşe asemănătoare în nicio altă planetă a Ligii Galactice. Grandoarea îi era pe măsura mizeriei. Ca mare parte a altor oraşe terestre, New-Yorkul trăia graţie tributurilor plătite de planetele colonizate: o grevă a transporturilor sau un banal incident spaţial generau foamete şi însemnau sfârşitul pentru locuitorii mai săraci. Dar şi fără intervenţia neprevăzutului, viaţa în straturile inferioare ale metropolei, unde lumina ajungea prin intermediul lămpilor şi aerul pompat prin aparate de propagare, era presărată cu o serie de drame neliniştitoare: scăpări de gaz, epidemii, mizerie şi, ca o consecinţă naturală, criminalitatea.

— Într-un labirint ca acesta, putem trăi liniştiţi, spuse Frank, îndreptându-şi vehiculul spre una dintre glisierele magnetice ce se pierdeau în întinderea urbană. Va fi aproape imposibil să ne dea de urmă.

— Ştii deja unde mergem? întrebă Alexia.

— Cred că da. Mai întâi, însă, vreau să te las într-un loc sigur.

— Nu, vin cu tine.

— Atenţie, am de gând să frecventez locuri rău-famate, o preveni militarul. Acolo nu vei fi în largul tău. Ca să nu mai vorbim de pericolele care se ivesc peste tot.

— Vom înfrunta aceleaşi riscuri, conchise Alexia.

Niciunul dintre cei doi nu mai simţea nevoia să mai adauge ceva.

Cartierul distracţiilor se înălţa în centrul oraşului: o burtă înfometată în care bogaţii şi săracii îşi consumau avere, sănătate şi, adesea, chiar viaţa. Bordeie, locuri de vânzare a drogurilor, săli de joc, taverne şi mii de alte localuri permiteau cele mai aţâţătoare şi extravagante experienţe. Erau locurile eternelor ritualuri ale plăcerii care se succedau pe mai multe terase într-o spasmodică agitaţie de culori, sunete, mirosuri.

„Pe toate planetele, aceeaşi lume”, gândi Frank, cu o undă de nostalgie. Îşi revăzu în minte permisiile, zilele nebune în care îşi făcea praf salariul şi întreaga pradă acumulată în luni de război pe diverse planete. Chiar riscă să se emoţioneze, gândindu-se la beţiile şi la orgiile desfrânate, care-l lăsau năuc pe trotuarele respingătoarelor străzi necunoscute. Îşi aminti şi de Leo, şi de afecţiunea fraternă cu care acesta venea să-l ia pentru a-l readuce la cazarmă.

„Grăsan sărman, ai murit fără măcar să afli de ce”, îşi spuse. „Dar poate nici eu n-am habar. Nu pricep nici măcar ce fac acum. Mi-am pus în cap să par un erou în ochii unei femei doar pentru o aventură. Nu e, cu siguranţă, unica femeie frumoasă care există… Şi nu cunoaşte nici acele secrete rafinate ce pot satisface un bărbat. Mai mult, n-are experienţă… O s-o capete!” Încetă să se mai gândească. Aruncă o privire Alexiei, aşezată lângă el, şi admise cu onestitate că s-a lăsat purtat de gânduri neghioabe.

Se opri în dreptul unei săli de joc.

— Vom începe de aici, decise Frank. Peste tot e la fel.

Coborâră din maşină. Pe terasă zgomotul era asurzitor. Alexia observă, intimidată, două femei pe jumătate goale, care târau un beţiv în interiorul localului. Pentru a urmări scena, se întoarse şi se împiedică de corpul unui alt bărbat, întins la pământ. Avu o tresărire când văzu un subţire firicel roşu care-i ieşea din gură.

— Pierde sânge! exclamă.

— Lasă-l în pace, o sfătui Frank. La intervale fixe trec „culegătorii de gunoaie”. Au ei grijă.

Cutremurându-se, Alexia i se agăţă de braţ, în căutare de protecţie. Frank o încurajă cu un surâs. Ambianţa familială şi nesiguranţa femeii îl făcură să se simtă important, de neînlocuit. Cu delicateţe o conduse, fără a-şi ascunde propria satisfacţie, în interiorul, unui hol vast, învăluit în penumbră. Fotografii pornografice şi maşini de prăpădit banii umpleau pereţii localului. Câţiva pierde-vară rătăceau la voia întâmplării de la un aparat la altul, privind jucătorii care provocau norocul. Soldatul căută un ungher semipustiu şi se îndreptă decis într-acolo.

— Vom începe cu mărunţişul, murmură. Indică un mic planetar multicolor. Jocul e foarte simplu, explică. Se introduce o monedă, se apăsă butonul, şi de pe pista albastră pleacă o rachetă în miniatură. Prin aceste comenzi trebuie s-o ghidezi, printre asteroizi, până la una dintre planetele pictate în roşu. Fiecare lume îşi are numărul său, prin care se multiplică cifra pe care ai mizat. Dacă astronava loveşte un asteroid, ea explodează. Şi banii jucaţi se pierd. Priveşte.

Bagă un jeton în aparat, apoi strânse, fără prea multă convingere, pârghia de pilotaj. Micul model părăsi, cu o pală de fum, baza de plecare, în vreme ce asteroizii începură să se mişte dezordonat în spaţiul simulat. După un scurt traseu, racheta se topi într-o explozie multicoloră.

— E imposibil să câştigi acest joc, observă femeia.

— Aproape imposibil, rectifică el. Pe ici-pe colo sunt pasaje libere în care poţi încerca să te strecori până la o planetă. Cu puţin noroc, şi cu ajutorul lui Mary, evident.

„Micuţo, eşti în stare să opreşti asteroizii în timp ce eu dirijez racheta?” o întrebă pe făptura ascunsă în buzunar. „Ne-ai putea face să câştigăm un maldăr de parale”. Pentru asta, îi explică operaţiunile pe care urma să le execute.

„Voi încerca”, promisese pastila. „Dar mi-e tare teamă să nu greşesc.”

„Nu trebuie să te îngrijorezi, o să vezi că nu e greu.”

— Va reuşi? întrebă Alexia.

— O să vedem acum.

Porni un nou vehicul spaţial, şi de data asta nu avu dificultăţi în a se infiltra printre corpuri imobile în spaţiul gol. În fine, atinse o planetă roşie.

— Am învins! jubilă Frank. Am riscat doar puţine titluri, dar următoarea miză va fi mai consistentă.

Făptura recepţionă mulţumirea care provenea din mintea celor două fiinţe umane şi le răspunse cu o undă de fericire.

Repetară jocul de mai multe ori, şi se opriră doar atunci când se temură să nu trezească suspiciuni.

Schimbară localul, schimbară tipul de maşină de înghiţit bani, şi, după câteva ore, acumulaseră o sumă frumuşică. Frank se simţea deosebit de încântat de sine însuşi. Clinchetul monedelor de argint, sentimentul puterii şi emoţia invadatoare a lui Mary contribuiau la satisfacţia sa. Prezenţa Alexiei, cu privirea ei extaziată, exclamaţiile de bucurie şi surâsul încrezător într-un viitor în care el avea un rol fundamental îl făceau de-a dreptul euforic. Soldatul dezertor realiză că mai poate conta încă pentru ceilalţi.

— Acum gata cu nimicurile, spuse.

Îşi schimbase ultimul câştig în bancnote mari.

— E momentul să jucăm în stil mare.

— Unde? întrebă femeia.

— În tripouri. E chiar la etajul superior. Sunt locuri unde se joacă şi cărţi fără limită de miză.

— Nu riscăm să pierdem tot? întrebă ea, îngândurată.

— Noi avem un as în mânecă, nu uita. Vino, şi nu te clinti de lângă mine.

Traversă sala, îndreptându-se spre ascensoare. Un individ cu o mână metalică le bară drumul şi îi întrebă dur:

— Unde mergeţi?

— Vrem să ne investim bănuţii, rânji cu viclenie soldatul.

— Sunteţi asociaţi? insistă ciungul.

— Nu, nu suntem de pe Terra, afirmă Frank.

În acelaşi timp intră în contact cu pastila azurie.

„Mary, la ce se gândeşte neisprăvitul ăsta?”

„E un om foarte rău. Crede că eşti poliţist. Te ţine blocat pentru a permite unui video ascuns să te controleze pe neştiute.”

„Bravo, micuţo, continuă să veghezi să nu ne pregătească cine ştie ce glumă proastă”, îi spuse militarul.

— O.K. Hai, duceţi-vă, rânji ciungul. Părea mulţumit de controlul electronic. Vă doresc noroc!

„E un mincinos”, preciză făptura, „e sigur că îţi vei pierde banii.”

„Îmi imaginam”, râse, cu şiretenie, Frank. „Să-i jumulească pe oameni, asta-i meseria acestor gangsteri.”

Intrară în ascensor, şi o pernă de aer îi urcă până la primul etaj. Se găseau într-o cameră ovală, ocupată de numeroase mese, în jurul cărora se îmbulzea o mulţime preocupată şi tăcută.

— E momentul nostru, şopti militarul.

Femeia îi răspunse cu un surâs. Realitatea le depăşi însă previziunile. Prin contactul permanent cu Mary, Frank îi lăsă lefteri, unul după altul, pe turiştii bogaţi, avizi de senzaţii tari, care se perindau pe la masa lui. Veni apoi rândul jucătorilor profesionişti, atraşi de muntele de fise care devenea din ce în ce mai uriaş în dreptul soldatului. Cu toţii,

la sfârşit, au fost nevoiţi să abandoneze, învinşi. Alexia era ocupată să ţină contabilitatea, împărţea variatele tipuri de jetoane, iar când numărul fiselor era excesiv, le convertea în valută. Exercitarea primelor minute lăsă loc monotoniei şi, în fine, oboselii. Acest noroc i se păru direcţiei localului exagerat. Fură chemaţi roboţii de control.

Dar oricât au căutat, cu rafinatele lor instrumente, automatele n-au găsit nimic ilegal: nici lentile, nici spioni, nici microradiouri. Frank îi lăsă în pace, limitându-se doar la câteva explicaţii de protest şi la o răbdare resemnată.

Târziu în noapte, când abandonară jocul, Alexia îi aminti că deveniseră milionari. O rumoare uşoară îi însoţi până la ieşire. Acelaşi trepăduş ciung, la uşa ascensorului, se dădu la o parte pentru a-i lăsa să treacă. Nu vorbi, dar gândurile sale nu-i scăpară făpturii.

„Omul cel crud vrea să ne facă rău”, îi comunică soldatului. „Afară aşteaptă doi complici ca să ne atace. El se va năpusti pe la spate. Mi-e atât de frică…”

„Şi mie”, admise Frank.

— Ceva nu-i în regulă? întrebă femeia care observase chipul tulburat al însoţitorului ei.

— Vor să ne facă de petrecanie, răspunse el. Am exagerat în a ne înfrupta, şi acum ne aşteaptă afară ca să ne-o plătească!

Alexia rămase calmă, strânse cu încredere braţul său, şi-l întrebă din nou:

— Ce facem?

— Nu avem prea multe posibilităţi, spuse bărbatul. Suntem dezarmaţi. Ar fi de preferat să ne întoarcem sus şi să pierdem totul.

— Nu! protestă ea. Nu ne putem preda aşa uşor: trebuie să luptăm Mi-ai promis că mă ajuţi…

— Ne riscăm viaţa, îi aminti Frank. Nu merită. Mâine facem pe nebunii şi-o luăm de la capăt.

Alexia nu se lăsă învinsă, îl fixă în ochi cu un aer provocator şi murmură:

— Mie nu mi-e teamă. Tu rămâi, dacă vrei.

El descoperi în acea privire cât era de labilă legătura pe care o construise în orele petrecute împreună. Dacă refuza s-o urmeze, ea ar fi ieşit pentru totdeauna din viaţa sa. I-ar fi rămas numai o plăcută amintire a unui mod de a fi, de a iubi, diferit de cel cu care era obişnuit. Prea puţin. Acceptă riscul, pentru că răsplata o merita.

— Bine, murmură militarul, poate ai dreptate şi eu sunt un prost. Stai lângă mine cât studiez un plan.

Cu un aer indiferent, se alătură unei maşini de înghiţit bani şi reflectă asupra situaţiei. Nu se considera un geniu, dar, cu ajutorul făpturii, ar fi putut să reuşească.

„Mary, întrebă, eşti sigură că afară sunt numai doi complici?”

„Da, Frank… Mary e obosită”, răspunse pastila azurie.

„Mai fă încă un mic efort”, insistă Frank. „Reuşeşti să vezi dacă sunt înarmaţi?”

„Au pistoale în buzunar”, comunică Mary, „dar vor să folosească pumnii. Sunt foarte răi.”

„Ascultă-mă bine, micuţo, şi să nu-ţi fie teamă. Ai fi capabilă să mişti trăgaciul de la pistoalele lor?”

„Sunt atât de obosită… dar pot încerca”, suspină făptura.

„Foarte bine, imediat ce îţi spun, fă în aşa fel încât să tragă”, conchise Frank, apoi se întoarse spre Alexia.

— Poate o să reuşim, nu ne rămâne decât să ne păstrăm calmul. Să ieşim şi să ne prefacem că nu ştim nimic.

Ea consimţi, şi îi dădu mâna. Traversară sala de joc. După câţiva paşi, Mary comunică: „Omul cu braţul de fier ne urmăreşte. Vrea să-ţi facă un mare rău.” Era tulburată.

„Fii liniştită, nu ne va face absolut nimic”, o asigură militarul. „Ocupă-te doar de arme şi de ce ţi-am spus să faci.”

În orele nocturne rumoarea se amplificase. În depărtare,

un grup de automate primea toate persoanele care, din diverse motive, nu se mai ţineau pe picioare, şi erau încărcare brutal în auto-ambulanţele serviciului de salubritate.

Alexia şi Frank coborâră pe trotuar şi se prefăcură că-i ignoră pe cei doi ucigaşi plătiţi, care priveau, cu un aer distrat, traficul străzii. Mâna femeii trăda pulsul rapid al inimii; se ghemui lângă soldat pentru a căpăta curaj. Continuară să meargă.

— Hei, amice, ai câştigat mult prea mult, adevărat? rânji unul dintre necunoscuţi. Cum ai făcut să fii atât de norocos?

„Acum, Mary. Acum!”, urlă, în gând militarul. Se auziră două explozii seci. Complicii răcniră de durere şi, uimiţi, priviră urma roşie care se ivise pe pieptul lor. Frank atât aşteptă: o îndepărtă pe Alexia de el şi-i snopi în şuturi pe cei doi complici,

Nu-i fu greu să-i doboare la pământ.

— Fugi la maşină, strigă la femeie.

Un cerc de curioşi începea să se formeze în jurul lor. Un ghiont în spate îi aminti lui Frank de existenţa celui de al treilea agresor. Dar era prea târziu pentru a se feri de lovitură: articulaţia metalică îl lovi pe după gât. Se clătină. Gangsterul ridică braţul pentru o nouă lovitură, dar, pe neaşteptate, fu zguduit de o explozie, care-i sfâşie strălucitoarea cămaşă de mătase. Năucit. Încercă să-şi tamponeze rana cu unica lui mână. Apoi urlă de durere şi se prăbuşi la pământ. Frank profită de asta ca să-şi facă loc în mulţime, şi ajunse la maşină. Alexia era instalată la volan.

— S-o ştergem! îi porunci el. Poate să vină poliţia dintr-un moment într-altul.

Femeia se supuse. Puţin după aceea, maşina gonea în traficul confuz al nopţii.

Când se simţiră în siguranţă, încetară goana şi lăsară în grija pilotului automat sarcina de a conduce. Verificară

câştigul serii.

— Banii ăştia ne vor ajunge? întrebă femeia.

— Sunt începutul! exclamă euforic soldatul. Într-o săptămână vom avea cu mult mai mulţi.

— Când vom începe să ne gândim la ce ne rămâne de făcut?

Vocea Alexiei trăda o certă nelinişte pentru viitor.

— Am început deja, răspunse Frank, şi îi puse o mână pe genunchi.

Ea păru că se încordează pentru o clipă, dar îşi disimulă rapid reacţia. Fără efort, îi zâmbi. Şi mai târziu, în liniştea unui mare hotel, ştiu să i se dăruie, complet, cu spontaneitate.

CAPITOLUL AL PAISPREZECELEA

Rămaseră pe Terra vreme de treizeci de zile: o perioadă de activitate febrilă. Unicul lor scop era acela de a strânge bani. Au întrebuinţat toate sistemele posibile, de la jocul de noroc, până la investiţii. Profitul şi câştigurile se succedau în ritm continuu. Mary, care deprinsese facultatea de a citi gândurile persoanelor, îi dezvăluia cu precizie lui Frank secretele cele mai preţioase ale bancherilor şi speculanţilor care populau Bursa Spaţială. Dacă, graţie cărţilor de joc, Frank reuşea să pună laolaltă câteva milioane pe seară, prin creşterea valorii corespunzătoare titlurilor de acţiuni era în măsură să câştige sute de milioane, fără niciun fel de risc.

Alexia ţinea loc de administrator. Cum fusese deja prevăzut dinainte, se obligase să achiziţioneze tot ceea ce putea servi cauzei Carboneriei. Cantităţi mari de arme, diverse materiale erau cărate în depozite secrete, dispersate în Galaxie. Fondurile financiare erau depuse în bănci periferice ale Ligii. Erau cifre ameţitoare, pe care soldatul, în toată viaţa lui, abia dacă şi le putuse imagina. Cu toate acestea, nu reclamă niciun fel de pretenţie personală şi respectă întocmai înţelegerea. Natural, nu putea ignora secreta dorinţă a subconştientului său: o viaţă de nabab alături de femeia pe care o iubea.

Paranteza economică se termină mai rapid decât

prevăzuseră: Mary descoperi că Poliţia Fiscală se interesa de norocul lor neruşinat. Dispariţia din circulaţie deveni inevitabilă.

Abandonară Terra fără să treacă prin controalele obişnuite. Evadarea nu constitui o problemă prea complicată, fiind facilitată de mijloacele economice de care dispuneau. La simplificarea misiunii lor contribuia şi liberalizarea traficului spaţial, decretată de guvern după încheierea procesului Carboneriei.

Pentru o mai mare siguranţă, Frank reţinu ca oportună folosirea canalelor de emigraţie clandestină, unde era posibil să găsească astronave şi comandanţi disponibili pentru orice tip de angajare.

În cartierele interlope ale oraşului întâlniră omul potrivit: căpitanul Samson, un bătrân navigator al itinerariilor cosmice.

Se putea afirma că Samson s-a născut în spaţiu şi că, în spaţiul interstelar, deprinsese libertatea faţă de orice constrângere morală sau juridică. Nu a fost nevoie de analizele lui Mary pentru a înţelege că era un hoţ şi un beţivan. Cu toate acestea, câştigă simpatia atât a lui Frank cât şi a Alexiei, care se încrezură în el. Mai puţin încurajatoare li se păru, în schimb, astronava pe care o poseda: un vestigiu al primelor zboruri spaţiale, o antichitate din punct de vedere al comenzilor, plină de hibe mecanice. Dar bătrânul pilot îi linişti cu expunerea detaliată a expediţiilor sale.

În ziua convenită, astronava porni. Samson, cu o tehnică experimentată, urmări îndeaproape o rachetă în direcţia Luna Doi. Manevra servea la inducerea în eroare a radarelor de supraveghere. Odată aflaţi dincolo de zona de control, se lansară în spaţiu nestingheriţi. Călătoria dură o zi întreagă, şi orele ei fură pigmentate de beţiile gâlgâitoare ale pilotului. Când ajunseră aproape de ţintă, bătrânul lup

al spaţiului dădu semne evidente de ebrietate:

— Sigur că sunteţi nebuni de legat să vă riscaţi astfel viaţa, cu toţi banii pe care-i aveaţi, bombăni el. Da' cine vă împinge la aşa ceva?

Nu află răspunsul. Clătină din cap, răzând, şi continuă să-şi vadă de comenzi.

— Când aterizăm pe Sisto IV? întrebă Frank.

— Curând. Mai întâi, însă, vom rămâne la adăpostul unui satelit al planetei, preciză căpitanul Samson. Trebuie să facem o breşă în sistemul de semnalizare radar.

Cu o mână desfundă o nouă sticlă de cidru, în vreme ce Alexia nu reuşi să-şi ascundă o privire îngrijorată.

— Nu vă alarmaţi, doamnă, spuse bătrânul. E o licoare foarte uşoară, serveşte doar pentru a-ţi dăţi gâtul.

Şi, cu o evidentă satisfacţie, goli pe nerăsuflate sticla.

— Sunt în stare să ne localizeze? vru să ştie Frank.

Întrebarea soldatului accentuă veselia căpitanului.

— Teamă, eh? chicoti el. La drept vorbind, există posibilitatea ca vreo staţie de control să ne repereze şi să trimită contra noastră rachete. Dar, vă asigur, una ca asta nu mi s-a mai întâmplat. Undele radar sunt uşor de deviat; e de ajuns să alegi clipa potrivită pentru ca să te prăbuşeşti ca un meteorit şi… să speri. De cincizeci de ani tot sper, şi iată-mă aici, viu şi nevătămat! Trebuie să nu vă pierdeţi încrederea, copii.

Închină din nou în sănătatea unei infame divinităţi, şi continuă:

— În regulă, atunci coborâm. Va fi mai bine să vă legaţi centurile pentru că, pe moment, voi accelera.

Într-adevăr se prăvăliră în interiorul câmpului gravitaţional, la limita de rezistenţă a organismului uman şi a suprastructurii navei. Când, în sfârşit, intrară în funcţie dispozitivele de frânare, singurul rămas stăpân pe sine era Samson, care, fericit, fredona un cântec, desfundând sticle. Observă cele două trupuri răsturnate în fotolii şi comentă:

— Bobocii ăştia sunt toţi la fel: leşină dintr-un fleac.

Înainte de a ieşi din navă, Frank îi repetă lui Samson ultimele recomandări:

— Dacă nu dăm semne de viaţă în douăzeci şi patru de ore, consideraţi-vă liber.

— Sigur, sigur. Dar sunt convins că veţi reveni: sunteţi prea simpatici ca să dispăreţi, zise bătrânul comandant, şi râse din nou.

„Ce părere ai, Mary?” se informă, neîncrezător, militarul.

„Om foarte ciudat. Vrea doar să bea”, îl linişti pastila.

— Bine, atunci să mergem, spuse soldatul.

Aerul proaspăt al serii îl mângâia plăcut. Respiră adânc, cu satisfacţie. După lunile petrecute pe Terra, nu mai era obişnuit cu un aer atât de oxigenat şi dens în miresme. Controlă dacă centurile antigravitaţionale sunt în ordine, şi o ajută pe femeie să se lanseze în gol. O urmă. Coborâră simultan, descinzând spre punctul indicat de Alexia; zona îi era familiară.

Soldatul îşi umplea ochii cu peisajul ce se aşternea sub ei: ample suprafeţe de pădure şi îndepărtate lanţuri muntoase se aprindeau în reflexele fosforescente ale apusului de soare.

Atinseră pământul.

Frank cercetă jur-împrejur:

— Frumos, locul ăsta, spuse.

— Da, foarte frumos, confirmă ea. Era emoţionată. Aici vine multă lume, în vacanţă.

Indică o masă întunecată de vegetaţie:

— Casa părinţilor mei e în spatele acelei coline.

— Trebuie să fie foarte bogaţi, lăsă să-i scape bărbatul.

— Destul. Tatăl meu e descendentul unuia dintre primii coloni. În tinereţe poseda întinse suprafeţe de teren. Acum s-a retras în locşorul ăsta pustiu.

— Ai trăit mult timp aici?

— Toată copilăria. Când am început studiile universitare,

m-am transferat în oraş. Reveneam doar în scurtele perioade de vacanţă.

Frank se gândi cu amărăciune la tentativele lui de a fi admis la Academia militară. Visul de a deveni subofiţer naufragiase mizerabil, încă de la început. Nu reuşise niciodată să înveţe temeinic, nici să citească o carte tară a se plictisi. În aceste condiţii, îi fusese imposibil să-şi facă o cultură. Cum putuse, acum, să se îndrăgostească de o femeie atât de diferită de el? Îl cuprinse o undă de pesimism.

Mergeau de-a lungul unei ulicioare ascunsă printre arbori.

— Alexia, ce le vei spune despre noi doi?

Urmă o tăcere. Frank realiză că ea îşi pusese deja problema, dar nu avea încă rezolvarea.

— O să vedem atunci, răspunse Alexia, fără convingere.

Soldatul nu era mulţumit.

— O să-ţi fie ruşine cu mine?

Întrebarea îi ardea mintea de câtăva vreme. Într-un sfârşit reuşi s-o pronunţe.

— Dar ce spui, Frank? doar nu crezi că…

O nouă tăcere se aşternu apăsătoare între ei. Merseră mai departe, în pas alert, până se ivi casa. Era o vilă elegantă, amintind de cele din filmele a căror acţiune se petrecea în bogatele plantaţii ale colonilor. Pe zidul alb din piatră, ferestrele largi alternau cu fresce. Construcţia se înălţa în mijlocul unei viguroase grădini. O licărire delicată, răspândită de lumini bine disimulate prin frunzişul exotic, separa edificiul de somnolentele umbre ale peisajului colinar.

— Cu adevărat minunat! comentă bărbatul.

Alexia se opri.

— Frank, cere-i lui Mary să cerceteze interiorul casei. S-ar putea să fi venit poliţia.

În mod ciudat, femeia nu intrase încă în contact cu

făptura. „N-or fi geloase?”, se întrebă Frank, apoi se amuză singur de absurditatea ideii.

Pastila azurie nu semnală prezenţe suspecte în interiorul vilei. Alexia şi Frank intrară pe poartă. Deja se aşternea noaptea. Pietrişul alb al aleii le scârţâia sub paşi.

Alexia urcă treptele ce duceau spre uşa de la intrare şi Frank o urmă, la mică distanţă. Femeia sună şi aşteptă. Casa, luminându-se, prinse viaţă. Dincolo de uşă se auzi pasul regulat al unui automat. Vizorul aplicat la uşă se deschise şi un chip de metal îi măsură cu privirea: o fixă mai întâi pe fată, apoi pe bărbat şi, în fine, din nou pe ea.

Pter-ul lacheu avea o voce aproape umană:

— Domnişoară, e o plăcere să vă revăd. Bine aţi venit.

— Mulţumesc, Andrea. Ai mei sunt acasă?

Uşa se deschise încet, lipindu-se de perete. Lumina blândă dinăuntru li se reflecta pe chip.

— Intraţi, intraţi, îi invită servitorul mecanic. Îi anunţ imediat.

O doamnă cu aspect aristocratic apăru în acel moment dintr-un salonaş alăturat. Se opri în prag, ca şi cum i s-ar fi tăiat respiraţia.

— Alexia, tu eşti? întrebă neîncrezătoare.

— Mamă!

Cele două femei veniră una în întâmpinarea celeilalte. Se îmbrăţişară, fără a încerca să-şi ascundă lacrimile.

Militarul observă extraordinara lor asemănare. „Parcă ar fi surori”, îşi zise. În comparaţie cu Alexia, mama părea puţin mai fragilă, mai plăpândă. Chipul ei avea aceleaşi trăsături, abia atinse de scurgerea anilor. Doar părul, prea viguros şi întunecat pentru a fi al său, demasca intervenţia unei terapii estetice: un tratament iscusit de transplanturi îi permitea perpetuarea imaginii tinereţii. Dar nu toţi şi-l puteau permite.

Privirea lui Frank o întâlni pe cea a unui bărbat apărut pe nesimţite în salon. Era înalt, zvelt, cu ţinuta proprie celor

care avuseseră totdeauna funcţii de comandă. Militarul pricepu că era tatăl Alexiei, domnul Colbert. Cei doi bărbaţi se fixară pentru o clipă: amândoi înţelegeau că aparţin unor lumi diferite, ireconciliabile. Instinctiv, se evitară. Şchiopătând vizibil, domnul Colbert se îndreptă spre cuplul feminin, pentru a se alătura îmbrăţişării lor.

Retras deoparte, soldatul începu să observe decorul: mobilier rafinat, tablouri de valoare şi o notă de indiscutabil bun-gust. Aceasta era, deci, ambiţia familiară Alexiei. Şi aceştia erau părinţii ei. „Cine ştie dacă ai mei mai trăiesc încă”, se gândi Frank. Dar imediat ajunse la concluzia că nu-i păsa prea mult: nu-i văzuse niciodată.

Doamna Colbert suspina.

— Te credeam moartă, spuse. Strânse mâna Alexiei: Dar de ce… de ce?

— Mamă, e o poveste lungă, murmură fata. Dacă vrei, mai târziu am să ţi-o povestesc.

Tatăl Alexiei ştiu să-şi stăpânească propriile emoţii.

— Poliţia ne-a controlat în mai multe rânduri, explică el. Într-un târziu, funcţionarii ne-au spus că ai fost ucisă într-o ciocnire armată. De atunci, nu s-au mai prezentat.

Rămaseră cufundaţi în bucuria lor, uitând de prezenţa străinului, care asista în linişte la întâlnire. Părinţii Alexiei se aşezară în fotolii, şi Alexia îşi aminti de Frank.

— Mamă, tată, spuse, arătându-l cu un gest delicat al mâinii, acesta e… logodnicul meu, Frank Sondar.

Cei doi soţi îl priviră tăcuţi. Surâsul, dispărut de pe chipul lor, lăsase loc unei intense şi atente priviri de evaluare. Era aproape un examen îndreptat asupra lui Frank. Alegerea fetei lor nu-i entuziasma prea mult. Totuşi, se arătară foarte politicoşi. Domnul Colbert îi strânse mâna, cu sinceră cordialitate.

— Bun venit, îi spuse. Cine o iubeşte pe fiica mea are întreaga noastră afecţiune.

— Mulţumesc, replică Frank.

Apoi încercă să bâiguie câteva vorbe de circumstanţă, dar mintea lui nu reuşi să genereze vreo frază de politeţe adecvată situaţiei.

Mama, mai reţinută în acordarea de afecţiune, avu un surâs aproape ceremonios.

— Domnule Frank, spuse, suntem fericiţi să vă avem aici cu noi.

Dar nu dădu atenţie mâinii pe care soldatul i-o întinse.

„Se ştie, femeile au o sensibilitate mai rafinată în astfel de situaţii”, rezumă, în sinea lui, militarul. „Nu cred că-i e pe plac.”

CAPITOLUL AL CINCISPREZECELEA

La masă, Frank îşi dădu seama că acea luxoasă vilă era prima casă omenească în care intrase după ce fusese eliberat de la orfelinat. Cu un fel de uimire extatică, observă fiecare amănunt: vesela de argint, cristalurile, impecabilul *pter*-camerier care-i servea pe comeseni.

Alexia le povestea părinţilor evenimentele trăite în spaţiu şi pe planete. Domnul şi Doamna Colbert o ascultau în tăcere.

„O familie!” gândi Frank. „Eu într-o familie onorabilă... într-o casă adevărată!”

Emisia mentală ajunsese până la micuţa făptură, ascunsă în cutiuţa din buzunarul său. Adeseori, Mary se dovedea cam indiscretă.

„Ce este o casă?” întrebă.

„E locul în care trăieşti cu oameni prietenoşi, unde te simţi bine şi unde faci dragoste.”

„Atunci, e un loc frumos!”

„Foarte frumos”, preciză el.

Alexia se afla aproape la finalul povestirii sale: erau întâmplări dramatice, sângeroase, devastatoare, violente. În acele istorii, Frank deţinea un loc precis şi important. Alexia vorbea de el cu entuziasm şi recunoştinţă. Din cuvintele ei, imaginea mercenarului căpăta relief de erou, de salvator.

„Avantaj la puncte”, gândi militarul. Şi schimbă, surâzând, o privire de recunoştinţă cu soţii Colbert. Dialogul alunecă destul de rapid spre politică. Dacă la început nu voise să spună nimic, acum Frank nu avea nimic de zis.

— E o ruşine! exclamă papa Colbert. Preşedintele Sorasta şi adunătura sa de netrebnici au montat farsa acelui proces şi au arestat mulţi tineri ai zonei implicaţi în Carbonerie. Situaţia generală s-a degradat, economia se prăbuşeşte şi marile companii îi înghit pe micii întreprinzători.

— Trăim timpuri urâte, adăugă soţia. Dar poporul pare să nu priceapă: cheltuie, se îmbată şi uită binele pe care Carboneria l-a făcut.

— A mai rămas vreunul dintre vechii mei camarazi? întrebă Alexia, vreunul cu care să reînnod firul organizaţiei?

Întrebarea o nelinişti pe mamă.

— Dar e periculos; murmură. De ce vrei să mai rişti? Eşti acasă la tine, vei fi în siguranţă. Tatăl tău e o persoană importantă: te va proteja.

— Nevastă, nu vorbi aşa! interveni domnul Colbert. Fata mea a ales un drum: şi n-o putem opri.

Apoi se întoarse din nou spre Alexia:

— Acum câteva zile au eliberat un grup de Carbonari. Trebuie să-i cunoşti, ţi-au fost colegi de şcoală. Sunt supravegheaţi atent, dar ţi-ar putea fi de ajutor. Mai ştiu că, pe Autar, nuclee izolate au reuşit să scape de urmărirea poliţiei şi organizează societăţi secrete. După câte mi-au spus despre acei ticăloşi, vreau să te ajut şi eu: sunt bătrân, dar am destui prieteni.

— Mulţumesc, sunteţi de nepreţuit, dar nu trebuie să vă compromiteţi, replică Alexia. Frank şi cu mine avem deja proiectele noastre, e suficient să ne găzduiţi câtva timp.

— Prostii! protestă tatăl. Nu mi-a plăcut niciodată politica, totuşi, nu sunt un laş. Când bunicul tău a venit pe această planetă…

— Nu-i plictisi cu obişnuitele tale pălăvrăgeli, îl întrerupse

imediat soţia. Nu vezi că sunt obosiţi? Or dori să se odihnească. Avem tot timpul mâine să vorbim.

Frank se simţi uşurat: era sătul să facă teatru mut. Îi veni în minte comandantul Samson, care îi aştepta pe căruţa lui spaţială, şi spuse:

— Dacă nu vă supăraţi, trebuie să prevenim persoana care ne-a însoţit.

— Da, desigur, îl vom găzdui şi pe el, zise tatăl. Frank, de ce n-am merge împreună? Astfel femeile ar putea să-şi petreacă liniştite timpul, sporovăind.

Se întoarse spre *pter*-ul nemişcat în spatele lor, şi-i porunci.

— Andrea, adu automobilul!

— Trebuie să pregătesc camere separate, sau dormiţi împreună? întrebă mama, cu prefăcută indiferenţă.

După o rapidă încrucişare de priviri, frica răspunse:

— Dormim împreună, mamă. Frank şi cu mine suntem hotărâţi să ne căsătorim.

— Bravo! interveni cu elan tatăl.

Exclamaţia sa aduse un suflu de bună dispoziţie care însenină atmosfera.

— Eu nu sunt un puritan, dar cred că e drept, când ai ales un drum, să mergi pe el până la capăt. Astăzi toţi fac dragoste şi nimeni nu se căsătoreşte, nu mai există dorinţa de a avea copii şi, astfel, planetele noastre sunt pe jumătate pustii. Progenituri numeroase, şi lumea va fi mai bună!

— Colbert, te rog, nu folosi acel limbaj! îl dojeni doamna.

— Da, tu niciodată n-ai vrut… admise cu amărăciune bătrânul.

Apariţia *pter*-ului-camerier îi determină pe soţi să încheie, cu un surâs, mica dispută familială.

După un rapid salut adresat femeilor, cei doi bărbaţi luară loc în automobilul parcat în spatele vilei, şi plecară. Domnul Colbert, acum cu mult mai vorbăreţ, povesti

întâmplări d-ale familiei sale, din copilăria Alexiei, şi multe alte subiecte, care-l făcură pe soldat să se simtă în largul său, aproape ca în familie.

Căpitanul Samson îi primi cu un surâs larg. Le oferi de băut, dar refuză să părăsească nava. În miez de noapte îşi luară rămas bun de la el. În timpul drumului de întoarcere, domnul Colbert începu un dialog, care-l surprinse pe Frank.

— O iubiţi pe fiica mea? întrebă pe neaşteptate.

Militarul, poate şi datorită simpatiei pe care bărbatul i-o inspira, poate şi din oboseală, sau poate pentru că acel nou tip de viaţă îl făcuse să resimtă în el dorinţa de a fi sincer, vorbi cu francheţe.

— Domnule Colbert, aţi înţeles, desigur, că eu nu sunt un om din mediul dumneavoastră: nu ştiu să vorbesc, nu am un trecut care se poate relata cu dezinvoltură, şi sunt sigur că, dacă vi s-ar spune adevărul despre mine, m-aţi uri. Totuşi, o iubesc pe Alexia, cel puţin aşa cred, pentru că, vedeţi dumneavoastră, eu, în viaţa mea, n-am mai iubit pe nimeni, şi acum simt că e altceva. De asta sunt sigur.

— Înţeleg, încuviinţă, grav, bătrânul. De altminteri, cu timpurile pe care le trăim şi cu ceea ce vă propuneţi să faceţi, e mai bine aşa. Nu sunteţi făcuţi unul pentru celălalt, e evident, dar dacă vă iubiţi şi dacă veţi avea răgazul să vă înţelegeţi, multe se vor schimba. Pregătisem un frumos discurs, aşa cum stă bine oricărui bun părinte, dar mâine am putea fi cu toţii morţi şi, deci, nu mai are rost: niciun discurs. În tot cazul, îţi mulţumesc că mi-ai salvat fata.

„Sunt pe punctul să devin un imbecil”, îşi zise Frank. Se simţea emoţionat, şi nu dori să se dezvăluie în plus. Când, mai târziu, se culcă lângă femeia lui, se aplecă să-i sărute cu delicateţe părul. „Sunt cu adevărat îndrăgostit!” admise în sinea lui. Şi se abandonă, fericit, somnului.

Dimineaţa se trezi cu aceeaşi senzaţie de beatitudine, cu sufletul senin, aproape euforic. Deschise ferestrele şi se

lăsă orbit de lumina caldă a soarelui. Când se obişnui cu strălucirea noii zile, cuprinse într-o prelungă privire povârnişurile abrupte ale culmilor muntoase. Şi încercă o neaşteptată dorinţă de a-şi pune centura antigravitaţională şi de a zbura foarte aproape de pâlcul verde de arbori. În viaţa sa tumultoasă văzuse peisaje mai frumoase, dar acum totul îi părea fascinant, pentru că modul său de a vedea realitatea se schimbase. O casă, o femeie, un ţel: avea acum ceea ce încercase să fure în atâţia ani de existenţă sordidă. Surâzând, se cufundă din nou în aşternut şi căută trupul femeii.

Alexia suspină şi, cu greu, deschise ochii.

— Cât e ceasul? întrebă.

— E ceasul nostru! răspunse el răvăşindu-i părul. E ora în care te iubesc.

Femeia surâse, înţelegătoare, şi se aşeză pe marginea patului:

— Ţi-au plăcut ai mei? se interesă, cu o voce încă dormită.

— Da, mult. Dar tu ai auzit ce ţi-am spus?

— Ce?

— Că te iubesc.

O uşoară contrariere se ivi pe chipul fetei. Îl întrebă, neîncrezătoare:

— Vorbeşti serios?

— Da, sunt sincer. I-am spus-o şi tatălui tău.

— Ascultă, nu trebuie să te simţi obligat cu privire la căsătorie. Ieri-seară am vorbit despre asta numai pentru a-i linişti pe ai mei.

— Dar eu vreau să te iau de nevastă.

— Oh, Frank, eşti bun că te comporţi aşa. Totuşi, în pactul nostru nu e cuprinsă nicio obligaţie. Eu sunt a ta atât cât vei dori, dar te poţi oricând plictisi de mine. Poţi oricând găsi o altă femeie, când totul va lua sfârşit.

Fericirea se topi pe negândite, aşa cum venise. Bărbatul

se regăsea din nou în lumea sa de minciuni, de furtişaguri, de degradare. Era din nou pe punctul de a prăda ceva ce nu-i aparţinea, ca atunci când asalta planetele extraterestre, ca atunci când frecventa bordelurile, ca atunci când trişa la cărţi. Nu ieşise din schemele sale de comportament: crezuse că avea asul în mânecă, dar acum jocul îi scăpa.

— Tu nu mă iubeşti, aşa-i? murmură trist.

— Nu, cel puţin nu încă, admise Alexia cu sinceritate.

— Stai cu mine numai pentru că ţi-ai dat cuvântul, pentru că sunt util cauzei tale? întrebă cu amărăciune soldatul.

— Da. Totuşi nu mai eşti ca altădată. Mi-am dat seama că te-ai schimbat. Poate într-o zi aş putea chiar să te iubesc.

— Dar nu acum.

Abătut, bărbatul începu să se îmbrace.

— Nu vrei să faci dragoste? îl îmbie ea cu dulce impudoare. Ştii, îmi place s-o fac cu tine.

— Nu. Frank clătină din cap. Mie nu-mi ajunge trupul tău. Am cerut prea mult, Alexia, şi acum îmi dau seama că, în realitate, nu am nimic.

— Ce ai de gând să faci? Vrei să mă părăseşti?

Soldatul privi din nou pe fereastră: simţi, ca o rană, că acea lume nu era a lui, şi că n-avea să fie niciodată.

— Trebuie să facem revoluţie, nu? şuieră sarcasetic. Păi atunci, s-o facem, dar să terminăm repede.

CAPITOLUL AL ŞAISPREZECELEA

Supravieţuitorii Carboneriei erau, aproape toţi, tinerii pe care poliţia nu-i arestase, pentru că nu-i considera periculoşi. Cei înscrişi în organizaţie participau la întâlniri venind din toate planetele, în mare secret: Acum se înghesuiau într-o grotă ascunsă în pădure. Locul acela fusese ales de Alexia, cunoscătoare a zonei, drept centru al activităţii lor clandestine.

Aşezat deoparte, alături de căpitanul Samson, Frank observa descurajat acele bucle aurii şi acei ochi limpezi ce reflectau lumina palidă a lanternelor suspendate de pereţii peşterii. Pe chipurile tinerilor carbonari strălucea o încredere sinceră, emoţionantă şi ingenuă.

„Sunt doar nişte copilandri”, gândi militarul. „Nu vom reuşi niciodată nimic, cu ăştia.”

După trista trezire de dimineaţă, în vila familiei Colbert, îl bântuia acum o profundă descurajare. Ceva ce sfârşea înainte chiar de a se fi împlinit. Mary percepea lipsa lui de chef, şi încerca să nu-i intervină în gânduri, spre a nu-l deranja. În acest timp, mica făptură desfăşura o intensă activitate de control, scotocind creierul celor prezenţi, pentru a-i putea depista pe eventualii spioni şi provocatori. Nici Alexia nu părea să fie în largul ei. După ce părăsise vila, nu mai avusese prilejul să schimb vreo vorbă cu Frank.

Simţea în sinea ei un vag sentiment de vinovăţie, şi

aproape că nu îndrăznea să-l privească pe soldat în ochi.

Femeia se urcă pe un bolovan şi, cu voce nesigură, îi invită pe cei prezenţi s-o asculte. Băieţii făcură linişte, adunându-se în jurul ei. Alexia vorbi. Discursul ei fu realist şi eficient: retrăi sintetic – şi îi făcu şi pe ceilalţi să retrăiască – învolburatele momente ce urmaseră expediţiei asupra Gelbelexului, transmisiile de televiziune, masacrul indigenilor, retragerea carbonarilor pe Sisto IV.

„Puţin lipseşte ca să se pună toţi pe plâns”, gândi în sine-i militarul.

În schimb, reacţia auditorului a fost foarte violentă.

— Blestemaţii! strigă unul dintre tineri. Trebuie să ne răzbunăm.

— Guvernul a trădat întreaga Ligă! îi preluă ideea un altul.

Toţi se ridicară, agitând braţele, învăluind peştera într-un tumult de urlete, acuzaţii, proiecte pentru viitorul imediat.

— Va fi revoluţie!

Alexia îşi şterse în grabă lacrimile care-i scăldau obrazul şi aşteptă ca băieţii să se liniştească. Nu avea temperament de lider. Făcea ce putea pentru a ţine în mână situaţia.

— Camarazi, linişte! încercă să strige.

Dar hărmălaia era atât de mare, că vorbele ei se pierdură în zgomotul asurzitor al vocilor.

Căpitanul Samson, neobişnuit de sobru, i se adresă lui Frank:

— Tinerilor ăstora le-ar trebui un bărbat, spuse. Chipul său însemnat de riduri părea preocupat. Sunt plini de entuziasm, dar nu ştiu ce-i aia disciplină. Cum s-o scoţi la capăt cu ei?

— Pe mine mă întrebi? răspunse, sec, Frank. De ce nu i te adresezi ei?

Bătrânul lup al spaţiului îl privi, surprins şi plin de curiozitate.

— Credeam că sunteţi împreună… în sfârşit, aliaţi.
— Ai greşit, i-o reteză, aspru, militarul.
— De acord, m-am înşelat, spuse încet comandantul.
Îi aruncă o privire perplexă şi, cu o rapidă mişcare a braţului, scoase la iveală, de cine ştie unde, o sticlă de cidru.
— Vrei o înghiţitură? îi propuse el.
— Sigur că da, acceptă Frank.
— Băiete, eu nu te înţeleg, reluă Samson, întinzându-i licoarea. Ai un munte de bani, nu îmi pari vreo mironosiţă şi niciun revoluţionar. Şi, totuşi, te bagi în treaba asta cu riscul de a-ţi lăsa pielea aici, în orice moment. De ce o faci?
Frank nu răspunse. Licoarea îi alunecă în stomac cu o confortabilă senzaţie de căldură, apoi îl arse. De mult timp nu mai băuse, şi agresiunea alcoolului îi spori sentimentul frustrării.
Samson îşi reluă sticla şi şi-o strecură în buzunar.
— Cred că înţeleg, spuse. Te-ai aprins rău de tot după fata asta… Spune-mi dacă mă înşel.
Frank reacţionează cu asprime:
— Prietene, vezi-ţi de treburile tale, clar?
— Clar, cum să nu fie clar? admise comandantul. Apoi clătină din cap: îmbătrânesc şi încep poate să am limba prea lungă.
Alexia, în picioare pe pietroiul care-i servea drept podium, observa tăcută şi descurajată haosul izbucnit în peşteră. Nu erau semne că iritarea avea să se domolească. Auditoriul era împărţit în mici grupuri zgomotoase, care formulau cele mai nepotrivite proiecte de răzbunare. Unii sugerau atentate şi masacre, alţii reafirmau teza unei riposte paşnice, prin greve şi manifestaţii publice. Toţi vorbeau, exprimându-şi emoţiile, fără a ajunge la propuneri concrete şi realizabile.
Alexia încercă să preia controlul asupra adunării. Dar nu mai avea voce. Privirea ei alunecă spre fundul peşterii, şi o

întâlni pe cea a lui Frank. Pentru o clipă, soldatul o revăzu ca în camera acelui hotel de la New York, goală şi fără apărare, gata să-şi dăruiască trupul tânăr şi îmbietor.

Ca şi acolo, Alexia îl aştepta, palidă, nehotărâtă. Atunci Frank se ridică, păstrând încă în gând scena de la hotel, şi i se alătură. Alexia nu pricepu. Soldatul nu pricepu. Dar bătrânul Samson intui ce anume se petrecea în sufletele amândurora, şi încetă să mai bea.

Frank hotărî pe loc: „Îi aranjez eu acum pe filfizonii ăştia gălăgioşi”, zise în gând. „O să mă port ca ticăloşii ăia de instructori care ne făceau să luăm poziţie de drepţi, la Academie”. Sări pe bolovan, alături de Alexia, şi urlă din răsputeri:

— Gura, idioţilor!

Strigătele se stinseră. În tăcerea neaşteptată, zeci de ochi se întoarseră spre el.

Soldatul se grăbi să exploateze momentul de linişte.

— Tot ce aţi auzit până acum, spuse cu hotărâre, ar fi fost mai mult decât suficient ca să vă deschidă dovleacul. Ceea ce vi s-a spus ar fi trebuit să vă demonstreze că un comportament de sugaci plângăcioşi nu ajută la nimic. Suntem aici pentru că avem nevoie de bărbaţi. V-am ales pe voi pentru a salva Carboneria.

Un băiat cu o expresie isteaţă strigă:

— Noi suntem gata!

Cuvintelor sale îi urmă corul unanim al celorlalţi. Frank nu le permise să revină la haos.

— Foarte bine, spuse. Totuşi, e un amănunt de care trebuie să ţineţi seama. Alexia Colbert şi cu mine suntem unicii martori în măsură să-l înfruntăm pe marele Inchizitor. Voi, singuri, aţi putea rezolva problema. Dar pentru că nu deţineţi dovezi, nu veţi reuşi niciodată s-o scoateţi la capăt. Opinia publică n-ar acorda credit spuselor voastre, şi aţi avea sfârşitul carbonarilor care au fost judecaţi.

— Ce trebuie să facem? întrebă băiatul cu expresie

isteaţă.

— Dacă aveţi intenţia să ajutaţi Carboneria, abandonaţi orice agitaţie revoluţionară improvizată. Nicio copilărie, nicio acţiune necugetată. Reacţia violentă ar face jocul adversarilor noştri, oricând gata să-i prezinte pe carbonari ca pe o masă de rebeli iresponsabili. Trebuie să fim disciplinaţi, uniţi şi fără milă.

„Câteva vorbe de laudă şi i-am data gata”, gândi soldatul. Apoi continuă:

— Am deplină încredere în voi, în curajul şi sinceritatea voastră. Acum trebuie să răspundeţi la întrebarea mea: aveţi încredere în Alexia Colbert?

Un „da” entuziast răsună din toate ungherele peşterii.

— Perfect. În ce mă priveşte, trebuie să vă avertizez că n-am făcut niciodată parte din Carbonerie, şi că nu am nicio idee clară despre ce reprezintă. Totuşi, mi se pare evident ce trebuie să fac pentru a dobândi libertatea mea şi a voastră. Acum să terminăm cu flecăreala.

— Ce trebuie să facem? întrebă o voce din grup.

— Aţi format o organizaţie embrionară: e momentul să începeţi s-o exploataţi. Împărţiţi-vă în grupuri, după criteriul locului de provenienţă. Ca urmare, noi vom prezenta fiecărui grup un plan de acţiune detaliat.

Nu mai adăugă altceva.

Coborî de pe bolovan ca să se întoarcă la locul său, în ultimele rânduri. Percepu clar, în aer, o undă de admiraţie care se degaja puternic de pe acele chipuri tinereşti. Se aşeză, cu ochii plecaţi. Ar fi vrut să-şi ridice pleoapele şi să se întoarcă pentru a observa expresia Alexiei. Dar orgoliul îl împiedică s-o facă.

Samson îi şopti la ureche:

— Eşti cu adevărat formidabil.

Frank ridică din umeri, plictisit.

Noaptea trecu într-o succesiune de întâlniri cu grupuri de tineri carbonari. Băieţii erau atenţi şi disciplinaţi. Fără să o

fi prevăzut, Frank se regăsi în fruntea tuturor hotărârilor importante. Încredinţă Alexiei şi celorlalţi camarazi sarcinile care presupuneau o pregătire politică adecvată.

Pentru sine acceptă doar responsabilitatea instrucţiei militare. Într-un cuvânt, mânuirea puştilor şi a dezintegratoarelor era singura activitate pentru care avea cu adevărat o pregătire.

Se simţea în stare să-i înveţe şi pe ceilalţi cum să mânuiască acele instrumente ale morţii.

CAPITOLUL AL SAPTESPREZECELEA

În zilele următoare, planurile formulate în timpul primei întâlniri începură să se realizeze. Astronava rablagită a lui Samson se dovedi a fi preţioasă, făcând naveta între diferitele depozite secrete şi pădurea care adăpostea peştera.

Centrul de unde se dirijau toate activităţile era instalat în cavernă. Băieţii săpară depozite, tranşee, refugii. Armele şi echipamentele fură bine ascunse şi camuflate. Se reconstituiau şi căpătau forţă cadrele unei organizaţii care trebuia să fie eficientă în cel mai înalt grad.

Ex-soldatul Frank Sondar, în neobişnuita-i misiune de şef, revenise la vechea sa viaţă de cazarmă. Într-o săptămână reuşi să-i transforme pe tinerii cei mai inimoşi în luptători abili. Se implică aşa cum n-o mai tăcuse vreodată, fie pentru că munca era plină de satisfacţii neaşteptate, fie pentru că în acea febrilă activitate găsea modalitatea de a nu se gândi la Alexia.

De câteva zile, cu scuza programelor lor diferite, nu mai dormeau împreună. Se vedeau rar, şi mereu în prezenţa unei alte persoane. Despărţirea îl ajuta pe bărbat să meargă înainte fără dureroase tentaţii sau regrete excesive.

În dimineaţa aceea, contrar obiceiului, fata îl aştepta la micul dejun, în sufrageria vilei. Era împreuna cu domnul şi

doamna Colbert. Robotul-camerier îi servea cu obişnuita-i supunere mecanică.

Soţii Colbert îl văzură de departe, şi el îi salută. Răspunseră la salut. Luă loc în mijlocul lor, reconstituind iluzia unei familii şi a unei case. Alexia, mai frumoasă ca niciodată, îi zâmbi.

Pter-ul i se adresă lui Frank.

— Ce doriţi pentru micul dejun?

— Cafea, mulţumesc, răspunse politicos.

Încet-încet deprindea bunele maniere.

Cu o privire furişă, fata încercă să-i atragă atenţia. Dar bărbatul se prefăcu a fi concentrat asupra a ceea ce avea pe masă în dreptul său.

Domnul Colbert era dezorientat de inexplicabila tăcere a celor doi tineri. La sfârşit, dregându-şi vocea, începu să vorbească:

— Alexia, nu-i spui nimic lui Frank?

— Despre ce anume, papa?

— Despre ce am stabilit pentru astăzi.

— Să-i lăsăm mai întâi să mănânce în pace, protestă doamna Colbert.

— Nu vă faceţi scrupule pentru mine, spuse Frank. E vorba de ceva care mă priveşte?

Alexia ridică privirea:

— Astăzi avem o întâlnire foarte importantă, îi comunică. Tatăl meu a aranjat o întrevedere cu amiralul Staben.

— Un vechi prieten de-al meu, spuse domnul Colbert.

— E o persoană onestă, care, înainte de proces, simpatiza cu Carboneria. Mă gândesc că ne-ar putea fi util. Se bucură de un anume prestigiu în cercurile militare. Dacă vom reuşi să-l convingem, va fi prima noastră victorie.

— Putem avea încredere? întrebă soldatul cu îndoială.

— Desigur, declară domnul Colbert. Ne cunoaştem de când eram copii. Dacă îi veţi povesti ce ştiţi, nu va ezita să vă ajute, chiar cu riscul de a declanşa un război.

Frank păru convins.

— Trebuie să fiu şi eu prezent? întrebă.

— Cred că aşa s-ar cuveni, confirmă Alexia.

— Bine. Atunci să mergem.

Îi salutară pe soţii Colbert, şi ieşiră. Evitau să se privească.

O lumină pură, orbitoare, scălda colina. O uşoară adiere de vânt agita vârfurile arborilor şi umplea aerul de miresme: mosc, struguri copţi, grâu.

„Ar fi fost locul potrivit pentru a aştepta bătrâneţea”, îşi spuse cu tristeţe Frank.

Se urcară în automobilul spaţial pe care *pter*-ul îl scosese din garaj. Alexia se aşeză la volan. Vehicolul se ridică. Puţin după aceea, vila se pierdu în urmă, în neregulatul relief al pădurii. Cu un zgomot înfundat, maşina îşi încetini cursa, începu să coboare uşor spre un desiş de tufişuri şi se opri. Frank o fixă, întrebător, pe fată.

— Aş vrea să-ţi vorbesc, zise ea în şoaptă.

— Nu putem s-o facem în timpul drumului? propuse bărbatul.

Inima începuse să-i bată neregulat.

— Prefer aşa. Întâlnirea e fixată la sfârşitul dimineţii, avem tot timpul.

— Atunci, spune-mi, încuviinţă Frank, dar tonul său nu era încurajator.

— Aş vrea să-ţi mulţumesc pentru ce ai făcut, murmură Alexia. Ai fost cu adevărat magnific: ai ştiut să organizezi totul perfect, şi le-ai dat încredere băieţilor. Ştii că acum te adoră?

— E de preferat.

— Frank, nu ştiu cum am putut, într-o vreme, să te judec atât de aspru. Mă simt vinovată…

Aşteptă în zadar un ajutor, un cuvânt care să-i uşureze mărturisirea. Bărbatul privea ostentativ în altă parte, fără să intervină.

— M-ai salvat nu o dată… continuă Alexia.

— Nu e cazul să te risipeşti în mulţumiri, i-o tăie el, scurt. Trecutul e departe. Acum avem prezentul.

— Te rog, Frank, încercă să înţelegi. Aş fi vrut să-ţi spun altceva. În ultima vreme, ai evitat mereu să mă întâlneşti…

Semnalul acustic al unui radio-receptor o întrerupse pe Alexia.

— S-a întâmplat, desigur, ceva grav, exclamă ex-soldatul.

Scoase din buzunar un mic aparat, şi-i activă contactul. Părea îngrijorat, dar în acelaşi timp era uşurat că reuşise să se sustragă jenantului dialog cu Alexia.

— Alo, aici F1, vorbi în microfon. Ce se întâmplă?

— F1, aici Lavis… transmise radioul.

— Tâmpitule, foloseşte sigla!

— Scuze, F1. Aici observatorul L2. Urgenţă: un vehicul al poliţiei părăseşte zona mea, în direcţia câmpului de tragere. Am dat deja alarma… M-am gândit să te avertizez.

— Recepţionat, L2. Mulţumesc. Închid.

— Vreun pericol? întrebă Alexia.

— Poate că da. În poligon au rămas urmele exploziilor după ultimele trageri. Dacă poliţiştii nu sunt idioţi, vor pricepe că aici se ascunde ceva. Vor da alarma… Trebuie să fiu prezent. Ocupă-te tu de amiralul Staben.

Fără să piardă timpul, îşi ataşă centura antigravitaţională şi ieşi din vehicul. Înainte de a se îndepărta, îşi aminti un detaliu:

— Ţine-o pe Mary, îi spuse. Îţi poate fi mai de folos ţie decât mie.

Îi întinse Alexiei cutia cu făptura, şi le salută pe amândouă.

Femeia, abătută, rămase la volan, nemişcată. Îl urmări cu privirea, în vreme ce el plutea cu rapiditate printre vârfurile arborilor.

CAPITOLUL AL OPTSPREZECELEA

O perdea de linişte grea învăluia rariştea. Bărbaţii în combinezoane de camuflaj erau ascunşi prin pădure. Deoarece se dăduse alarma, aveau cu toţii capul protejat de casca ce îi putea feri de radarul cercetărilor mentale. Dar în pământul răscolit al poligonului, urma prezenţei lor era evidentă.

Sprijinit de un copac, Frank scruta orizontul. Jur-împrejur, risipiţi printre arbori, tinerii din echipa de serviciu la antrenament aşteptau cu nelinişte ca, în porţiunea de cer vizibilă de sub arbori, să apară vehiculul spaţial al poliţiei.

Responsabilul grupului i se alătură. Era o blondă robustă, cu un aer lipsit de prejudecăţi, care-şi arăta cu dezinvoltură formele opulente prin fermoarul deschis al combinezonului. Mesteca nervoasă un lăstar, dar nu manifesta vreo urmă de teamă şi îi privea cu oarecare suficienţă pe ceilalţi tineri ghemuiţi prin frunziş.

— Credeţi că va veni aici? îl întrebă pe militar.

— Sper să n-o facă, îşi dori el. Dacă vin într-o zonă nelocuită, ca aceasta, sunt probabil în căutarea a ceva sau a cuiva. Poate n-au bănuieli în privinţa noastră, altfel n-ar fi trimis un singur vehicul.

Fata aceea, prea sigură de ea, îl intimida.

— În cazul în care vin, ce facem? insistă ea.

Frank examină mental situaţia, şi hotărî.

— Ar trebui să-i eliminăm: dacă ne descoperă prezenţa, suntem pierduţi. Samson când vine?

— A spus că va aduce o nouă încărcătură în cursul zilei, răspunse fata. Numai să nu vină chiar acum!

După o scurtă tăcere adăugă:

— Vom fi constrânşi să-i ucidem? Nu mai e altă soluţie?

— Nu, confirmă militarul. Ţi-e frică?

— Mie, nici gând, ciripi şeful echipei. Dar camarazii mei sunt puţin descumpăniţi: nu cred că vor reuşi să tragă în fiinţe umane.

— O să vedem, adăugă Frank. Acum e nevoie să ne dispunem spre marginile rariştii, gata pentru orice eventualitate.

Fata se supuse. Puţin după aceea, revenea cu un aer triumfător:

— Aş avea un plan, murmură.

— Vorbeşte.

— Dacă i-am determina să aterizeze, ar fi mult mai uşor să-i eliminăm înainte de a apuca să dea alarma.

— Cum te gândeşti să-i facem să coboare?

— Putem să ne aşezăm frumos la vedere, în mijlocul câmpiei, pasă-mi-te pereche pradă efuziunilor amoroase. Ei n-or să bănuiască nimic, vor coborî pentru a cere informaţii şi… pac! le-o facem!

— Dar dacă observă poligonul, se sperie, şi deschid focul?

Ea ridică din umeri şi râse.

— De când şi până când trupele de ordine trag în îndrăgostiţi nevinovaţi. Şi, la urma urmelor, mie nu mi-e frică de risc. Oricum, dacă descoperă ce se întâmplă aici, pentru noi s-a terminat totul.

Frank se uită la ea perplex. Planul fetei era bun. Şi ea se arăta gata de orice. Nu-i rămase decât să accepte.

— Să mergem, spuse. Trebuie să scăpăm de căşti şi de combinezoane. În schimb, armele le ascundem sub noi.

Apropo, cum te cheamă?

— Anna, răspunse ea.

Într-o clipă se eliberă de stânjenitorul bagaj de război şi rămase într-o cămăşuţă transparentă.

Ieşiră în plin soare. Frank se simţea mai degrabă jenat, în vreme ce fata avea un surâs maliţios pe buze. Aleseră o zonă a câmpului foarte vizibilă. Anna îi întinse mâna şi îl îmbie să se culce lângă ea. Ascunseră armele sub un tufiş de iarbă şi începură să scurteze din nou cerul. Aşteptarea n-a fost lungă.

— Uite-l! indică fata. Vine chiar în direcţia asta.

La orizont, un punct întunecat începu să se mărească din ce în ce mai mult, însoţit de zgomotul reactoarelor.

— Peste puţin timp vor fi chiar deasupra capului, spuse Anna. E mai bine să începem imediat scena.

Fără să-i lase timp de replică, îl îmbrăţişă şi îl sărută. Actul ei fusese cu mult prea brusc pentru ca Frank să se simtă pregătit. Curând, în timp ce o săruta pe gură, nu mai ştiu să distingă unde începea realitatea şi unde se sfârşea comedia. Îşi păstră autocontrolul, pentru a nu se lăsa totul implicat. Era absolut necesar să rămână lucizi, gata de acţiune.

„Să sperăm că vor ajunge repede”, îşi spuse el. „Micuţa se pricepe, nu glumă!”.

Zgomotul vehiculului spaţial crescu. Acum nu te mai puteai preface că-l ignori. Cu părere de rău, Anna se smulse din îmbrăţişare.

Mijlocul de transport al poliţiei ajunse pe linie perpendiculară deasupra lor, execută o rapidă întoarcere şi se echilibră în aer.

Din uşa larg deschisă, apăru chipul sever al unui agent:

— Cine sunteţi? urlă. Ce-i cu urmele alea, acolo jos?

Anna şi Frank, fară să se ridice, clătinară puternic din cap, lăsând să se înţeleagă că nu puteau auzi vocea poliţistului.

Agentul se încruntă şi mai mult şi se retrase în cabină. Un minut după aceea, automobilul spaţial ateriză, la câţiva metri de ei. Ocupanţii erau doi: în vreme ce unul rămăsese la comenzi, al doilea sări afară pe uşă şi alergă înspre ei.

— V-am întrebat cine sunteţi? urlă.

„E prea aproape”, gândi Frank. „Şi maşina e prea aproape. Băieţii nu pot să tragă pentru că riscă să ne omoare pe noi.”

— Şefule, ce te-a apucat? spuse ex-soldatul, pe un ton conciliant. Noi nu facem nimic rău.

În acest timp nu-l pierdea din ochi pe poliţistul rămas la bord, prea aproape de radio. Trebuie eliminat înainte de a putea comunica vreo informaţie la bază.

— Ce ştiţi de urmele alea? întrebă agentul, arătând spre pământ. Par a fi provocate de bombe de mână.

— Bombe de mână?! exclamă Anna.

Ştia să joace destul de bine rolul inocentei surprinsă şi alarmată.

— Desigur, urmă poliţistul. Acum două zile, un vânător a comunicat că a auzit violente explozii în aceste locuri. Avea, pare-se, dreptate.

Se întoarse către colegul din maşină:

— Avertizează centrala că am localizat punctul. Spune-le să ne trimită un expert în arme uşoare…

Împuşcăturile îi înăbuşiră ultimele cuvinte. Anna şi Frank scoseseră rapid puştile din iarbă. Cu o rafală, fata lovise în plin vehiculul, în timp ce Frank ţintise în agentul de lângă ei. Poliţistul căzu, cu o bufnitură, pe pământul moale.

Deasupra pădurii se aşternu din nou calmul şi liniştea.

— Ai fost grozavă! îi spuse Annei ex-soldatul.

Controlă trupurile agenţilor:

— Ucişi pe loc, trase el concluzia.

Ea părea să nu-l asculte. Lasă să-i cadă puşca, dezgustată, şi se cutremură:

— N-am mai ucis pe nimeni, niciodată, gemu.

Nu mai arăta ca rebela fără scrupule şi curajoasă de dinainte. Era doar o copilă îngrozită.

— Trebuie să fii tare, spuse Frank.

— Dar e cumplit!

— Ştiu că e cumplit. Cu timpul, însă, totul devine normal. O strânse în braţe, cu tandreţe, pentru a o îmbărbăta şi a o îndepărta de corpul însângerat, ce zăcea în iarbă.

— Pentru mine n-o să fie normal niciodată, spuse Anna, cu un fir de voce.

Băieţii săriră din arborii aflaţi în preajmă. Neîncrezători, se apropiară de cadavre. Şi toţi, într-o mai mare sau mai mică măsură, avură aceeaşi reacţie de teamă şi de greaţă. Cineva se îndepărtă să vomite.

„Mai devreme sau mai târziu trebuiau să se trezească şi ei”, îşi zise ex-soldatul. „Momentul e numai bun pentru un mic discurs.” Când emoţia primelor minute se risipi, îi reuni în jurul său. Ştia că va minţi, cu calm şi fără ruşine.

— Ascultaţi-mă cu atenţie, începu. Ştiu ce sentimente încercaţi. Şi mie, prima oară, mi-a fost rău. Totuşi, cauza pentru care luptăm cere şi asta. Jocul pe care l-am început de bună voie nu cunoaşte morala comună. Există două alternative: ori noi îi ucidem pe ei, ori ei ne ucid pe noi. Credeţi că poliţiştii ăştia doi ne-ar fi cruţat?

Băieţii îl priviră uluiţi. Apoi încuviinţară din cap, convinşi de argumentele instructorului lor militar.

— Într-o zi, dacă vom învinge, reluă Frank, vom fi mândri de ceea ce am făcut. Dacă vom pierde, nu vom mai avea astfel de probleme.

Tinerii părură mai liniştiţi şi începură să privească moartea cu alţi ochi. Cei mai îndrăzneţi şi mai întreprinzători se preocupară să transporte cadavrul, întins pe iarbă, în vehiculul poliţiei.

— O să-l aruncăm într-o prăpastie, departe de aici, spuse Frank. Va trebui să pară un accident. Voi, în timpul ăsta, faceţi să dispară gropile de explozii. Suspendăm temporar

antrenamentele cu explozibili: trebuie să fim mai precauţi.

— Te însoţesc, propuse Anna.

Şi înainte ca el să poată s-o refuze, îl însoţi la bordul vehiculului spaţial.

— Cunosc mai bine decât tine zona: e un defileu unde bat vânturi puternice, un loc ideal pentru nenorociri.

Cum vrei, consimţi militarul. Ne vom întoarce în cursul zilei. Ne întâlnim la peşteră, spuse, întorcându-se către ceilalţi.

Îi salutară pe băieţi şi plecară.

Călătoria păru să dureze o eternitate. Nu schimbară nici măcar un cuvânt. Amândoi ştiau ce doreau şi ceea ce ar fi urmat să facă, şi acest gând îngreuna orice conversaţie normală. Bărbatul se simţea stupid, ea, proastă.

Doar odată misiunea împlinită, când vehiculul izbit de peretele muntelui deveni o masă de tablă fumegândă, încercară sentimentul eliberării. Zburară deasupra zonei, susţinuţi de centurile gravitaţionale şi, în fine, se opriră pe patul de prundiş al unui torent secat. Fata se aşeză şi se dezbracă de combinezon. Surâdea. Jenat, Frank rămase în picioare, observând-o. Era tânără, proaspătă şi îmbietoare. Se lăsa privită cu seninătate, fără falsă pudoare. Îi plăcea să se simtă admirată, şi i se oferi cu spontaneitate.

— Eşti tipul de bărbat pe care l-am visat întotdeauna, spuse.

Întinse mâinile, pe care el i le strânse delicat, ca şi cum ar fi fost flori.

— Eu nu sunt obişnuit să fiu dorit, răspunse bărbatul.

— De acord, continuă Anna. Dar şi tu mă doreşti. Şi nu ai aerul să fii vreun puritan indiferent.

— Vrei să spui că sunt un derbedeu? o ironiză Frank.

Anna îl determină să se aşeze lângă ea.

— Exact, încuviinţă fata răutăcioasă.

— Ai perfectă dreptate.

Se uniră într-un sărut care amesteca dorinţa, nerăbdarea şi uitarea de sine într-o îmbrăţişare totală, fără rezerve. Trupurile lor se regăseau.

Când reveniră la refugiu, primele umbre ale apusului nuanţau deja conturul pădurii. Îi întâmpină obişnuita animaţie.

Diferite grupuri îşi făceau de lucru împrejurul lăzilor cu arme abia descărcate de pe nava lui Samson. Câţiva pregăteau rapoartele zilei, ce urmau să fie distribuite numeroaselor centre ivite pe toate continentele. Graţie detaliatei expuneri a celor doi martori oculari şi prin mijlocirea imenselor posibilităţi economice, Carboneria începuse să-şi ţească din nou firele. Unii voluntari se duseseră pe alte planete, într-un secret absolut, pentru a-i contacta pe cei înscrişi anterior în organizaţie. Peştera continua să fie centrul de unde se dirijau toate mişcările. Amplificarea activităţilor şi exigenţelor impunea săparea de noi galerii, pentru a găzdui oameni şi materiale.

De cum îl văzu pe Frank intrând, Alexia îi zâmbi. Dar surâsul se stinse brusc de îndată ce o zări pe fata care stătea alături de el: era foarte tânără, iar aerul ei inocent ascundea o anume maturitate. Şi avea o excesivă complicitate cu Frank. Alexia încercă să nu-şi arate tulburarea.

Se salutară cu prietenie, ca şi cum n-ar fi fost altceva decât doi camarazi în aceeaşi bătălie. Anna răspunse la salutul Alexiei. Mary invadă mintea lui Frank cu o undă de bucurie: „Bună”.

„Bună, micuţo”, răspunse militarul. „Totul e în ordine?”

„Foarte. Ea vrea să-ţi vorbească, ea o să-ţi povestească.”

Frank rămase descumpănit, şi nu îndrăzni să pună vreo întrebare.

„Cine e Anna?” întrebă, cu tupeu, făptura.

„Nu crezi că eşti prea curioasă?” o dojeni bărbatul.

Pastila azurie, în cutia ei, tăcu îmbufnată.

Alexia îl privi cu ochii umbriţi de melancolie:

— Cum a mers? întrebă.

— Totul O.K.. răspunse el. Şi ţie? ce ţi-a spus amiralul Staben?

— E tot de partea noastră. Ne va ajuta. Dar sunt şi alte ştiri. Vino cu mine, acasă. O să-ţi povestesc totul. Cu atât mai mult cu cât aici munca s-a terminat, pentru astăzi.

Frank acceptă, fără prea multă convingere, şi i-o prezentă pe fata care stătea alături de el.

— O cunoşti pe Anna? E o şefa de grup din sectorul Est. Astăzi mi-a fost de mare ajutor.

— Sigur c-o cunosc. Eram la aceeaşi şcoală, îşi aminti Alexia.

— Da, adevărat, adăugă fata. Alexia frecventa clasele superioare, în timp ce eu eram încă la cele primare.

Împunsătura pe tema vârstei ce le separa îşi atinse ţinta, dar Alexia se făcu că nu pricepe. Aşteptă răbdătoare să se salute, şi ignoră privirile semnificative pe care Anna i le arunca bărbatului. Împreună se îndreptară spre ieşire.

După câteva minute, singur cu Alexia în automobil, mergând spre casa Colbert, Frank întrebă:

— Deci, ce noutăţi sunt?

— Foarte importante, răspunse femeia. Amiralul mi-a vorbit de masa gazoasă de antimaterie care paralizează traficul în unele sectoare. Când m-am referit la cataclismul de pe Gelbelex, a spus că, fără îndoială, a fost cauzat de bomba T. Guvernul alunecă spre haos şi multe Companii nu-l mai sprijină pe preşedintele Sorasta. După necesara dare în vileag a mărturiei noastre, până şi armata ne va sprijini.

— Există vreun pericol ca, prin toate aceste persoane care se interesează de noi, să ne dea de urmă înainte chiar de a fi gata să acţionăm? întrebă militarul.

— Da, acesta e motivul pentru care trebuie să ne grăbim. Amiralul mi-a pus la dispoziţie calculatoarele bazei sale şi a

trimis acasă la mine un *pter* conectat la terminale. Mi-a recomandat şi anumite acţiuni necesare înainte de a încerca marele pas.

— Ce acţiuni? întrebă el.

— Mi-a comunicat localitatea în care sunt ţinuţi prizonieri marea majoritate a oameni lor Carboneriei. Printr-un atac îi putem elibera. Vom avea sprijinul unor nave din flota lui Staben. Acei prizonieri sunt creierele vechii organizaţii, persoanele cele mai active. Avându-i alături de noi, vom fi stăpâni pe situaţie.

— Mi se pare o mişcare hazardată, dar e de preferat decât să ajungem în faţa Inchiziţiei, recunoscu Frank. Şi pe urmă?

— Pe urmă m-a invitat să iau legătura cu unii reprezentanţi ai Companiilor ostile guvernului: avem nevoie de sprijinul lor pentru a evita apariţia haosului de după aceea.

— Dacă va mai fi un „după aceea”, comentă cu amărăciune Frank.

La remarca lui, ea zâmbi trist:

— Pentru mine e foarte important să existe un viitor, murmură femeia. Prea mulţi camarazi au murit: trebuie să reuşim.

— Îmi aminteşti oarecum de ceea ce mi-a spus Alar, în seara în care trebuia să mă ucidă, observă soldatul, cu un aer obosit. Poate încep să-l înţeleg, dar, de acum, mie totul mi-e egal. Cred că dacă aş fi luptat pentru adversarii noştri aş fi făcut aceleaşi lucruri. Eu trăiesc mereu clipa, ziua prezentă.

Alexia îl fixă cu o privire interogativă şi îl întrebă:

— Chiar şi azi cu Anna?

— Chiar şi azi cu Anna.

— Dacă te-aş iubi, s-ar schimba oare ceva? întrebă ea cu blândeţe.

— Ieri-dimineaţă mi se părea că da, murmură militarul.

Dar eram încă pe jumătate adormit.

— Oh, Frank. astăzi voiam să-ţi spun că mi-a părut atât de rău: ar fi trebuit să fiu mai dreaptă cu tine.

— Nu, cred că ar fi fost mai rău dacă minţeai.

— Pentru mine totul s-a întâmplat atât de repede, încercă să explice femeia. Şi apoi mi-e teamă să nu confund iubirea cu puternica atracţie fizică pe care o am pentru tine. Nu ştiu să-ţi spun dacă într-adevăr te iubesc, dar află că te stimez foarte mult.

— Ei, asta e deja ceva. Dar acum ascultă-mă. În seara aceea, pe Pământ, tu mi-ai promis că vei fi a mea atât timp cât aş fi vrut-o. Ei bine, te eliberez de obligaţie, declară bărbatul. Te doream pentru că reprezentai un mod de a trăi care nu fusese niciodată al meu, pentru că erai diferită, pentru ca, poate, deja, te iubeam. Dar acum nu mai vreau să sufăr pentru tine, nu merită. Îmi era mai bine înainte.

Era o minciună aruncată pe loc pentru a încheia o discuţie ce devenea mult prea neplăcută, ori, probabil, doar pentru a nu o face să se simtă datoare faţă de el, sau, poate, din ambele motive.

Ea îşi îndepărtă privirea şi se concentră asupra conducerii maşinii.

Nu mai vorbiră până acasă.

CAPITOLUL AL NOUĂSPREZECELEA

Cala bătrânei nave a lui Samson trepida de oameni, de voci, de învălmăşeală, de agitaţie.

— Vin cu tine, zise cu hotărâre Alexia.

— Nu, tu trebuie să rămâi, spuse Frank. Nu putem risca amândoi. Măcar unul dintre noi trebuie să ajungă viu în faţa Inchizitorului. Nu insista.

Vocea aspră şi hotărâtă a militarului stăvili discuţia. Alexia se lăsă convinsă.

Frank se consacră băieţilor:

— Îmbrăcaţi costumul de luptă, ordonă.

Carbonarii se supuseră prompt. Erau nerăbdători, cu expresia încordată, cu privirea atentă. Câte unul încerca să-şi ascundă iritarea printr-o vociferare stridentă şi isterică.

Frank verifică dacă tinerii conspiratori îi urmaseră instrucţiunile. Nu intenţiona să rişte eşecul din cauza neglijenţei sau din lipsa de experienţă a unora. Liniştit, îşi trase viziera pe obraz.

Căpitanul Samson îşi făcu drum prin mulţimea de tineri deja echipaţi.

— Cabina de decompresare e pregătită, anunţă.

Mulţumit, Frank îi făcu un gest de înţelegere şi le indică băieţilor porţile de acces.

— Începeţi să intraţi, ordonă. Nu e mult loc, în cabină, deci trebuie să vă îngrămădiţi. E necesar să încăpeţi toţi, ca

să nu avem două ture de lansare. Vreau să evit orice dispersare de oameni.

Cu aer neîncrezător, Samson avu o grimasă simpatică şi glumeaţă:

— Ai încredere în copilaşii ăştia? n-aş spune că sunt la înălţimea situaţiei. Oricum, e treaba ta.

— Bunicule, vezi-ţi de ale tale, surâse Frank. Mai degrabă încercă sa fii punctual la revenirea noastră. Şi stai cu ochii ţintă: la prima bănuială, o ştergem. Viaţa Alexiei nu trebuie pusă în pericol.

— Nicio grijă, îl asigură căpitanul. Totuşi, e un adevărat păcat că lăsaţi la vatră bătrâni ca mine. Aş avea şi eu chef să lupt.

— Va veni timpul când o să fie ceva de făcut pentru fiecare, proroci Frank.

— Noroc! îi ură Samson.

Îi ajută pe soldat să coboare din cabina de decompresiune. Când uşa se închise în spatele său, militarul verifică aparatura. Băieţii, îngrămădiţi unul în altul, îl priveau cu nelinişte şi admiraţie.

— Probă de microfon. Sunt F1. Totul e-n ordine. Vorbiţi pe rând.

— Totul în ordine, F1. Aici A, răspunse, mai întâi, Anna.

Frank surâse gândindu-se că fata, cu siguranţă, îi face cu ochiul. „Să sperăm că n-o să fie prea pisăloagă”, îşi spuse.

— Totul în ordine F1. Aici L7, răspunse, ca un ecou, altcineva.

Unul câte unul, tinerii confirmară că sunt în contact. Vocile lor trădau o certă emoţie; era prima acţiune după săptămâni de intensă pregătire: venise momentul încercării, o încercare ce ar fi putut face din ei bărbaţi sau învinşi.

— Suntem toţi gata, constată Frank. Deschideţi uşa.

Podeaua se întredeschise şi grupul se dispersă în gol. Îi întâmpinară liniştea şi întunericul spaţiului, şi, încet,

astronava dispăru în urma lor. Soldatul controlă ca semnalizatoarele tuturor să fie aprinse, şi observă, cu o oarecare nelinişte, masa de lumini multicolore unduind în neant.

— Iată că soseşte! strigă un tânăr carbonar uitând, de emoţie, să utilizeze codul de recunoaştere.

Masa opacă a crucişătorului spaţial cu însemnele Ligii se ivi printre miliardele de stele şi rămase nemişcată. Câteva vehicule mici se desprinseră din burta sa, îndreptându-se spre oamenii plutitori. O străfulgerare biciui spaţiul şi îi prinse într-un con luminos.

— Aici RX. Prezentaţi-vă, croncăni o voce metalică în casca radio.

— F1 şi asociaţii, răspunse Frank,

După câteva minute, erau cu toţii găzduiţi în sala de comandă a navei de război. Echipajul era format dintr-un grup de automate. Căpitanul era unica fiinţă umană. Îi întâmpină şi le strânse mâna cordial.

— Fiţi bineveniţi la bord, domnilor. Mă recomand: sunt RX. Îmi pare rău că nu vă pot dezvălui mai mult, dar conspirativitatea acestei misiuni o impune.

Chipul său era luminos, surâzător, încadrat de o lungă coamă roşiatică. Inspira încredere. „Dar nu suficientă”, trase concluzia Frank, după o rapidă examinare. „Mary, citeşte ce-i în mintea lui”, îi ordonă făpturii ascunse în raniţă.

„Dar de ce când o fac eu e rău, în schimb, când mi-o ceri tu, e bine?” vru să ştie micuţa.

„Am să-ţi explic, odată şi-odată. Acum fă ce ţi-am spus.”

„E bun”, comunică ea. „E foarte curios şi ar vrea să ştie mai mult despre noi, dar are un simţ al datoriei foarte înalt. Se gândeşte ciudat la Anna, aşa cum te gândeşti tu uneori la Alexia.”

„Lasă asta. Acum odihneşte-te. Va trebui să tragi tare, astăzi”, îi aminti Frank. Apoi se întoarse spre RX.

— Eu sunt F1, iar ei sunt camarazii mei. Mulţumesc că nu ne-aţi făcut să aşteptăm.

Căpitanul îl studia pe soldat cu o privire critică. După câteva momente de tăcere, era clar că analiza fusese negativă. Răspunse mulţumirii cu o înclinare grăbită, şi îl ignoră în tot restul călătoriei.

„Nu prea l-am convins”, gândi Frank, deconcertat de acest compartiment. „Mary, cum mă judecă?”

„Prima impresie e că eşti antipatic şi poate chiar lipsit de onestitate”, comunică pastila azurie.

„Nu credeam să fie aşa de evident”, comentă bărbatul.

Gândul său suscită protestele lui Mary. „Dar sunt minciuni! Tu eşti chiar foarte simpatic. El nu pricepe nimic.”

„Mulţumesc, micuţo. Cred că eşti singura care mă apreciază în lumea asta murdară”, declară soldatul.

O undă de plăcere mintală îl invadă. Apoi Mary încercă să-şi convertească senzaţiile în concepte umane:

„Eu te iubesc mult”, îi comunică. „Totuşi şi Anna şi Alexia au afecţiune pentru tine.” Ideea nu părea să fie prea plăcută pentru făptură.

„Tu nu eşti capabilă încă să distingi sentimentele umane”, îi aminti Frank. „Anna e o copilă, şi mă consideră un erou; Alexia vede în mine pe cel căruia îi datorează gratitudine. Dar niciuna dintre ele nu mă iubeşte cu adevărat.”

„Atunci rămân numai eu!” jubilă pastila azurie. Descoperii în mintea bărbatului o umbră amară, care-i întuneca gândurile, şi încercă să-l încurajeze cu prezenţa ei ingenuă.

„De ce eşti trist? Eu îţi sunt aproape.”

„Habar n-am”, admise soldatul. „Toţi trec prin astfel de momente”.

„Tu, totuşi, eşti mereu trist.”

„Sunt un caz deosebit, un nemulţumit cronic.”

„Îmi pare rău…” insistă Mary. „Dacă aş putea să te ajut,

aş face-o. Vreau să-ţi fie bine. Eşti tatăl meu, îţi datorez viaţa.”

Ultimele cuvinte biciuiră conştiinţa bărbatului. „Nu mai citi în gândurile mele, Mary”, se grăbi să-i comunice Frank. „Nu mai citi.”

Gândul îi alunecă inexorabil spre imaginile morţii. Revăzu exploziile, casele ce ardeau, supravieţuitorii care fugeau, şi el, el… care trăgea… trăgea… Doar când au ajuns la destinaţie, reuşi să se detaşeze de acele amintiri apăsătoare.

CAPITOLUL AL DOUĂZECILEA

BETA 1, închisoarea Ligii Galactice, avea o tristă faimă datorată asprelor condiţii de viaţă impuse oaspeţilor ei. Legile îi interziceau regimului să se debaraseze definitiv de adversari, drept care, se prevalau de aceste închisori politice pentru a impune tăcerea opozanţilor incomozi. Un sistem vechi de când lumea, dar întotdeauna eficient.

Construcţia se înălţa pe un satelit pustiu, lipsit de atmosferă: un uriaş asteroid aflat constant în umbră. Omul, risipitor în resurse când e vorba să-şi oprime semenii, îl săpase şi adâncise, ca un vierme vorace, într-atât, încât îl transformase într-un labirint de galerii căptuşite cu metal. În interiorul său temperatura oscila la limitele suportabilităţii; lipsa gravitaţiei şi îngustimea galeriilor subpământene periclitau orice mişcare bruscă; în fine, imposibilitatea oricărei activităţi eroda progresiv voinţa deţinuţilor. După o lungă şedere pe Beta 1, prizonierii erau reduşi la condiţia de larve umane, fiinţe devenite inofensive.

Singurii care se simţeau în largul lor în acel infern erau gardienii, fii ai colonilor din Antei.

Acest nume era legat de un scandal petrecut cu un secol în urmă. O întâmplare răsunătoare, care lăsase amintiri dureroase. Antei era o planetă de pe Centura Medie, înglobată în Ligă printr-o rapidă cucerire militară. După o

sumară analiză, un decret al Comisiei Coloniilor a declarat-o locuibilă. Mii de persoane au fost escortate de Companiile miniere pentru exploatarea subsolului. Planeta se revelă, însă, foarte curând, o capcană radioactivă, provocând, în puţini ani, moartea tuturor colonizatorilor. Supravieţuim doar fiii lor: victime ale elementelor mutagene, erau nişte sărmani neputincioşi, veniţi pe lume invalizi. Nenorociţii fuseseră luaţi în braţele, tardiv miloase şi foarte interesate, ale guvernului, care îi folosea drept gardieni ai penitenciarului. Gravitaţia scăzută a satelitului le permitea, în fapt, acestor handicapaţi o libertate de mişcare de neconceput altundeva. În afara îndeletnicirii de temniceri, le oferea posibilitatea de a-şi defula naturalul sentiment de inferioritate asupra nefericitelor fiinţe normale, care le erau lăsate în pază.

Descrierea locului de tortură, făcută de căpitanul crucişătorului spaţial, întări cutezanţa războinică a Carbonarilor. La momentul indicat se suiră în vehiculele de debarcare, punând mânie şi hotărâre în fiecare gest. Frank îi urmări fără excesivă ardoare şi îşi dori ca această frenezie destructivă să nu provoace vreun incident grav.

— Aveţi la dispoziţie o oră, aminti căpitanul RX. În această perioadă voi folosi sistemele electronice de bruiere pentru a împiedica orice contact între Beta 1 şi restul universului. Apoi, dacă nu primesc semnalele voastre, va trebui să mă îndepărtez. Ar fi jenant, în cazul înfrângerii voastre, să explic amiralului prezenţa unei nave de război aici, într-o astfel de circumstanţă. Mult noroc!

— Mulţumim! răspunseră, în cor, tinerii.

Cineva, pentru a se descărca de tensiunea acumulată în lungile momente de aşteptare, intonă un imn militar; imediat, toţi ceilalţi îl imitară.

Stânjenit, Frank se ghemui pe banca laterală. Ambianţa familiară a vehiculului deşteptă în el o undă de amintiri greu de uitat. Culoarea violetă a luminilor de siguranţă;

zgomotul motoarelor ce purtau racheta în gol; pereţii fără podoabe, pe care mâini neştiute lăsaseră un mesaj licenţios: o lume dispărută, sau încă vie. Se aştepta să zărească până şi corpul greoi al lui Leo şi să audă vocea tăioasă a lui Corven… Trăncăneala celor prezenţi îl readuse la realitate.

— Ajungem imediat, F1, îi aminti automatul adaptat comenzilor.

— Gata de acţiune! ordonă soldatul.

— Gata! răspunse robotul.

— Daţi-i drumul!

Masa opacă a satelitului umplu spaţiul rectangular lăsat liber de rampa vehiculului de debarcare. Soldatul, aşa cum, mai făcuse de atâtea ori altădată, se lansă în afară. Băieţii îl urmară. În formaţiune dispersată, executară câteva evoluţii în aşteptarea ieşirii celorlalţi, apoi se îndreptară în picaj rapid spre corpul ceresc ce se detaşa ca o pată întunecată pe sfera aurită a planetei sale. Suprafaţa satelitului era corodată şi chinuită de căderile meteoritice. La aterizarea lor, un nor de pulbere se ridică din teren. Era ca şi cum ar fi ieşit, la lumina incertă a stelelor, o fantomă impalpabilă, evanescentă, care, aşa cum se născuse agale, muri agale, mistuindu-se în ea însăşi până la dispariţie.

Edificiul se sprijinea pe un perete de stâncă. Unicul semn de viaţă care transpărea din interiorul său era un hublou iluminat.

În timp ce tinerii carbonari se confundau cu întunericul nopţii, Frank se apropie de construcţie, evitând să intre în conul de lumină al deschiderii. Se sprijini de peretele metalic şi verifică rezistenţa porţii de acces.

„Mary, e cineva pe acolo?” o întrebă soldatul pe pastilă.

Făptura exploră, mental, zona.

„Nu, nu e nimeni”, răspunse.

„Bine! Acum comunică-mi cum e făcută poarta de la intrare. Pentru a o deschide sunt butoane de apăsat, dar nu

ştiu cu precizie care anume. Descoperă-le pe cele potrivite.”

„Bine, dar sunt atâtea!” transmise, preocupată, Mary.

„Acţionează asupra tuturor”, o incită Frank.

Aşteptă.

— F1, ce mai aşteptăm? protestă în casca radiofonică vocea nerăbdătoare a Annei.

— Linişte! îi porunci el.

Şuierătura sfâşietoare a alarmei precedă deschiderea uşii. Fără să mai zăbovească, sigur pe explorarea întreprinsă de făptură, militarul intră cu un eroic:

— Înainte!

Un robot în poziţie de drepţi, aflat în centrul camerei, trase.

„Rahat”, gândi soldatul. „Mary nu poate percepe prezenţa automatelor!” Se prăbuşi, atins de rază. Cineva, în spatele său, răspunse atacului.

— Faceţi să explodeze poarta înainte ca ei s-o închidă! strigă Frank, într-un moment de luciditate. Conştiinţa i se pierdu în întuneric.

„Frank, ţi-e rău?” i se adresă Mary. „Ce ţi-au făcut?”

Creierul militarului rămase mut, ca şi buzele lui. Inconştientul, liber să acţioneze, începu să construiască pentru sine o lume îndepărtată, obscură şi confuză.

— Sunt nişte laşi! exclamă un individ cu chip înspăimântat.

Era în picioare pe o masă. Vorbea cu furie şi arăta spre chipul palid al lui Frank cu o sticlă pe jumătate goală, ce părea un gigantic deget acuzator.

— Sunt nişte laşi blestemaţi! repetă turbulentul.

Militarul, încă leşinat, îşi roti cu greutate capul. Alte chipuri intrară în câmpul său vizual: chipuri înroşite şi înveselite de beţivani, supte şi obosite de prostituate. Priviri ironice, crude, tot mai ameninţătoare.

Improvizatul judecător reveni la utilizarea sticlei în

menirea ei reală şi, după ce-şi dăţi gura, continuă implacabil:

— Sunt nişte laşi, am spus şi o repet. Ştiu, pentru că am fost unul de-al lor. Da, domnilor, şi eu am fost un soldat. Dar un soldat adevărat.

— Cu anii pe care-i ai, vei fi făcut al cincilea război mondial râse, batjocoritor, un client.

Oratorul aşteptă să se stingă hohotele de râs şi continuă.

— Sugaciule, aminteşte-ţi că am făcut dragoste cu bunica, cu mama, cu sora ta, şi o să fac şi cu fiică-ta, dacă-i fi în stare să zămisleşti una! Poartă-le respect ălor care i-au împiedicat pe venusieni să folosească omenirea drept îngrăşământ. Pe vremea mea armata era alcătuită din fiinţe umane, nu din asasini. Forţa fizică şi curajul mai aveau încă un sens. Ucideam şi ne ucideau. Costumele noastre protectoare nu erau sigure, ardeau cu uşurinţă, pe urmă puştile… se descărcau imediat după o rafală şi, nu o dată, eu, cu mâinile astea, am folosit arme albe, cum se găsesc azi la muzeu. Eram oameni, înţelegeţi? Oameni!

Îşi trase sufletul.

Publicul tavernei demonstra un viu interes pentru cuvintele lui.

— Luptam împotriva unor duşmani adevăraţi, pe măsura noastră, uneori superiori nouă, şi ne mândream cu asta. Întrebaţi-l pe… păduchele ăsta, împotriva cui a câştigat petliţele alea? Hai, recunoaşte.

Linişte.

Frank încercă să se scuture, să se ridice. Totul îl durea: capul, articulaţiile, cuvintele.

— Taci? Atunci o să vorbesc eu. Astăzi armata a devenit lada de gunoi a civilizaţiei. O ceată de hoţi şi de răufăcători care, cu echipamentul lor sofisticat, îi măcelăresc pe primitivii dezarmaţi. Pentru a sluji interesele vreunui politician murdar, distrug, ucid şi jefuiesc, fără respect pentru uniforma pe care o poartă. Iată ce sunt soldaţii

noştri. Iată ce e acest individ.

— Bravo! Continuă! urlă mulţimea cu chipuri descompuse.

Soldatul, cu capul pocnindu-i de durere, reuşi să se mişte. Trebuia să se îndepărteze.

Bătrânul alcoolic îl lovi încă o dată cu sticla. Râseră cu toţii. Frank gemu.

— Atinge-l pe laş! Atinge-l! fredonară prostituatele din jurul său.

Frank intui că urma să se întâmple o nenorocire: l-ar fi ucis cu siguranţă.

„Nu pot, nu e drept”, îşi zise. „Sau… au dreptate?” Se simţea incoerent şi lipsit e apărare. Se târî spre bariera de picioare. Un şut îl aruncă în centrul localului. Se lăsă lovit. Apoi un urlet domină zgomotul general. Cu îmbrânceli puternice, Leo îşi făcu drum printre cei prezenţi, amuţiţi. Figura lui impunătoare descurajă orice împotrivire. Cu o mână, tară dificultate, îl făcu pe justiţiarul improvizat să zboare dincolo de cortina ce despărţea taverna de bordel. Apoi se aplecă spre prieten.

— Cum te simţi? întrebă cu blândeţe.

— Capul… mă doare… voiau să mă ucidă… dar tu, tu nu eşti mort?

Asociatul zâmbi. Faţa lui rotundă şi disproporţionată părea a unui copil. Ochii mari şi nevinovaţi îl fixară cu tandreţe. Îl ridică şi îl luă cu sine.

„Şi totuşi era mort”, îşi spuse Frank. „Dispăruse în acel cuptor de pe Gelbelex, ca mulţi alţii.”

Toţi dispăruţi: divizia, supravieţuitorii. Toţi, cu excepţia lui, a lui Mary şi a Alexiei… Câţi morţi! Prea mulţi! Prea mulţi şi cei pe care îi ucisese el. Şi oare de ce, la urma urmelor? Moartea…

El, în schimb, încă trăia! Înţepătura acului în braţ îl zgudui.

— Leo… eşti în viaţă şi tu? murmură Frank.

— Îşi revine, exclamă cineva deasupra capului său.

Nu recunoscu feţele acoperite de viziere închise, dar înţelese că era vorba de Carbonari. Cu aer serios, un tânăr îi trăgea mâneca în jos, apoi îi închidea costumul protector. Cu delicateţe, îl ajută să se scoale.

„Cum te simţi?” vru să afle Mary.

„Mai rău decât acum o oră”, răspunse, cu greu, soldatul.

„Dar sunt încă pe picioare, micuţo. Cum merge atacul?”

„Nu ştiu. Am stat tot timpul în mintea ta pentru a fi la curent cu starea ta.”

„Ai citit multe lucruri?” se interesă Frank.

„Da”. Şi soldatul remarcă, dezamăgit, că nu era bucurie în mesajele ei. Preferă să nu aprofundeze motivele unei astfel de transformări, şi se întoarse spre semenii săi.

Îl întrebă pe cel mai apropiat:

— Cât timp am rămas leşinat?

— Un sfert de oră. Costumul dumneavoastră a rezistat la izbitură, dar dacă acel robot ar mai fi tras încă o secundă. v-ar fi făcut praf.

— Da, am avut un adevărat noroc! admise, sarcastic, militarul.

Dacă ar fi fost acolo asociatul său, nu s-ar fi întâmplat una ca asta. Leo era întotdeauna în linia întâi.

„De ce sunt aici? Cine mă împinge de la spate?” se întrebă Frank cu amărăciune.

— În ce punct se află bătălia? întrebă.

— Totul stagnează, şefule, pentru că pereţii despărţiţi etanşi au fost baraţi, îl informă Anna. Dar cum aţi reuşit să deschideţi poarta aceea? Pare aproape un miracol.

— Se vor mai întâmpla şi alte minuni, o asigură soldatul, străduindu-se să se ţină singur pe picioare.

„Dar de data asta n-o să mai fiu în primele rânduri”, îşi promise lui însuşi.

Încercă să intre în contact cu făptura.

„Mary, avem încă nevoie de ajutorul tău. Vrei să

colaborezi?”

„O voi face”, acceptă ea, aproape sec. „Dar oamenii nu sunt buni.”

Militarul nu dădu atenţie comentariului lui Mary. Îi mulţumi, şi se întoarse spre tinerii carbonari.

— Pregătiţi-vă. Peste puţin timp vom putea trece. Totuşi, vă rog, fiţi atenţi. Pentru a vă elibera drumul înaintea voastră, trageţi. Şi mai înainte ca gardienii să încerce închiderea porţilor, daţi buzna înăuntru, cu toată viteza posibilă.

Băieţii consimţită în cor. Lipiţi de perete, strângeau puştile cu destulă hotărâre. Trecuseră cu bine botezul focului. Învinseseră teama iniţială. Acum trebuiau să câştige bătălia.

Frank era nerăbdător. „Reuşeşti?” o întrebă pe Mary.

„Da”, confirmă pastila azurie.

Cu toţii fură inundaţi de masa de aer care izbucnea cu violenţă prin ferestruica încăperii alăturate.

Deschiseră focul în acelaşi timp, trăgând nebuneşte prin uşa, în sfârşit, larg deschisă. Fulgerele exploziilor luminară pentru o clipă câte un chip îngrozit: era al unui gardian care se năruia în gol împreună cu o pereche de automate.

— Să-i urmărim, băieţi! ordonă militarul.

Repeta un ritual epic cinematografic, şi, în timp ce urla, îşi dădu seama că este ridicol de patetic.

Cu un vuiet colectiv, tinerii se aruncară înainte. Frank, şchiopătând şi sprijinindu-se de armă, îi urmă. Fără să întâmpine obstacole, pătrunseră rapid în încăperile următoare. Se adânciră, apoi, într-un lung coridor, şi ajunseră la o incintă circulară, din care se desprindeau mai multe galerii.

— Fiecare echipă să aleagă un drum, ordonă Frank. În caz de pericol, anunţaţi-mă prin radio. Eu rămân de rezervă cu grupul 1.

Carbonarii încuviinţară şi. cu inconştienţa tinereţii, se

cufundară în tunelurile care iradiau în toate direcţiile. Galeriile erau slab luminate. Ecoul paşilor grăbiţi se pierdeau în tăcere: o tăcere sfâşiată din timp în timp de explozii le neaşteptate ale unor lupte îndepărtate, rafale şi urlete pe care pereţii de metal le reverberau la nesfârşit. Diversele nuclee începură, foarte curând, să transmită raportul ciocnirilor armate. Soldatul răspundea cu promptitudine, pentru a nu slăbi ritmul acţiunii.

— Aici echipa 6. Sunt nişte pitici care deja s-au predat. Cum trebuie să ne comportăm?

— Puneţi-i sub escortă.

— Echipa 8. Avem un rănit: se simte rău. Îl trimit cu un însoţitor.

— Echipa 2. Galeria se îngustează, putem înainta numai târându-ne…

— Abandonaţi-o. Căutaţi o altă trecere.

Conform rapoartelor ce continuau să sosească, situaţia părea să evolueze într-un mod net favorabil atacanţilor. Evident, gardienii nu erau pregătiţi pentru un atac din exterior.

Doi tineri îi conduseră pe cei dintâi prizonieri antelieni. Veniră ţopăind pe trupurile lor lipsite de picioare. În primul moment stârniră ilaritatea celor prezenţi. Dar, imediat, râsul se potoli, pentru a lăsa loc unei tăceri compătimitoare.

Frank se apropie de un antelian ce se arăta mai înspăimântat decât ceilalţi.

— Unde e sala radio? întrebă cu voce aspră.

— Nu ştiu, nu ştiu, se grăbi să răspundă invalidul. Se întoarse, căutând vreo sugestie în privirile colegilor săi.

Soldatul îl domină cu statura lui înaltă; cu o mână îl apucă de uniforma fără mâneci şi îl ridică de la pământ. Temnicerul tremura pradă agitaţiei.

— Nu ştiu, nu ştiu, strigă terorizat.

— Laşule! urlă unul dintre ceilalţi supraveghetori.

Militarul îl ignoră şi-l scutură zdravăn pe prăpădit.

— Vorbeşte, dacă nu vrei să te lipesc de perete în şuturi, şuieră.

— Taci! ripostă un antelian, dotat cu mai mult curaj. Nu va îndrăzni să te lovească.

Dar atitudinea ameninţătoare a lui Frank îl determină pe interogat să lase la o parte ultima fărâmă de rezistenţă.

— Custodele şef are cheile centrului de comandă, se smiorcăi. El cunoaşte tot ce voi vreţi să ştiţi. Dar nu vă răzbunaţi pe mine... Eu n-am făcut niciodată rău nimănui, mă supuneam doar ordinelor...

Militarul se îndreptă spre individul indicat drept custode-şef, şi se lăsă condus la centrul de comandă. Nu i-a fost greu să distrugă instalaţiile radio şi să-l oblige pe antelian să reintroducă în depoziţiile lor automatele de apărare.

Puţin după aceea, răspândindu-se în grupuri peste tot, echipele de atac cuceriră baza. Învinseseră.

— Acum să ne gândim cum să-i eliberăm pe prizonieri, spuse Frank.

Se întoarse spre custodele şef:

— Unde se găsesc?

Antelianul îşi pierduse cutezanţa:

— N-o să ne daţi pe mâinile lor, nu-i aşa? întrebă implorator.

— Depinde de tine, îi răspunse Anna cu duritate.

Nenorocitul privi în jur, în căutarea vreunui semn de încurajare de la ceilalţi gardieni: dar întâlni doar chipuri ostile. Chiar şi carbonarii îl fixau fără milă.

În final, cedă:

— Veniţi, spuse. Totuşi, staţi aproape de mine, pentru că vreau să fiu protejat.

Pe coridoare, rafalele încetaseră. În vreme ce grupul lui Frank acţiona, celelalte echipe se îngrămădeau, formând un cortegiu viu, animat de voci entuziaste. Aveau cu toţii de povestit câte un episod prietenilor. Ici şi colo, resturile

fumegânde ale roboţilor distruşi erau mărturii ale povestirii lor. Cineva se exprima deja ca un veteran. Vigilenţa, care li se prezentase sub înfăţişarea agreabilă a victoriei rapide, îi excitase.

Ajunseră la un puţ, în formă pătrată, care se căsca în pardoseală, adâncindu-se în viscerele satelitului. Treptele unei scări de oţel se pierdeau jos, în întuneric.

Cu braţul ciung, şeful-custode indică deschizătura:

— Iată, aceasta e intrarea spre primul nivel, murmură.

— Câte etaje sunt? întrebă Anna.

Fata, asemeni celorlalţi tineri, era evident emoţionată.

— Conform pedepsei cu închisoarea, răspunse jumătatea de om, fiecare e repartizat la etajul subteran respectiv.

— Câte etaje? insistă Anna.

— Trei, răspunse cu voce gravă gardianul.

— Să mergem, îi tăie vorba Frank.

— Dar acolo, jos, temperatura e foarte scăzută! protestă şeful-custode. În acelaşi timp nouă ne e greu să coborâm scările…

Antelianul trebui să se supună. Chipul său roşiatic începu să pălească pe măsură ce avansa, de-a lungul scării, în salturi şi îmbrânceli. Probabil că era foarte frig. Carbonarii, apăraţi de costume, nu-l simţeau. Înaintau pe bâjbâite, în întuneric.

— De ce lipseşte curentul electric? întrebă Anna.

— E ora de odihnă, răspunse supraveghetorul.

Un tânăr dori să afle din ce cauză în subteran nu era căldură, spre deosebire de zonele superioare ale bazei.

— Satelitul e prevăzut cu un generator foarte vechi, explică gardianul, bâlbâindu-se. Nu e în măsură să furnizeze energie suficientă…

Coborâră până la primul nivel. O lumină crepusculară delimita incertele contururi ale mediului înconjurător. Carbonarii desluşiseră firidele care li se înşirau în faţă. Erau sute. Din fiecare firidă se iveau zeci de chipuri

înspăimântate şi palide. Mii de prizonieri, îngrămădiţi în celule, stăteau ghemuiţi claie peste grămadă, în căutarea unei fărâme de căldură. În ochii lor orice licărire de inteligenţă părea stinsă. Feţele exprimau doar apatia obtuză ce urmează unei lungi perioade de suferinţă şi de nelinişte.

Unul dintre carbonari agită braţul, adresându-se prizonierilor:

— Sunteţi liberi! strigă. Am venit să vă eliberăm!

Deţinuţii nu se mişcară. Păreau să nu fi înţeles cuvintele tânărului.

Băieţii se împărţiră în grupuri, şi încercară să-i scoată din amorţeala care le paraliza creierul şi muşchii. Prin cuvinte emoţionante, explicară cine erau, şi îşi definiră misiunea.

— Nu e nevoie să vă pierdeţi timpul, le aminti Frank celor ce-i rămăseseră în preajmă. Să coborâm spre celelalte subterane.

Îşi continuară drumul. Gardianul îi preceda, din ce în ce mai înspăimântat. Clănţănea din dinţi de frig şi era foarte atent să nu se îndepărteze de silueta protectoare a învingătorului său.

Scena eliberării se repetă pentru a doua oară şi, curând, un lung cortegiu de oameni epuizaţi, înfăşuraţi în pături vechi din lână, se îndrepta, însoţit de salvatori, spre căldura etajelor superioare.

Mai rămânea cel de-al treilea nivel. Carbonarii parcurseră în linişte scăriţa şerpuind în spirală, coborând din ce în ce mai în adânc, spre inima satelitului.

— Câţi sunt, aici, dedesubt? întrebă Frank.

— Puţini. Cei inapţi să trăiască în comun; sunt ţinuţi în celule separate, se grăbi să răspundă antelianul care ţopăia cu greu înaintea lui.

— De ce inapţi?

— Există întotdeauna câte un violent care nu reuşeşte să coexiste în celule comune. Devine periculos chiar pentru

camarazii săi, şi atunci trebuie să-l izolăm. Pe urmă, mai sunt cazurile speciale… dar nu…

— Cazuri speciale? bâigui soldatul.

— Da. Cei care, din ordine superioare, sunt constrânşi să trăiască în izolare. Sunt ordine cărora noi trebuie să ne supunem.

Când ajunseră aproape de ultimele trepte, supraveghetorul se opri, refuzând parcă să înainteze:

— Ce te-a apucat? întrebă Frank.

— În ultima vreme s-a spart o conductă, bodogăni gardianul, şi apa s-a acumulat la etajul inferior…

— De cât timp?

— Ştiţi… aici aprovizionările şi piesele de schimb ajung cu mare întârziere…

Frank nu-l lăsă să-şi termine vorba. Cu un brânci îl aruncă jos de pe scară. Strigând înăbuşit, jumătatea de om căzu în gol. Vocii sale îi răspunse ecoul plonjonului în apa mâloasă. Subteranul era în întregime inundat.

— Ticăloşi nenorociţi! mormăi militarul. I-aţi lăsat să putrezească în apă.

Şeful-custode, scufundat în noroi până la bărbie, agita tragic din cioturile de mâini. Începu să tuşească şi să strănute, în vreme ce încerca să se ridice din lichidul acoperit ici şi colo cu mari pete de ulei. Dar nu reuşi să se clintească din locul unde căzuse. Se clătină, şi corpul său se răsuci cu greutate. Cu gura plină de mâl, supraveghetorul se smiorcăi, invocând ajutorul.

Băieţii se apropiară de nişe. Erau ferecate cu porţi metalice solide. Frank i se adresă şefului-custode.

— Cum se deschid celulele? se interesă.

— Scoateţi-mă afară… ajutaţi-mă!

— Răspunde mai întâi! Cum se deschid celulele?

— Acolo jos, la capătul coridorului, este pârghia generală…

Frank îl înşfacă pe temnicer şi îl depuse pe scară. Nu

reuşea să resimtă pentru el nici ură, nici milă.

Unul dintre tinerii carbonari localiză pârghia şi trase de ea. Porţile începură să alunece în vechile ţâţâni, oxidate de umezeală. În cadrul fiecărei nişte apărură chipuri umane deformate de frig şi devastate de privaţiuni. Slăbiţi, cu pometţii livizi, cu ochii holbaţi febril, deţinuţii nu se mişcară.

Înaintând cu greu prin apă ca într-un vad, Frank se apropie de una dintre celule. Observă o siluetă încovoiată, apărată de cazaca de deţinut prea mare, invadată de larve scârboase. Identifică omul, şi râmase împietrit. Era Alar, tânărul conducător al Carboneriei, care îl fixa cu ochi aproape orbi, fără să-l recunoască.

„Asta e cu siguranţă o zi a dezastrelor!” rezumă mintea lui Frank.

O maree de senzaţii vâscoase se acumulă în el: surpriză, deziluzie, furie şi frustrare se amestecau cu oboseala zilelor precedente. Nu mai susţinu privirea lui Alar. Ar fi vrut să se pună pe băut, să se îmbete, să doarmă şi, în sfârşit, să se elibereze de aceste atrocităţi absurde. Destinul lui fusese hotărât de la început: era un ticălos, nu se putea transforma într-un erou. Gândul la Alexia, femeia de neatins, îi traversă o clipă mintea.

Încercă să se rupă de unda pesimistă. Cu voce slabă, îi chemă în jurul său pe şefii de echipă.

— Ocupaţi-vă voi de evacuarea prizonierilor. Mai întâi avertizaţi RX-ul că acţiunea a reuşit. Ordonaţi trimiterea de şalupe pentru salvarea acestor sărmani.

Şefii de echipe făcură un gest de încuviinţare.

— Ce facem cu gardienii? întrebă unul dintre ei.

— Închideţi-i în celule. Când se va reface legătura radio, alarmase va declanşa la baza cea mai apropiată. Noi, în acest timp, vom fi departe de Beta 1. Se vor preocupa cei din guvern să-i elibereze. Şchiopătând, parcurse din nou scara ce ducea la nivelele superioare. Nu luă în seamă freneticul du-te-vino care se desfăşura în jurul său.

Prizonierii îşi reveniră, treptat, din trauma iniţială. Tinerii carbonari îi înconjurau, ajutându-i să părăsească nişele. Mulţi luptători, emoţionaţi, îi îmbrăţişau şi îi felicitau pentru activitatea lor politică desfăşurată în trecut în reţeaua Carboneriei.

Deţinuţii reprezentau trecutul organizaţiei, în vreme ce tinerii erau prezentul şi viitorul. Cele două generaţii se uniseră între ele, fraternizând şi cimentând spiritul de solidaritate în numele unei bătălii comune.

Frank nu participă la acele manifestări de bucurie şi fervoare. Privi în fugă grupurile de tineri care-i transportau în braţe pe prizonieri spre primele şalupe, şi-şi urmă drumul în direcţia ieşirii din bază. Fu chemat prin radio de către RX, dar nu răspunse. Se sprijini de un parapet, în aşteptarea cargoului, care urma să-l ducă din nou la bordul crucişătorului spaţial. Voia să se îndepărteze cât mai repede de acel satelit-închisoare. Voia să-l uite cât mai repede.

Odată transbordat pe navă, se ghemui într-un colţ, fără să-şi scoată măcar casca. Se izolă complet. Mary încercă de mai multe ori să comunice cu el. Frank evita cu toată puterea dialogul cu micuţa făptură. În final, posomorâtă, Mary tăcu. Anna sosi, împreună cu un grup de tineri, cu transportul următor. Transpirată, murdară de noroi, cu uniforma în dezordine, faţa îi iradia de vitalitate şi chef de viaţă. Îl recunoscu pe Frank, şi se apropie. Îl îmbrăţişă, într-un impuls ce nu era generat doar de admiraţie.

— Şefule, ai fost mare! îi spuse. Ne-ai condus spre victorie…

Frank dădu din umeri.

Şi băieţii doriră să-l îmbrăţişeze.

— Niciunul dintre noi nu credeam c-o să reuşim, declară un şef de echipă. Şi iată că, totuşi, am reuşit!

— Mi-a fost teamă, ştii? continuă Anna. Când te-ai lansat

atunci, de unul singur, ai demonstrat că eşti un adevărat condotier.

Apoi, cu un gest instinctiv, îi scoase casca.

— Frank, vreau să te sărut, şopti.

— Vezi-ţi de treabă, răspunse, brutal, soldatul.

Anna îl privi cu atenţie. Îi observă expresia dură şi disperată:

— Dar ţie ţi-e rău! Ce simţi?

— Nu, nimic.

— Eşti palid. Poate ai febră.

— Îţi repet că n-am nimic. Mai degrabă, vezi dacă reuşeşti să faci rost de ceva tare de băut.

Fata se arătă alarmată:

— Frank, eşti sigur că nu vrei să te vadă un doctor?

— Fă ce ţi-am spus!

Anna se supuse. Reveni, după câteva minute, cu o sticlă de lichior, furată din cămara crucişătorului spaţial. Frank înşfăcă sticla şi-o duse la gură. Să bea şi să se îmbete: nu avea altă dorinţă. Dădu pe gât jumătate de sticlă, şi realitatea exterioară începu să oscileze, să-şi piardă conturul, să se topească în dimensiuni fine, abstracte.

Drumul de întoarcere pe Sisto IV fu scurt. Anna îl ajută pe militar să se ţină pe picioare şi să înainteze.

CAPITOLUL AL DOUĂZECI ŞI UNULEA

Obscuritatea pădurii îl primi cu mireasma proaspătă a florilor şi fructelor. Anna îl însoţi pe soldat într-o zonă nefrecventată de tinerii carbonari. Îl determină să se întindă la rădăcina unui arbore uriaş, şi se cuibări lângă el.

Frank continua să bea. Începu să vorbească, dezordonat, ilogic. Apoi mai bău o înghiţitură. De cum îşi amintea de prezenţa fetei, o fixa pentru o clipă, îi mângâia părul, şi-şi relua lunga pălăvrăgeală dezlânată. Termină sticla, şi-i pieri şi cheful de vorbă. Totul părea să se fi sfârşit.

După o lungă tăcere, înălţă capul.

— De ce rămâi aici? o întrebă, cu o voce năucită. Nu cred că sunt un spectacol prea entuziasmam.

— Tatăl meu era veşnic beat, mărturisi ea, în şoaptă. Era un alcoolic, totuşi, îl iubeam. Îţi semăna…

— Desigur… şi el un erou! comentă Frank, sarcastic.

Ea îi ignoră intervenţia răutăcioasă.

— Nu era decât un om. Nu-şi găsise drumul şi, în final, ajunsese să-şi piardă încrederea. Nu mai căuta. Se droga şi bea… Dar nu era rău.

Soldatul oftă şi clătină din cap.

— Eu sunt şi rău, şi beau. Da, domnilor, Frank Sonder, puşcaş din batalionul 3, echipa de asalt 150, e un ticălos… un mare ticălos. Şi aş fi şi acum un ticălos fericit dacă n-aş fi picat îndrăgostit de o cumsecade… o ilustră femeie

cumsecade. Aşa că, acum, mi-a intrat în cap să devin bun. Totuşi, mă regăsesc acelaşi ticălos, un ticălos nefericit... lume blestemată!

Anna surâse cu tristeţe:

— Frank, eu cred că nu există buni şi răi.

— Adevărat?

— Există oameni. Şi cu toţii trăiesc aşa cum pot. Unii au rolul care li se potriveşte, şi îl joacă până la capăt.

— Şi ceilalţi?

— Nu ştiu, Frank. Cred că pentru ceilalţi e mai greu să-şi accepte rolul. Şi atunci aşteaptă.

— Da' ce dracu aşteaptă? Oare ce aştept eu?

— Poate, într-o zi sau alta, o să iasă la iveală un rol potrivit ţie. Noi toţi ne-am dori câte un rol adaptat personalităţii, dorinţelor, posibilităţilor noastre... Dar avem nevoie de noroc, altminteri rămânem izolaţi.

— Da, desigur! Nimeni nu are noroc... niciodată, nimeni...

Frank închise, agale, ochii, în vreme ce sticla îi alunecă printre degete, şi se prăbuşi într-o lume fericită, în care inconştientul putea susţine rolul pe care şi-l dorea.

Anna îi şterse lacrimile, şi-l lăsă să doarmă.

Frank se trezi cu senzaţia unei profunde indispoziţii. Era deprimat. Se simţea istovit, capul îl durea din cauza migrenei, consecinţă a beţiei. Deschise ochii şi se uită împrejur.

Se regăsi în casa Colbert. Recunoscu luxoasa cameră unde dormise atâtea nopţi. Alături de el, în pat, o văzu pe Mary, mişcându-şi miile de pedunculi. Făptura era la fel de micuţă ca în ziua în care o vârâse în buzunarul uniformei. Tanaca, savantul, avusese dreptate: Mary nu putuse să se dezvolte asemeni celorlalţi locuitori de pe Gelbelex.

Nu încercă să se pună în contact cu ea. Aşteaptă. Capul părea să i se rotească precum un titirez, cu toate astea se simţea extraordinar de uşurat şi ciudat de lucid. Beţia, după

atâta sobrietate, servise, totuşi, la ceva.

„Ei bine, astăzi încheiem conturile”, decise. „Începem să punem ordine, Mary.”

Pastila azurie se insinua delicat printre gândurile lui: „Frank, eşti treaz?”

„Da, micuţo. Şi cred că a venit momentul să stăm de vorbă. Tu, de-acum, eşti mare şi raţionezi ca un adult. Nu mai e necesar să-ţi ascund realitatea.”

Brusc, făptura se întristă. „Nu vorbi, Frank. Ştiu prea bine ce vrei să-mi spui. Tu erai de partea oamenilor răi, care mi-au ucis semenii. Tu erai unul de-ai lor.”

„De unde ştii?”

„Am aflat când erai leşinat. Te-ai gândit îndelung la ce s-a întâmplat pe planeta mea.”

„Da, e adevărat”, admise Frank cu un suspin. „Am colaborat şi eu la uciderea semenilor tăi. Şi te-am cules numai pentru că habar n-aveam că trăiai... Am crezut că eşti o bijuterie. Mi-e greu să ţi-o spun, dar ăsta e adevărul.”

Mary părea să se refugieze într-un înveliş de nelinişte. „De ce înainte erai crud? De ce acum eşti bun? Cum, oare, voi, pământenii, sunteţi atât de greu de înţeles?”

„Nu ştiu, Mary. Nu pot să-ţi răspund. Ne-a fost bine împreună, nu-i aşa? Dar, din acest moment, îmi imaginez c-ar fi de preferat să ne despărţim.”

„De ce, Frank?”

„Ai prieteni, care se vor comporta întotdeauna foarte frumos. Vor fi mereu buni, orice s-ar întâmpla.”

„Cine sunt aceşti prieteni?”

„Alexia, Alar şi ceilalţi. Cu ei te vei simţi mai bine. Te vei face utilă pentru o cauză dreaptă... şi câte alte lucruri frumoase, pe care eu habar n-am cum să ţi le explic!”

Frank întrerupse fluxul gândurilor. Îşi dădu seama că Mary nu-l mai asculta. Făptura parcă se închisese în ea însăşi.

Se ridică de pe pat. Ar fi vrut să se mai îmbete, pentru a

înlătura nodul care-i stătea în gât. Dar pentru a putea redeveni bărbatul de altădată, mercenarul gata să masacreze şi să jefuiască planetele, ar fi trebuit să se elibereze de toate greutăţile care-l împovărau.

Se îmbrăcă în grabă, silindu-se să-şi menţină mintea liberă. Îşi puse vestonul de civil, pe care-l purtase la sosire, şi îşi ataşă centura gravitaţională. Ascunse pistolul în buzunar, în locul ocupat până atunci de făptură. Pe urmă controlă dacă e în posesia unui libret de bancă: găsi două, dintre multele pe care le deschisese în numele Carboneriei. Aruncă o privire asupra camerei, evitând să caute locul unde se ascunsese Mary, şi ieşi pe coridor.

Vila familiei Colbert era însufleţită de o neobişnuită animaţie. Diferite persoane veneau şi plecau pe scări şi în saloanele de la parter. Frank zări multe fizionomii pe care nu le mai văzuse înainte. Judecând după chipurile lor descărnate, erau, desigur, prizonierii din Beta 1. Trecu printre ei, cu indiferenţă, şi intră în bucătărie. *Pter*-ul-majordom, ireproşabil ca întotdeauna, servea micul dejun unor străini. Se aşeză la o masă, sub un portic, alăturându-se celorlalţi.

Se adresă automatului:

— Andrea, unde-i Alexia?

— La bază, domnule.

Sfârşi în grabă ceaşca de sucuri vegetale, şi se îndreptă spre pădure. Încercă să evite întâlnirea cu părinţii Alexiei. Înaintă repede printre arbori, ca şi cum ar fi concurat într-o cursă, apoi se avântă spre desişul pădurii.

Taberele bazei erau bine camuflate în verdele frunzişului. Santinelele îl recunoscură imediat, şi îl salutară. El răspunse fără chef, aproape cu un efort de voinţă.

Lângă peştera întrunirilor clandestine, zări silueta familiară a bătrânei astronave a lui Samson. Schiţă un rapid plan de fugă. Decisese să părăsească acea lume, care nu se potrivea cu aptitudinile şi cu personalitatea sa. Trebuia

să descopere un nou drum. Nu-i vorbise, oare, Anna tocmai de un rol care să i se potrivească? Nu avea o idee clară, dar ştia că e sătul de Carbonerie, de acea ambianţă dichisită, nobilă şi eroică. Intrase în ea de bună voie. Urma să iasă cu economiile adunate rodnic, o modestă compensaţie pentru a se simţi egal cu reprezentanţii acestei lumi prea perfecte.

Sunetul unei voci cunoscute îl opri pe loc. Era un glas masculin, care-i spunea pe nume. Alar Desaix: una dintre persoanele pe care ar fi preferat să nu le întâlnească. Încă palid, cu ochii încercănaţi, dar foarte îngrijit, tânărul conducător al Carboneriei se apropie de el cu mâna întinsă. Avea o expresie radioasă.

— Frank, în fine, pot să te salut.

— Salve, Alar. Ce faci? răspunse militarul.

Îi strânse mâna, dorindu-şi ca faţa să nu-i trădeze tumultul de gânduri.

— Frank, trebuie să-ţi spun că eşti un bărbat cu adevărat extraordinar, continuă Alar.

Luându-l familiar de braţ, îl împinse în direcţia peşterii.

— Îţi aminteşti de seara aceea în mlaştină?

— Da, îmi amintesc. Eu eram prizonierul tău.

— Câte nu ne-am spus, fără măcar să bănuim nici pe departe că rolurile se vor inversa în curând. Tu vei deveni conducătorul întregii organizaţii, şi eu un îngropat de viu.

— Alar, cum de te-ai făcut nevăzut pe Luna Doi?

Carbonarul surâse.

— Nici eu nu prea ştiu. Îmi amintesc numai că eram rănit. Apoi poliţia m-a interogat îndelung. La sfârşit, au descoperit că nu eram excesiv de periculos. Nu făceam parte dintre martorii oculari de pe Gelbelex, pricepi? Astfel, mi-au cruţat viaţa, pentru a mă exila pe Beta 1.

Ajunseră în dreptul peşterii.

— Intră, Frank. Multe persoane doresc să te cunoască.

Soldatul încercă să refuze invitaţia. Dar Alar, cu solicitudine, îl însoţi înăuntru.

Acolo se reuniseră vechii conducători ai Carboneriei, abia eliberaţi de pe satelitul-închisoare. Vreo zece personaje triste se ridicară şi-l fixară pe militar.

— Acesta este Frank Sonder, spuse Alar. Omul care ne-a salvat.

Surâsuri largi înfloriră. Dintre toţi, Frank o cunoştea doar pe Alexia. Stânjenită, femeia îi aţinti cu privirea, mai întâi pe el, apoi pe Alar.

— Vino în faţă, să te recomand, îl invită ea. Iată, doctorul Benelli…

Bătrânul, cu un aer obosit, surâse şi merse în întâmpinarea soldatului.

— Aş dori să pot ţine un lung discurs, murmură. Dar în acest moment ştiu să spun doar atât: mulţumesc.

Îl îmbrăţişă, sincer emoţionat.

Încet-încet, avansară toţi ceilalţi, şi urmă o succesiune neîncetată de elogii la adresa curajului şi a valorii sale. Când, în sfârşit, reveniră la locurile lor, bătrânul preşedinte i se adresă din nou lui Frank.

— Aţi acţionat bine, afirmă. Am găsit tineri entuziaşti, exact ca altădată. Carboneria a renăscut şi e gata să-şi preia rolul care i se cuvine în societate: dumneavoastră şi Alexia ne-aţi uşurat destinul. Toate acestea ne-au făcut să reflectăm la continuarea a ceea ce voi aţi iniţiat. Am hotărât în unanimitate ca să vă asumaţi comanda supremă. De aceea, aflaţi că, în baza puterilor care-mi sunt conferite prin statut, aţi fost ales preşedinte al Carboneriei.

Lumea se învârtea în jurul soldatului, şi asta tocmai acum, când era pe punctul să se spele pe mâini de toată tărăşenia şi s-o şteargă?

„Vor să mă păcălească”, gândi cu tristeţe. „Dar n-am să le-o permit.”

— Sunteţi foarte amabili să propuneţi candidatura mea, zise zeflemitor. Dar nu pot accepta…

— Nu e vorba numai de recunoştinţă, replică Benelli, ci

de rezultatul unei serii de evaluări a calităţilor dumneavoastră în contextul actual.

— Dar poate nu ştiţi cine am fost… şi, pe urmă, nu mă simt la înălţimea funcţiei de preşedinte.

— Ştim foarte bine cine sunteţi şi ce eraţi înainte. În privinţa capacităţii, aveţi toate atuurile, continuă Benelli. Noi, bătrânii, am comis prea multe erori. Am năruit totul. Ne-am lăsat duşi de nas ca nişte copii. Nu, domnule Sonder, dumneavoastră ne-aţi redat libertatea, dumneavoastră vă bucuraţi de încrederea tinerilor, dumneavoastră ne veţi fi călăuză. Aţi demonstrat acea viclenie iscusită şi acea lipsă de prejudecăţi care ne vor duce la victorie. Dacă veţi dori să ne urmaţi sfaturile, vom fi încântaţi, dar dumneavoastră veţi ocupa locul pe care destinul dimpreună cu noi vi l-am desemnat.

Ochii săi plini de înţelepciune îl cuceriră pe soldat. Frank nu găsi niciun argument să-l combată. Încercă un subterfugiu:

— Sunteţi pe punctul să comiteţi o mare eroare, replică. Alexia a colaborat tot timpul cu mine, are aceleaşi merite şi, în plus, este mai demnă să îşi asume această sarcină.

— Am ţinut cont de asta, admise Benelli. Drept pentru care, va avea responsabilitatea de vicepreşedinte. Am decis în această dimineaţă. Vă rog, deci, să acceptaţi numirea. De îndată ce scena politică se va clarifica, vă vom confirma, prin membrii înscrişi, aşa cum obişnuim.

Frank rămase nehotărât. Situaţia îi scăpa: era din nou pe punctul să fie prins în cursă. Nu, nu voia să mai cadă. Trebuia să fugă, cu orice preţ.

Se prefăcu a ceda, şi ceru câteva clipe pentru ca să reflecteze în singurătate. Acceptară cu multă înţelegere. Alexia, spre dezamăgirea sa, îl urmă. Ieşi, respirând din plin aerul pădurii. Se apropie, ca din întâmplare, de plasa de camuflaj ce acoperea astronava. Femeia îl ajunse. Soldatul decise s-o înfrunte: voia să clarifice, cel puţin cu ea, că nu

are de gând să fie prostit.

— Vrei să fugi, ca întotdeauna, îl atacă Alexia fără să-i lase răgazul să vorbească.

Vocea ei tăioasă şi dură îl surprinse, îl lăsă cu gura căscată. „Cum de-a priceput”, gândi. Era uluit. „Mary… a fost Mary! Uite unde a ajuns mica spioană. E ca şi ei!”

— Nu ofensa acea creatură, i-ai pricinuit deja prea multă durere, îi reproşă fata.

Bărbatul pricepu că e singur împotriva amândurora, fără nicio apărare, prin urmare, renunţă la orice iniţiativă. Şi rămase tăcut, acceptând mânia Alexiei.

— Şi acum du-te, întinde-o, îmbată-te, urmează-ţi drumul tău fără sens. Dar încetează odată pentru totdeauna să mai trişezi.

Trăsăturile fetei erau încordate, şi ochi i se umeziră de lacrimi.

— Preferi existenţa ta de vierme? Atunci renunţă să mai stai în mijlocul oamenilor, să te joci cu sentimentele primei nenorocite care-ţi acordă o clipă de înţelegere… Ce crezi… că eşti singurul care te simţi nehotărât, exclus, cu conştiinţa arzândă, dorind să renunţi la tot şi să te retragi în carapacea ta?

Vocea i se stinse într-un suspin, pentru ca, apoi, să revină cu o şi mai mare vehemenţă.

— Sigur că, în calitate de militar, viaţa îţi e mai uşoară. Nu ai nevoie nici să hotărăşti, nici să gândeşti. Trebuie numai să execuţi ordine şi să-ţi satisfaci instinctele tale josnice. Dar când te regăseşti singur, dar când eşti tu responsabil, iată că te dai îndărăt, te perpeleşti în autocompătimire. Totul ţi se pare complicat, aşa că fugi, o întinzi ca un laş. Tu… Tu…

Alexia nu reuşi să continue.

Frank, năucit, pricepu din acest acces de furie un mesaj care avea mai multă forţă decât însăşi avalanşa de acuzaţii. O fixă cu aer interogativ, şi întrebă:

— De ce spui toate astea? De ce vrei să rămân? O faci pentru mine, sau pentru Carbonerie?

— Să nu începem iar cu unul dintre şantajele tale, suspină Alexia, golită, acum, de orice energie. Nu am nimic altceva să-ţi ofer decât puţină afecţiune.

— Dar în dimineaţa aceea…

— Dimineaţa aceea a fost urmată de alte dimineţi, de alte momente, şi chiar de atunci în mine s-a construit ceva… un sentiment pe care tu nu l-ai ajutat să crească: am încercat să mă apropii de tine, să te fac să înţelegi, dar tot timpul ai fost prea egoist pentru a pricepe.

— Şi Alar… vă iubeaţi! murmură soldatul.

— Ce ştii tu despre dragoste? Te gândeşti, probabil, că e uşor s-o deosebeşti de prietenie, de simpatie, de simpla atracţie fizică? A alege între tine şi un altul n-a fost un joc de-o clipă, un da sau nu, aruncate la voia întâmplării, şi pe urmă… gata, problemele rezolvate.

Frank, neîncrezător, îi cuprinse faţa în mâini şi o constrânse să-l privească.

— Nu interpretezi un rol pentru a mă convinge să rămân? murmură nehotărât. Nu mă poţi duce în felul ăsta. Spune clar că mă iubeşti, spune-mi-o.

O cuprinse un tremur şi, cu violenţă, îi trase o palmă zdravănă.

— Cine te crezi? Consideri că eu sunt ca tine? strigă. Sigur că te iubesc. Dar te şi urăsc. Te urăsc, ai înţeles?

Un tânăr carbonar, atras de această neobişnuită discuţie, se opri să observe scena: bărbatul şi femeia îmbrăţişaţi, unul, cu obrazul îmbujorat, râdea, cealaltă, plângând neconsolată. Cuvintele de dragoste şi de ură. Învălmăşite laolaltă, îl deconcertară pe tânărul curios, rătăcit din întâmplare prin acel colţ de pădure. Nu izbuti să dea o explicaţie logică acelei idile excentrice, şi se hotărî să se îndepărteze, pentru a nu-i tulbura pe cei doi ciudaţi îndrăgostiţi.

Alexia se dezlipi din braţele lui Frank.

— Acum poţi să şi pleci, spuse. Eşti liber. Când se va termina totul, vin să te caut.

Frank se gândi la Alar. Nu ştia cum anume intervenise despărţirea tânărului conducător de Alexia. Ştia doar că Alar renunţase curajos la dragostea femeii. Poate a suferit mult. dar s-a comportat tot timpul cu o extremă demnitate.

Alexia se îndreptă spre centrul bazei. Frank o urmă.

— Mi-ar fi fost prea greu să stau departe de tine. admise el.

Acum nu mai râdea. Ştia că riscă să piardă ceva foarte important, ceva vital, ceva ce poate nu va mai regăsi vreodată – pe Alexia.

Cu capul înclinat, femeia se opri la câţiva paşi de el, în aşteptare:

— Sunt un laş, de acord, spuse soldatul. Dar nu pot lasă să-mi scape unicul sentiment curat din viaţa mea…

Alexia îşi ridică pleoapele, şi ochii ei erau încă umezi de lacrimi.

— Şi apoi, adăugă Frank, sunt, totuşi, un preşedinte!

CAPITOLUL AL DOUĂZECI ŞI DOILEA

În savană, uriaşul arbore ascundea un miracol.

Era vila de vacanţă a lui Travers, ministrul transporturilor. Casa fusese montată în structura unui arbore, asemeni unei bijuterii rare şi bizare. Era o capodoperă de arhitectură, o creaţie genială, care tindea să satisfacă iubirea de natură fără să renunţe la exigenţele celor mai rafinate comodităţi. Arbore şi rezidenţă se identificau într-o unică realitate.

Copacul îşi înălţa dimensiunea viguroasă la câteva sute de metri de sol. Văzut de departe, nu lăsa să se bănuiască că în corpul său multiform era înglobată luxoasa vilă a lui Travers. Dar cine îl observa de la mică distanţă putea descoperi reflexele geamurilor de cristal, care străluceau prin frunzişul dens. Şi putea observa numeroasele terase care fuseseră amplasate printre ramurile milenare. Jocurile de volume ale pereţilor din metal cizelat pătrundeau, într-o aparentă dezordine, în scoarţa aspră a trunchiului. Oţel şi cristal ocroteau confortabilul interior al locuinţei de sălbatica lume înconjurătoare.

Savana radia lumină la picioarele colosului vegetal, până departe, spre orizont. O tremurătoare comunitate de mici arbuşti şi de ierburi, biciuite de vânt, se strângea în jurul gigantului, ca într-o aşteptare religioasă.

Un zumzet timid şi îndepărtat sparse tăcerea acelei

catedrale. Helicopterul militar apăru la linia orizontului şi se apropie de arbore. Câteva minute mai târziu, ateriza pe platforma care se distingea din învălmăşirea frunzişului, în partea sa cea mai înaltă.

Când reactoarele se opriră, platforma se retrase şi dispăru cu încărcătura ei cu tot. În liniştea naturii nu se mai auzea decât adierea vântului.

Alar, Frank şi Benelli, însoţiţi de amiralul Staben, urmară automatele de serviciu, care îi conduseră de-a lungul unei seni de coridoare, până la sala de conferinţe.

În jurul unei mese circulare, erau aşezate vreo zece persoane, toate îmbrăcate în sahariene de vânătoare. În momentul recomandărilor, militarul îşi dădu seama că se află în prezenţa personalităţilor celor mai importante: amirali, generali, mari acţionari ai Companiei.

Benelli îl prezentă drept preşedintele Carboneriei, şi Frank îşi simţi genunchii tremurând. Participanţii la întâlnire îl priviră ca de la egal la egal. „Bun, e prima oară când mi se întâmplă”, îşi zise. Cu un surâs incert răspunse elogiilor lor, şi se îndepărtă pentru a se aşeza undeva, deoparte. Dar Alar îi indică la masa circulară locul din faţa ministrului Travers, şi se aşeză alături de el ca un simplu colaborator.

Chipul lui Travers nu reuşea să ascundă o evidentă stupoare. Aţi spus Frank Sonder? întrebă.

— Da… eu… molfăi soldatul, dar nu reuşi să lege cuvintele în vreun discurs coerent.

Benelli îi veni în ajutor:

— Chiar el! răspunse.

Ministrul îşi continuă dialogul cu Frank:

— Sunteţi, probabil, acel militar din Gelbelex, care a supravieţuit măcelului?

— Exact… eu sunt, murmură soldatul.

Evită să întâlnească privirile cercetătoare ale generalilor prezenţi.

— M-au asigurat că sunteţi mort…

— Şi eu credeam la fel! confirmă Frank.

Dar replica glumeaţă nu stârni niciun surâs, iar el se simţi şi mai jenat. Ar fi fost suficient ca unul dintre acei înalţi oficiali să-i poruncească să ia poziţie de drepţi, pentru ca imediat el să se supună ordinului.

Alar intui senzaţia de teamă a camaradului său:

— Natural, mai sunt încă mulţi alţi martori, minţi, cu abilă diplomaţie.

Cu un suspin de uşurare, Frank îl lăsă pe tânărul conducător să continue, şi profită de ocazie pentru a se relaxa. Îşi duse o mână la buzunărelul vestonului. Nu se mai simţea singur. Mary îl linişti cu afectuoasa ei prezenţă: micuţa făptură ştiuse să ierte în mai mare măsură decât sperase el. Şi acum, în secret, îşi desfăşura obişnuita ei îndeletnicire de protecţie.

— Evident că eliberarea dumneavoastră a fost o acţiune foarte hazardată! observă un general, adresându-se ex-preşedintelui Carboneriei. Acum sunteţi considerat un rebel.

— Da, e adevărat, dar guvernul dumneavoastră a făcut un joc şi mai periculos, domnule. Odată ajunşi în faţa Inchizitorului, vom vedea cine anume va trebui să aducă probe justificative.

— Nu o veţi face niciodată! interveni un amiral. Sunteţi urmăriţi pretutindeni în univers: toate navele noastre sunt în căutarea refugiului vostru. E doar o chestiune de ore.

Mary îl informă în grabă pe noul preşedinte despre minciuna interlocutorului, şi el hotărî să intervină, fie şi aşa, fără tragere de inimă.

— Minţiţi! şuieră, cu un fir de voce, Frank.

Cu toţii continuară să-l fixeze. El îi ignoră.

— Ce-aţi spus? murmură, înfricoşat. Înaltul ofiţer.

— Minţiţi! insistă soldatul. În acest moment, jumătate din forţele voastre navale urmăresc norul de antimaterie pentru a-i limita dezastrele, cât despre celelalte, ele sunt

paralizate în porturi, pentru a evita distrugerea. Zece planete sunt deja izolate de pulberea foarte fină; despre alte două nu aveţi ştiri recente, pentru că masa spaţială interferează şi acum cu sondele radio.

După gura căscată a amiralului, pricepu că ţine în mână situaţia. Mulţumită lui Mary, mintea lor era pentru el asemeni unei cărţi deschise. Simţi că renaşte, şi continuă:

— Ba mai mult încă, aţi scăpat de sub control armata; propaganda noastră a subminat prestigiul guvernului; vă revine responsabilitatea masacrului din Gelbelex. Voi sunteţi cei ce au orele numărate.

Lângă el, Alar şi Benelli zâmbiră serafic. Cu totul altă expresie aveau grangurii.

— Dar de unde ştiţi toate astea? nu s-a putut reţine amiralul.

— Avem mai multă putere decât vă imaginaţi, minţi Alar.

Ministrul transporturilor reluă rapid controlul.

— Domnilor, păstraţi-vă calmul! Nu suntem aici pentru a ne înspăimânta unii pe alţii, ci pentru a găsi, împreună, o modalitate de a ne atinge obiectivele: să facem dreptate Carboneriei… — privi cu bunăvoinţă spre Benelli – şi să schimbăm orientarea guvernului nostru, întinat de prea multe greşeli – şi îşi întoarse privirea spre prietenii săi.

Îi lăsă pe toţi să-i aprofundeze spusele, şi continuă:

— Niciuna dintre personalităţile prezente, inclusiv eu, nu suntem direct implicaţi în măcel: eram absenţi, şi Companiile noastre, puse la curent cu situaţia, s-au situat în dezacord cu poziţia preşedintelui Sorasta. Să reţinem, deci, că avem asul în mânecă pentru a acţiona. De altminteri, voi nu puteţi crede că o să învingeţi singuri în această bătălie, fără sprijinul a cel puţin unei părţi din oligarhia economică. Noi vrem să vă acordăm acest sprijin.

— …Şi în schimb doriţi să vă păstraţi, sau poate să vă întăriţi, felia voastră de putere… adăugă Benelli.

— Să spunem că vrem să menţinem în viaţă structurile

actualului sistem politic, preciză Travers.

— Să admitem, totuşi, continuă Alar.

Începu astfel o interminabilă dezbatere, pe care Frank, după câteva replici, nu se mai simţi în stare s-o urmărească, din pricina subtilităţii şi ductilităţii argumentelor.

Până şi făptura se simţi în afara jocului diplomatic, în care discrepanţa dintre cuvinte şi gânduri, dintre adevăr şi minciună se contopeau într-un fir logic, inteligibil doar pentru cei foarte isteţi sau pentru experţi.

În schimb, conducătorii Carboneriei se regăsiră în elementul lor natural, şi participară activ la discuţie, care se prelungi la nesfârşit.

Într-un târziu, spre marea uşurare a soldatului, cineva avu gândul cel bun să propună o pauză. Cei prezenţi, uitând păruiala din minutele precedente, surâzând ca nişte vechi prieteni, se împrăştiară în grupuri. Câţiva roboţi intrară cu tăvi, pe care erau dispuse, elegant, băuturi şi delicatese.

Stânjenit, Frank luă un *drink,* şi avu grijă să nu se îndepărteze prea mult de camarazii săi. Dar, unul după altul, aceştia dispărură pe terasele vecine.

Soldatul se trezi singur cu Travers şi cu un general al cărui nume nu şi-l amintea.

Se temu să nu fie prostit, şi recurse la făptură.

„Mary, avertizează-l pe Alar că sunt la strâmtoare.”

„El mi-a spus să nu-ţi faci probleme”, interveni, prompt, pastila azurie.

După descoperirea adevărului, devenise foarte dezinvoltă în raporturile ei cu oamenii, şi nu mai recurgea doar la medierea exclusivă a soldatului.

— Domnul Frank, vă place vânătoarea? întrebă ministrul transporturilor, luându-l de braţ.

— N-am practicat-o niciodată, răspunse Frank, încurcat de acea familiaritate.

— Totuşi, din statul dumneavoastră de serviciu, am constatat că eraţi un trăgător excelent, remarcă înaltul ofiţer.

„A mai constatat şi că erai un beţivan, un indisciplinat şi un om de nimic, totuşi, nu ţi-o spune”, adăugă, fără sfială, Mary.

Micuţa îl iertase, iar raporturile dintre ei se schimbaseră.

Erau legaţi mai mult prin camaraderie decât prin afecţiune, şi făptura nu ezita să fie înţepătoare ori de câte ori avea chef. Asta nu era tocmai plăcut, dată fiind capacitatea ei de a se insinua în mintea bărbatului.

— Da, domnule, trăgeam destul de bine, încuviinţă Frank.

— Bine, atunci veniţi pe terasă, îl invită Travers.

Noul preşedinte al Carboneriei cedă fără tragere de inimă şi se lăsă condus, de-a lungul unui coridor ascuns printre draperii împodobite cu arabescuri, spre un balcon pustiu.

Soarele se filtra prin ţesătura deasă de ramuri şi frunze, creând pe pardoseala lucioasă un joc de reflexe delicate. Cei trei bărbaţi schimbară câteva observaţii despre timp şi se rezemară de balustradă. Ministrul luă binoclul pe care i-l întindea un *pter* şi începu să scruteze orizontul.

— Nu e anotimpul ideal, constată, dar sunt încă destule feline împrejur.

În acest timp, generalul alese dintr-un dulăpior câteva puşti şi începu să le controleze mecanismele. Frank continuă să-şi soarbă *drink*-ul şi să se bucure de panoramă. Dar era din ce în ce mai neliniştit.

— Ţineţi! zise ministrul. Înmânându-i o armă. Ştiţi s-o folosiţi?

— Da, răspunse Frank. E un vechi model cu proiectile perforante, readaptat. Optim pentru vânătoare, deoarece provoacă găuri foarte mici şi astfel nu distruge blana.

— Exact, confirma înaltul ofiţer.

După un scurt interval, ministrul zări ceva.

— A, da! Văd o mişcare lângă stufărişul acela de trestie,

semnală.

Cei trei îşi sprijiniseră puştile de braţul stâng şi începură să încadreze zona indicată prin minivideourile conectate la dispozitivele de dirijare spre ţintă şi aliniate cu ţevile armelor.

— Să încercăm o amplificare de cincizeci de ori, propuse generalul.

— De ce nu douăzeci şi cinci? replică Frank.

Începea să se distreze.

— De acord cu douăzeci şi cinci, dar n-am o vedere prea bună, acceptă Travers.

Pe microecrane îşi făcură foarte curând apariţia câteva exemplare de animale dungate, care avansau pe furiş.

— Să lăsăm în grija oaspetelui nostru fiara care conduce grupul, sugeră ministrul.

— Mulţumesc, răspunse soldatul.

— În regulă, curaj! îl incită generalul.

Trei detunături sfâşiară pacea uriaşului arbore şi provocară zborul unui stol de păsări. Niciunul dintre trăgători nu nimerise ţinta, şi felinele, înspăimântate, încremeniră, adulmecând aerul. O nouă împuşcătură ridică nori de pulbere împrejurul lor.

— E prea greu! protestă Travers. Nu reuşesc să ţintesc cu vizorul ăsta.

În acest răstimp, prada fugea în salturi mari. Devenea din ce în ce mai dificil s-o urmăreşti pe ecranul ţintei.

— Să nu ne pierdem curajul: mai avem cartuşe disponibile, aminti Frank.

Era fascinat de acest sport primitiv şi dorea să facă o bună impresie. Aşteptă, calm, ca exemplarul său să se întoarcă într-o poziţie convenabilă, şi trase. Glonţul nimeri ţinta: animalul se rostogoli pe jos, în vreme ce o pată întunecoasă i se întindea pe gât; se ridică cu greutate şi scormoni iarba cu îndărătnicie. Omul trase din nou şi îl doborî.

Şi ceilalţi făcuseră o victimă. Lui Mary, însă, nu-i scăpase faptul că, fără să spună nimic, amplificaseră de cincizeci de ori imaginea din vizorul armei.

Reveniră în sală, şi un toast pecetlui reuşita vânătorii.

— Să ne aşezăm aici, propuse Travers, satisfăcut. Vom aştepta ca automatele să ne aducă blana. V-a plăcut? se interesă el.

— Da, e foarte emoţionant, răspunse Frank.

— Şi când te gândeşti că preşedintele Ligii – aminti în treacăt ministrul – are o vilă asemănătoare, la vreo mie de kilometri de aici.

„Vor să-ţi propună să devii preşedintele Ligii”, îl avertiză Mary, gata oricând să anticipeze direcţia discuţiei.

„Încetează cu neghiobiile!” replică soldatul.

„Nu e o neghiobie. Aşteaptă şi-ai să vezi”, confirmă, ofensată, pastila azurie.

Generalul îi întinse oaspetelui o cupă de cristal, şi adăugă:

— E un mic dar pe care o Companie comercială i l-a făcut de ziua lui, un fleac pe lângă ce primeşte pentru activitatea sa.

— Foarte interesant. Trebuia să fie încântat, comentă proaspătul carbonar.

— Preşedintele e prea bătrân pentru a fi încântat, replică Travers. În afară de asta, se droghează.

„Şi ei se droghează”, adăugă făptura.

„Lasă-mă să ascult ce spun”, protestă Frank.

Cei doi ştabi ai Ligii înclinară capul spre el, într-un fel de atitudine confidenţială, şi începură să-i expună proiectele lor. Vorbeau pe rând, coborând tonul din ce în ce mai mult, până când ajunseră să emită doar şoapte discrete.

— Urmăriţi-ne cu atenţie: o însărcinare care durează cinci ani, o putere imensă. Totul la îndemână. Plus sprijinul nostru economic, dincolo de cel al organizaţiei dumneavoastră, continuă Travers dintr-o suflare.

— Nu mă prea pricep la politică, se apără soldatul. Iar ofertele dumneavoastră mi se par absurde.

Generalul clătină din cap cu aer amabil.

— Poporul vă consideră un erou, noi vă socotim o persoană de încredere, Carboneria v-a ales drept conducător. Tinere, aveţi toate şansele de a intra în Istorie.

— Vreţi poate să-mi trădez camarazii? întrebă, cu un aer inocent, Frank.

— Ce vorbe mari! Vă facem o simplă propunere. Nu trebuie să vedem pretutindeni răul.

Ochii ministrului deveniseră două fante în care nu se putea citi nimic.

— Niciunul dintre noi nu e ticălos… Dar nici sfânt.

„Vine cineva care, după părerea lor, te va ajuta să reflectezi”, se insinuă Mary.

Un uşor şi rafinat parfum se răspândi în sală. Ministrul transporturilor se întoarse încet şi deschise braţele cu un surâs radios.

— Draga mea, ce întâmplare! Dumneata aici?

Şi Frank se întoarse. Mintea lui formulă o serie de complimente destul de colorate pe care, în acea ambianţă, gura sa n-ar fi avut curajul să le pronunţe. O recunoscu pe tânăra femeie abia intrată. O văzuse de nenumărate ori pe ecranele tridimensionale. Dar frumuseţea şi senzualitatea ei, exaltate de toate revistele ilustrate de mare tiraj pentru tineri burlaci, păleau în comparaţie cu realitatea.

Actriţa, deprinsă cu reacţiile bărbaţilor, aşteptă, surâzând, ca privirile lor să fie bine puse pe jar, apoi se apropie cu mişcări elegante de cei trei.

— Domnule ministru, ciripi, am auzit împuşcăturile şi am venit să admir prada. Ştiu că sunteţi un mare vânător.

— Elke, permiteţi-mi să vi-l prezint pe generalul Contaor, spuse Travers. Acest tânăr, în schimb, trebuie să-şi păstreze anonimatul… Secret de Stat, înţelegeţi… Dar vă pot asigura că va deveni o persoană foarte importantă.

Se întoarse spre soldat, şi continuă:

— Probabil că o cunoaşteţi deja pe domnişoara Elke Star, actriţă de teatru şi de varietăţi, oaspete al meu, al nostru, mai degrabă.

— Salve, domnule X, zise femeia. Cum a mers vânătoarea?

Frank era tulburat de vraja acelui corp feminin perfect, abia acoperit de îmbrăcăminte. Elke Star purta o rochiţă cu dungi argintii, care o închideau într-o delicată şi şanjantă colivie strălucitoare.

„Nu face pe prostul”, protestă Mary, mâniată de gândurile senzuale ale bărbatului. „Fii atent, vor să te tragă pe sfoară. Te cred o pradă uşoară.”

„Dacă a fi cu fata asta înseamnă că eşti tras pe sfoară”, replică Frank, „eu mă las.”

Înveninată, făptura reacţionă: „E o târfă. N-o interesează decât să primească banii pe care ei i-au promis dacă reuşeşte să spună laba pe tine. Nu-mi spune că vrei...”

Soldatul n-o ascultă.

Schimbă un surâs cu actriţa, şi răspunse întrebării ei:

— Vânătoarea? Acceptabilă. Din păcate, timpul pe care-l avem la dispoziţie e întotdeauna prea limitat.

— Înţeleg, înţeleg, spuse femeia, cu o expresie răutăcioasă. Îndatoririle politice... Eu nu pricep ce găsiţi, voi, bărbaţii. În politică. Ca şi cum n-ar exista lucruri mai excitante cărora să vă dedicaţi...

— Dar sigur că există! lăsă să-i scape Frank.

Făptura îi dezaprobă cu vehemenţă declaraţia.

Elke Star părea că se distrează. Mişcările îi erau sinuoase, aparent întâmplătoare şi spontane, ca într-un plăcut joc de societate.

— Foarte bine spuse. Cine ştie, dacă ne-am putea vedea mai târziu... Aici noaptea e fantastică: sunt şase Luni care emit lumini minunat colorate şi cu stranii efecte magnetice... Ştiaţi că noaptea durează treizeci de ore?

— O noapte de treizeci de ore, admise Frank, trebuie să fie o minunată experienţă...

— Acum vă cer scuze, spuse actriţa. Probabil că vă sustrag de la foarte importanta dumneavoastră activitate.

Cu delicată agilitate, se întoarse şi, după o scurtă privire încărcată de promisiuni, se îndepărtă.

Câteva clipe, cei trei bărbaţi rămaseră în tăcere, bucurându-se de acea siluetă subţire şi perfectă care dispărea într-un vârtej de reflexe argintii.

Generalul Contaor îşi goli paharul.

— O femeie excepţională, comentă.

— Unde rămăsesem? întrebă ministrul.

— Tocmai îi expuneam tânărului nostru prieten unele aspecte concrete ale unui viitor nu prea îndepărtat.

Frank se simţi ispitit de ambiţiile sale abia născute. Ce viitor îi pregăteau aceşti doi oameni atât de apropiaţi de putere? Un viitor care ar fi revoluţionat, tară îndoială, nenorocita sa viaţă de mercenar.

— Totuşi ar fi mai bine să jucăm cu cărţile pe masă, sublinie el, cu ton hotărât.

— Ăsta da mod de a vorbi! Se vede imediat că sunteţi un adevărat soldat, îl linguşi generalul. Doriţi claritate, o veţi avea.

— Domnule Sonder, începu ministrul Travers, e evident, Carboneria, cu toate idealurile sale nobile, nu contează prea mult. Preşedinte al organizaţiei poate fi un titlu foarte frumos şi entuziasmant. Totuşi, dacă nu e susţinut de o putere reală, valorează foarte puţin. Noi vă oferim un titlu care are un prestigiu mult mai mare. Din criza care, fără îndoială, se va naşte, ca urmare a căderii lui Sorasta şi a colaboratorilor săi, va izvorî o neîncredere crescândă faţă de Guvern şi faţă de legile, de normele Ligii Galactice. Practic, noi ne vom găsi în ipostaza de a comanda un univers care nu ne va mai dori.

Frank se declară de acord.

— Atunci ce se va putea întâmpla? întrebă cu nerăbdare. Ar fi preferat ca Travers să-şi clarifice mai rapid intenţiile.

— Încă de acum se observă tendinţe separatiste pe multe planete, explică Travers. Această nouă lovitură contra instituţiilor va da curaj şi impuls de acţiune oponenţilor, care intenţionează să meargă mult dincolo de simplele manifestaţii de stradă (suspină cu tristeţe, şi continuă): de aceea avem nevoie de un element catalizator, în persoana unui om nou, tânăr, simpatic maselor şi de origine modestă.

„Îmi face portretul?” se întrebă Frank.

— Avem nevoie de un om nepătat de vreun scandal politic şi, pe cât posibil, înfăşurat în miticul halo de erou, de aprig apărător al dreptăţii sociale. Cineva, dragă Sonder, care să poată trezi încrederea în sprijinul celor două grupuri mai puternice în realizarea momentului istoric.

— Adică dumneavoastră şi Carboneria? se informă soldatul.

— Exact. Noi vă dorim preşedinte al Ligii Galactice. Avem mijloacele pentru a reuşi în intenţia noastră, chiar tară să recurgem la alegeri. Domnule Sonder –, trase concluzia ministrul subliniindu-şi cuvintele – vă oferim şi o participare la profiturile Companiilor noastre comerciale. Cu alte cuvinte, un viitor excepţional.

Fascinat, îmbătat de aceste propuneri, militarul o avertiză pe Mary: „Îţi interzic să le vorbeşti celorlalţi de tema acestei conversaţii. E un ordin!”

„Frank, chiar intenţionezi să-ţi trădezi prietenii?”

„Intenţionez să am libertatea de a decide singur”, preciză bărbatul, „oricare ar fi alegerea mea.”

Pastila azurie renunţă să mai protesteze. „Cum doreşti”, consimţi. Dar mesajul său era încărcat de tristeţe.

Soldatul se întoarse spre ministrul Travers:

— Admiţând că eu iau în considerare propunerea dumneavoastră, ce îmi cereţi, în schimb?

Generalul fu cel care-i răspunse:

— Sprijinul dumneavoastră. Dumneavoastră, în calitate de conducător al Ligii, ne veţi garanta… cum să spun?… unele privilegii.

— Ca de pildă?

— Iată: noi suntem pentru înlocuirea actualilor miniştri, dar nu dorim revoluţii, ori dezordine. Dumneavoastră ştiţi la fel de bine ca şi noi cât ne costă revoluţiile, şi că ele determină lungi crize economice.

Mary, insistentă şi impertinentă, continua să-şi facă simţită prezenţa: „Atenţie, Frank. Au intenţia să te folosească drept marionetă, în dauna companiilor concurente.”

Soldatul ignoră mesajul. Îi puse ministrului o întrebare:

— Şi dacă aş refuza?

— Îi vom face aceleaşi propuneri lui Benelli, răspunse prompt Travers. Suntem convinşi că s-ar arăta mult mai maleabil. Doar e, totuşi, un om, nu vi se pare? Domnule Sonder. nu sunteţi chiar aşa de nevinovat cum vreţi să păreţi. Ştiţi prea bine ce contează în viaţă.

Frank observă imensa întindere a savanei. Unele automate transportau spre arbore pieile animalelor ucise. Începea să se însereze, şi umbrele tufişurilor se anulau într-o slabă lumină violetă. Nu după mult timp, odată cu venirea nopţii de treizeci de ore, pe cer răsăriră cele şase Luni colorate…

— Pot să meditez un moment? murmură soldatul.

— Faceţi cum credeţi de cuviinţă, consimţi ministrul, cu evidentă satisfacţie. Dar, dacă-mi îngăduiţi o părere, nu vă sfătuiţi cu prietenii dumneavoastră. Vă puteţi imagina deja ce răspuns v-ar sugera. Suntem cu toţii puritani şi moralişti, când e vorba de alţii.

Jumătate de oră mai târziu, întâlnirea dintre Carbonerie şi reprezentanţii Companiei comerciale se reluă într-un climat de dezbatere plin de ardoare. Sala de conferinţe se animă

din nou de cuvinte, propuneri, contrapropuneri. Frank încercă să se izoleze, pentru a putea urma complicatele gânduri ale minţii sale.

CAPITOLUL AL DOUĂZECI ŞI TREILEA

Carbonarii se întoarseră pe Sisto IV când noaptea deja trecuse şi tocmai se ivea soarele roşiatic al sistemului. Erau extenuaţi.

La intrarea în peşteră, Alexia îi întâmpină cu un surâs. Evită să-l îmbrăţişeze pe Frank, pentru a nu-l umili pe Alar. Se limită să-i strângă mâna, păstrându-i-o îndelung într-a sa.

— Cum a mers? întrebă, adresându-se tuturor.

— Bine, răspunse Benelli.

Cu un surâs de oboseală se cufundă într-un mic fotoliu.

— Am înregistrat o nouă victorie. Meritul integral îi revine micuţei Mary. Am reuşit să-i derutăm: vom avea sprijinul lor necondiţionat.

Frank aşteptă ca toţi să se aşeze comod, apoi le expuse cealaltă faţă a medaliei.

— E ceva ce încă nu ştiţi, spuse cu voce joasă. Mi-au propus să devin preşedintele Ligii Galactice.

Susţinu privirile neîncrezătoare ale celor prezenţi şi începu să povestească fazele dialogului cu Travers şi cu generalul Contaor. Omise doar episodul Elke Star şi cele şase Luni.

Alar păru cel mai neliniştit să afle concluzia:

— Ai acceptat? întrebă.

— Am cerut un răgaz de timp, răspunse, sincer, militarul.

— Îţi revine ţie alegerea, continuă tânărul conducător. Şi, desigur, nu-ţi va fi uşor:

— De cealaltă parte a baricadei, v-aş putea fi de folos? întrebă Frank.

Benelli clătină din cap:

— Odată devenit preşedinte al Ligii, va fi foarte greu să faceţi joc dublu: controalele la care va trebui să vă supuneţi nu vă vor lăsa posibilitatea. Vor recurge la droguri şi la alte plăceri coercitive. Asta totuşi, nu înseamnă că nu veţi fi un bun om de stat. Alar are dreptate: numai dumneavoastră puteţi lua această decizie.

— Dacă treci de partea Companiilor, după eliminarea lui Sorasta, vei deveni adversarul nostru, adăugă Alar. Dar nu vei pierde stima noastră.

Militarul o observă pe Alexia, care-l privi, la rându-i, şi-i zâmbi. Ea avea încredere, şi nu spuse nimic îl lăsă liber să decidă.

„Sisto IV nu are nici măcar o Lună”, se gândi Frank. „E, cu adevărat, păcat!” Şi aceasta fu unica renunţare care-l apăsă.

— Consideraţi-mă prost, dar rămân cu voi, hotărî.

Benelli se ridică. Îi veni în întâmpinare şi îl îmbrăţişă cu aceeaşi expansivitate ca în ziua când se văzuseră pentru prima dată. Soldatul observă cât era de îmbătrânit: închisoarea şi munca aspră fisuraseră structura puterii juvenile pe care va fi avut-o cândva.

„Într-o zi voi fi ca el”, admise, trist. „Sunt un animal!”.

— Frank, spuse bătrânul conducător, cu vocea răpusă de emoţie, probabil ceea ce ai ştiut să faci astăzi nu e destinat să sfârşească în cărţile de istorie. Dar consecinţele ar putea fi decisive pentru umanitate, pentru progresul şi pentru civilizaţia sa. Nu vom uita asta niciodată: monumentul tău va fi mulţumirea pe care am clădit-o în inimile noastre. Eşti un titan, cel mai demn preşedinte pe care organizaţia l-a avut vreodată.

Puţin după aceea. Napoleonul ratat ieşea cu femeia sa la lumina strălucitoare a zilei. În jurul lor se strânse o mulţime exaltantă de tineri. Fuseseră informaţi de cele întâmplate şi, înainte să le poată evita intenţia, Frank fu ridicat brusc de la sol şi purtat pe sus, în triumf, prin întreaga tabără. Chiar şi numai pentru o oră, dezertorul din armata galactică avu gloria sa: o oră care eclipsă definitiv gândul la Lunile multicolore din savana vrăjită.

În interiorul piramidei triunghiulare, parlamentarii galaxiei făceau rumoare în aşteptarea sosirii miniştrilor. Erau prezenţi toţi reprezentaţii complexei împletituri de interese care regla viaţa sistemului: delegaţii partidelor populare, voit umili în înfăţişare şi maniere: tinerii din mişcările contestatare, extravaganţi şi zgomotoşi; grupurile privilegiate ale ordinelor religioase, solemne şi veşnic surâzătoare. De-a lungul pereţilor convecşi ai monumentalei inimi instituţionale a Ligii Galactice, se regăseau alături multiple aspecte ale unei lumi variate şi contradictorii.

În balconul spectatorilor, înconjurat de camarazii săi, Frank aştepta tensionat.

Ministrul Travers rămăsese foarte contrariat de refuzul militarului, dar, în acelaşi timp. acceptase să susţină organizaţia. Şi îi ajutase să obţină o audiere în Parlament. În schimb, ceru aplicarea unui plan care să evite o revoluţie periculoasă. Benelli aderase la propunere.

— Unicul mod de a evita războiul civil este atacul asupra Guvernului în Parlament, sugeră bătrânul carbonar. Şi toţi admiseră că avea dreptate. Doar Parlamentul poate destitui preşedintele sau, cel puţin, poate să ceară încriminarea sa. Astfel am putea ajunge la Inchiziţie fără să folosim armele şi fără să declanşăm un sângeros conflict civil.

Organizaţia era, totuşi, pregătită de luptă. Amiralul Staben garantă sprijinul flotei şi, cu navele de război

furnizate de Companiile comerciale ale lui Travers, ocupase punctele strategice ale spaţiului, gata să-şi tacă simţită puterea în cazul unei reacţii violente.

În acelaşi timp, trupe de tineri carbonari se infiltrau în oraşe, pentru a iniţia o propagandă cu ramificaţii în toate păturile populaţiei şi pentru a explica ce se întâmplă.

— Soseşte preşedintele Sorasta, murmură Alexia.

Frank se aplecă peste balustrada balconului pentru a vedea mai bine. Îl cercetă cu atenţie pe ce] care ar fi trebuit să devină rivalul său. Încercă să-l urască. În zadar: era doar un ilustru necunoscut. Nu-i provoca nici antipatie, nici invidie.

Sorasta avea un chip pe care nu i se putea citi vârsta, era îmbrăcat după normele unei mode rafinate şi neostentative. Înainta cu eleganţă şi bărbăţie, înconjurat de câţiva colaboratori la fel de pocăiţi ca şi el. Îl urma ministrul transporturilor, care lui Frank i se păru diferit de cum îl cunoscuse: chipul nu îi mai era roşiatic şi vicios, părea învăluit de un aer inspirat şi înţelept, aproape profetic.

— Sunt drogaţi până-n vârful părului, exclamă Benelli.

— E umilitor să te gândeşti că ei sunt cei mai de seamă reprezentanţi ai întregii umanităţi! comentă Alar.

Oamenii guvernului se aşezară pe tribuna de marmură din centrul sălii. Imediat, structura se înălţă, pentru a domina rândul de trepte pe care şedeau parlamentarii; aceasta pentru a demonstra, fizic şi moral, superioritatea celor ce dirijau destinele Ligii.

— Are cuvântul mult stimatul Staphan Borey, din Mircado Quinto, anunţă o voce profundă, acoperind rumoarea mulţimii.

Oratorul ajunse în centrul sălii şi începu să vorbească. Ţinu un discurs umflat de mieroase omagii la adresa preşedinţiei, intercalat, pe alocuri, de cereri de neînsemnată valoare. Era greu pentru Frank să-l urmărească şi, curând, se plictisi. Se întoarse spre Alexia.

Se priviră o clipă, fără să-şi vorbească. Ea surâse.

— Te plictiseşti? îl întrebă.

— Destul, confirmă soldatul. Când urmează să vorbească omul lui Travers?

— Peste o oră.

— Să ieşim un moment, să facem câţiva paşi. propuse bărbatul.

— Dar nu riscăm să ne pierdem rândul?

— Nu, Mary ne va ţine la curent cu situaţia. Vino.

În coridorul aproape gol, se opriseră doi tineri, îmbrăcaţi în operatori de informaţii. Vorbeau, şoptit, într-un colţ.

— Sunt ai noştri, o linişti militarul. Aici, în palat, e imposibil de introdus arme, dar ei ştiu să se folosească de pumni.

— Crezi că Travers ne poate trăda? întrebă Alexia.

— Mary ne-a garantat ca nu o asigură Frank. Totuşi, e mai bine să fim tot timpul pe fază.

— Aş vrea ca totul să se termine odată. M-am plictisit să te văd aşa de rar. E atâta timp de când nu am mai făcut dragoste… aminti Alexia.

— Ia te uită… Ia te uită…! Ăsta-i fel de a vorbi pentru, o carbonară? glumi el, fericit, în ciuda tensiunii momentului.

— Da, ai dreptate. Dar, vezi, nu doar tu te-ai schimbat. Din păcate, îmi dau seama că tot ce trăim şi facem se transformă, se modifică şi nu mai e cum mi-am imaginat la început. Benelli, de pildă: după ce tu ai refuzat să accepţi preşedinţia Ligii Galactice. Poate că e o senzaţie stupidă, dar presimt o trădare.

— Ştii bine că e de preferat aşa, comentă Frank. Cineva trebuie să fie preşedinte. Şi Travers, pentru a recăpăta încrederea poporului, voia ca acesta să fie un carbonar.

Femeia se sprijini de el, în căutare de tandreţe.

— Începe să-mi fie teamă, suspină.

— Dacă asta te poate consola, spuse soldatul, află că mie mi-e frică de o bună bucată de vreme.

O îmbrăţişă. Pielea Alexiei era proaspătă, părul parfumat cu o aromă naturală. În vreme ce i-l mângâia, se gândi că, la urma urmelor, n-ar putea să trăiască o altă viaţă, ci doar aceasta pe care o alesese alături de ea.

În acel moment apăru Alar. Rămase pentru o clipă în pragul sălii, nehotărât dacă să nu se întoarcă înapoi. Apoi, realizând că a fost observat, ieşi pe coridor. Privirea sa curată se întunecă de melancolie.

Alexia era foarte încurcată ori de câte ori apărea Alar. Se îndepărtă de Frank, cu o atitudine vinovată.

— Scuzaţi-mă, murmură tânărul conducător. Benelli era îngrijorat din cauză că nu v-a zărit în sală.

— Nu ai de ce te scuza, spuse femeia zâmbind.

„Am sentimentul unei comedii”, se gândi Frank. Se simţea exclus din dialog. „Ar trebui să fiu aproape gelos.”

— În curând va fi rândul tău, îi spuse Alar Alexiei. Te simţi în stare?

— Mă simt neliniştită.

— Se va crea multă confuzie. Probabil ne vom pierde din vedere. Dar noi trei am fost atâta timp împreună, adăugă. Era emoţionat şi vorbea cu greutate. Să încercăm să ne întâlnim… Într-o bună zi… La urma urmelor, e mic universul.

— Vom face tot posibilul, promise Alexia.

— Da, sigur, se înţelege, afirmă Frank.

— Atunci, noroc!

Alar schiţă cu mâna un semn de salut şi dispăru rapid.

— Îmi pare rău pentru el, comentă femeia. M-a iubit mult, ştiu. Cine ştie, dacă nu te-aş fi întâlnit pe tine…

— Acum să ne gândim la noi, interveni, scurt, Frank. Sunt prea egoist pentru a pierde timp, şi mai avem foarte puţin la dispoziţie.

Se sărutară. Rămaseră o clipă unul în braţele celuilalt, apoi reveniră la locurile lor, în sala triunghiulară.

Oratorul următor coborî din banca reprezentanţilor

muncitorilor şi ai poporului. Cu obraznică ostentaţie, evită să-i salute pe membrii guvernului şi, cu un gest tipic partidului său, îşi arătă pieptul dezgolit.

— Bufonule!

Apostrofarea venise din sectoarele opuse. Dar nu avu vreo urmare.

— Domnilor colegi, prieteni şi duşmani din atâtea bătălii politice, începu reprezentantul muncitorilor.

Cu un amplu gest al braţului indică locurile goale, care, odinioară, le erau rezervate carbonarilor. După o astfel de neaşteptată introducere, urmă un zgomot confuz. Apoi tăcerea se reinstală.

— Justiţia e unica divinitate universală pe care oamenii de orice credinţă şi condiţie o recunosc, continuă parlamentarul. Unicul idol pentru care, şi astăzi, se sacrifică nu vorbe goale ci oameni, idei, speranţe, vieţi. Dar când altarul său e pângărit de sânge nevinovat, mânia sa ne urmăreşte, face steril rezultatul muncii noastre şi dezlănţuie lupte fratricide. Vina, nepedepsită, creşte, trece neobservată, întinează, până când, fiind de nestăpânit, nu cere un sacrificiu mereu mai mare, mereu mai inevitabil. Astăzi vă vorbesc în calitate de prelat al zeiţei justiţiei: cuvintele mele vor să reprezinte tăişul care, inexorabil, îi va izbi pe cei ce au păcătuit împotriva ei. Depinde de voi, o, colegii mei, pentru ca pe altar să fie târâţi adevăraţii vinovaţi, şi doar ei să plătească. (Linişte.) A trecut destul timp de când una dintre componentele tinere şi profund active ale sistemului nostru politic a fost acuzată de trădare, şi am văzut oameni de mare integritate în boxa acuzaţilor la tribunalul suprem… S-au declarat nevinovaţi, dar au fost acuzaţi. Şi noi am acceptat verdictul. Inchizitorul nu poate greşi, consideram. Totuşi… totuşi, chestiunea nu s-a terminat aici. În mod straniu au dispărut persoane, în mod straniu au început să circule zvonuri, în mod straniu au survenit dificultăţi de tranzit în diferite zone ale universului

nostru şi în mod straniu, pentru a concluziona, a fost asaltată de bandiţi o închisoare de stat. Repet, în mod straniu, pentru că, potrivit spuselor mult iubitului nostru preşedinte, toate acestea nu s-au întâmplat niciodată: deci, e straniu. Dar azi, cu vocea mea umilă, dragi colegi, doresc să vă relev punctul de sprijin în jurul căruia se roteşte o sordidă spirală de violenţă, un tragic plan, ale cărui proporţii nu le vedem încă, dar care sunt suficiente pentru a vă face să strigaţi, şi sper că vă vor determina să strigaţi, „ruşine!”

Tonul sec şi profesional al deputatului constitui unicul sunet care tulbură liniştea imensului edificiu.

— Gelbelex! urlă omul cu toată puterea de care era capabil. Gelbelex este cheia pentru tot: un nume care s-a încercat cu mare grabă să se facă uitat în timpul procesului, dar care, cu vitalitate de nestăpânit, izbucneşte astăzi în mijlocul nostru ca simbol de răzbunare, de onestitate, de justiţie. Gelbelex, domnule preşedinte, acea planetă fără viaţă din care se revarsă imense cantităţi de antimaterie, acel mormânt fără de nume al echipei de debarcare a flotei a VII-a a armatei noastre, acea întâmplare murdară care v-a salvat de la eşafod. Carboneria a plătit din cauza lipsei de martori pe care i-aţi eliminat. Ieşind astăzi la suprafaţă din fumul de minciună, două persoane, doi martiri, doi eroi şi-au îndreptat degetul acuzator spre dumneavoastră, domnule preşedinte. Ochii lor au văzut şi ei sunt gata să depună mărturie. Unul e aici, printre noi, altul, pentru mai mare siguranţă, se va prezenta în momentul procesului, un moment care va pecetlui sfârşitul dumneavoastră.

O mare larmă acoperi ultimele sale cuvinte: opozanţi şi susţinători se ridicară în picioare, urlând.

Şeful Statului, zguduit de tremurături, se sprijinea de balustrada podiumului, privindu-l cu ferocitate pe parlamentarul ce pronunţase discursul.

— Nu e adevărat… nu e adevărat… urlă Sorasta. Dar

nimeni nu-l asculta.

Oratorul aşteptă ca rumoarea să se stingă. Apoi reluă:

— O invit la bară pe Alexia Colbert, prezentă pe Gelbelex în timpul debarcării, martoră a distrugerii planetei. E necesar ca voi toţi s-o vedeţi şi să-i auziţi vocea, aşa că nimănui să nu-i treacă prin cap ideea de a o face să dispară…

Femeia se îndreptă spre podium şi se opri alături de deputat:

— Sunteţi cu toţii martori că e în viaţă, continuă parlamentarul. Este vie, şi aşa trebuie să ajungă la palatul Inchiziţiei.

Haosul atinsese punctul culminant. Cu greutate roboţii de serviciu reuşeau să oprească în sectoarele lor pe ilustrele sau necunoscutele personaje care se agitau.

Preşedintele Sorasta, în pragul unei crize, se întoarse înfuriat spre miniştri:

— De cine a fost plătit acest defăimător? urlă. De cine? Numeroşi miniştri, mai înspăimântaţi decât şeful Statului, îşi negară hotărât orice responsabilitate. Travers, însă, îi întrebă cu un calm afabil, aproape provocator:

— Dar această Alexia Colbert, nu fusese lichidată?

Sorasta strânse isteric pumnii:

— Dumneavoastră ne-aţi trădat! Dumneavoastră, Travers, aţi…

— Dacă e cineva care a trădat, excelenţă, acela sunteţi chiar dumneavoastră! replică ministrul transporturilor. În ce vă priveşte pe voi, iluştrii colegi, aţi face bine să restabiliţi, în sfârşit, dreptatea. Barca ia apă din toate părţile, cine nu se salvează, acum, se duce la fund.

Un reprezentant al Companiilor privi în jur cu aer dezorientat:

— Ar trebui să avertizăm organizaţiile noastre comerciale, spuse.

— Eu nu am fost prezent la reuniunea în care s-a luat

decizia pentru Gelbelex, continuă un alt ministru. Prefer să mă consult cu asociaţii mei.

— Nu e timp de pierdut, le aminti Travers. Domnii ăştia de colo vor nişte capete, şi asta imediat.

Generalul Van Lee făcu să i se audă vocea smiorcăită:

— Eu eram prezent… totuşi n-am vrut… n-am fost de acord!

Ministrul marinei comerciale, unul dintre puţinii care nu-şi pierduse controlul nervilor, se întoarse spre Travers:

— Cât o să ne coste, dacă venim cu tine?

— Nu pot preciza în detaliu, dar cred că vom avea toţi de câştigat.

— Şi carbonarii cum vor reacţiona?

— Vor fi fericiţi să intre în guvern în locul miniştrilor incriminaţi, admise Travers. Benelli va deveni preşedintele Ligii. Nu e soluţia ideală, dar, peste un an, vom avea alegeri. În acest răstimp, multe lucruri se pot schimba.

După câteva minute, majoritatea miniştrilor se grupase pentru încriminarea lui Sorasta.

Un ordin sec, electronic, şi trei automate intrară în sală. Se aşezară în faţa preşedintelui, care, distrus, le fixa cu ochi halucinaţi. Parlamentul votă pentru destituirea sa. Când decizia privind îndepărtarea lui a fost pronunţată, *pter*-ii îl înşfăcară şi îl conduseră afară din sală. Golit de orice voinţă, Sorasta nu opuse rezistenţă.

Benelli se duse să-şi ocupe vechiul loc între deputaţi.

Frank nu fusese prezent la încheierea adunării parlamentare. Însoţit de băieţii săi, se îmbarcă pe o astronavă de linie. Călătoria avea ca ultimă destinaţie un satelit pierdut la marginea universului cunoscut. În acel refugiu îndepărtat, la adăpost de orice surpriză, urma să aştepte începutul procesului.

Pe crucişătorul spaţial se definitivau pregătirile de plecare.

„Deci, totul s-a sfârşit?” întrebă pastila azurie.

„Cred că da, micuţo. Am învins.”

„Şi tu te vei căsători cu Alexia?”

„Da. Evident, dacă ea va accepta.”

„Şi atunci eu voi rămâne singură.”

„Nu, vei veni cu noi. Oamenii de ştiinţă te vor studia... Probabil vei avea posibilitatea să generezi semeni de-ai tăi. Genetica poate să facă multe, în zilele noastre.”

„Dar eu nu vreau să fiu studiată de savanţi!”

„Cum doreşti. Mă gândeam la binele tău.”

„Frank, o iubeşti mult pe Alexia?”

„Sigur. De fapt, nu-ţi e greu să citeşti în mintea mea.”

Pentru câteva minute, Mary tăcu. Apoi continuă să se insinueze în gândurile bărbatului.

„Alexia, în schimb, nu te iubeşte deloc”, îi comunică făptura escaladând impulsurile mentale.

Frank avu senzaţia unei căderi în gol. Totul dispăru, pentru o clipă, în întuneric. Rămaseră totuşi bătăile profunde ale inimii sale.

„Minţi, nu-i aşa? Eşti geloasă!” reuşi, în fine, să gândească.

„Nu, e adevărul”, replică făptura. „Ea m-a însărcinat să ţi-o spun de îndată ce vei fi departe. A făcut totul pentru a ajuta Carboneria. Aveau nevoie de tine. Nu puteau pierde ajutorul tău.”

Militarul oscila între teamă şi neîncredere: „Şi tu nu mi-ai spus, niciodată nimic?”

„Îţi spun acum...” Emanaţiile mentale ale făpturii păreau să se întunece. Urmă o rapidă transformare. Mary îşi pierdu brusc tonul arogant. „Eu voiam să-mi răzbun lumea mea distrusă!”

„Cred, într-adevăr, că asta faci.”

„Aşa e. În realitate, din ziua în care am descoperit adevărul, am fost de partea Alexiei. Sunt cu Carboneria.” Nicio emoţie nu tulbura gândurile creaturii de pe Gelbelex.

„Nici în clipa asta nu sunt cu tine. Sunt foarte departe… Benelli are nevoie de mine.”

Frank se cutremură, se scotoci prin buzunare, cu gesturi febrile, dar nu găsi pastila azurie.

„Laşii!” protestă în sinea sa.

„Iartă-mă, Frank. Şi adio.”

„Laşii!” repetă în gând bărbatul. Şi, cu furie, urlă cu voce tare: Laşii!

Camarazii de călătorie, din jur, îl fixară curioşi. Un tânăr carbonar veni lângă el:

— Şefule, ce te-a apucat? Ţi-e rău?

Zăpăcit de durere, Frank nu-l auzi. Fixă golul, strângând din dinţi, livid de furie. Apoi, încet, foarte încet, îşi reveni. Îşi spuse, resemnat, că rolul său se terminase. Acum scena se închidea, înăuntrul lui, şi Frank Sonder redevenea cel dintotdeauna.

CAPITOLUL AL DOUĂZECI ŞI PATRULEA

— *Echipa 128 la sala de debarcare, echipa 128 la sala de debarcare...*

Frank îşi legă, obosit, raniţa la spate, şi se aşeză în rând cu ceilalţi, lângă un băiat plăpând, cu o expresie pierdută. Era asociatul său, dar nu i-l amintea cu nimic pe greoiul şi corpolentul Leo. Îşi controlară reciproc echipamentul: casca radio, costumul de camuflaj, coiful de luptă cu viziera ridicată. Totul în regulă.

— De data asta cine sunt rebelii? întrebă soldatul.

— Sistianii, răspunse celălalt. Nu au fost de acord cu impunerea ultimelor taxe.

— Urâte timpuri! Acel blestemat nor de antimaterie triplează cheltuielile destinate legăturilor spaţiale. Şi aşa, fiecare planetă face ce-i trece prin cap. Vor autonomia.

— Altădată totul era mai uşor, pentru noi – comentă un veteran. Luptam contra populaţiilor non-umane, aproape lipsite de arme, dobândeam o seamă de prăzi de război şi totul se sfârşea aici. Astăzi, în schimb, riscăm din ce în ce mai mult să pierdem totul. Şi se câştigă mai puţin. Ascund totul, ticăloşii ăştia!

— Şi cine te-a obligat să alegi drumul ăsta? râse cu şiretenie cineva.

— Mă întreb şi eu, dar cred că nu există răspuns.

— *Echipa 129 la sala de debarcare... echipa 129 la sala*

de debarcare...

— Frank, încearcă să scapi teafăr, spuse veteranul. Îmi datorezi şase titluri.

— Du-te dracului! mormăi Frank şi continuă să se concentreze asupra puştii sale. Camarazii râseră.

Comandantul, un ofiţeraş tânăr, fără experienţă, îşi făcu apariţia.

— Drepţi! ordonă sergentul.

Toţi săriră în picioare.

— Curaj, băieţi, îi îmbărbătă tânărul locotenent. Acum e rândul nostru. Instrucţiunile sunt aceleaşi. În primele trei ore nu se fac prizonieri. Se trage şi atât. Trebuie să-i săpunim zdravăn pe sistianii rebeli.

Ofiţeraşul nu părea prea liniştit. Era prima lui acţiune, şi era lesne de intuit că îi lipsea experienţa. Cuvintele lui se dovedeau neconvingătoare. Neîncetatele revolte de pe planetele Ligii subţiaseră rândurile luptătorilor. Lipseau ofiţerii. În proporţie de peste două treimi, echipa lui Frank era alcătuită din novici.

Soldaţii se aliniară şi se aşezară în vehiculul de debarcare. Frank se plasă împreună cu asociatul său în vecinătatea uşii de ieşire, punctul cel mai sigur în caz de incendiere a navei. Fiecare atac devenea din ce în ce mai periculos.

— Vom folosi formaţia de luptă, de aceea, menţineţi-vă în legătură unul cu altul, ordonă şeful echipei.

Pilotul se întoarse brusc spre militari:

— Atenţie! Suntem atacaţi de avioane duşmane!

Tânărul ofiţer pălise, dar se îmbărbătă:

— N-ar putea fi cumva escorta noastră? presupuse el.

— Aş spune categoric nu, răspunse pilotul. Trag contra noastră. Ţineţi-vă bine. Încerc să execut un picaj.

Secundele se succedau interminabile. Soldaţii, în linişte, aşteptau izbitura finală. Racheta coborî rapid spre planetă, şi temperatura internă începu să crească sensibil.

— Suntem pierduţi! murmură cineva.
— Linişte! urla locotenentul.
O serie de explozii îi însoţi vocea.
— Sunt avioane sistiane! V-am spus eu… zise pilotul. Au nimerit mijloacele de debarcare aflate în faţa noastră.
— Nu insistă, pare-se, spuse locotenentul. Asta înseamnă că ne aflăm sub tirul artileriei sistiane.
Tânărul ofiţer ridică un braţ.
— Fiţi gata pentru abandonarea vehiculului!
— Dar ne vor face fărâme! protestă un soldat. De ce nu ripostăm?
— Linişte! Acţiunea continuă. Cinci secunde până la lansare, patru, trei…
Frank se pregăti pentru aruncarea în gol. În acel moment, mai mult decât sentimentul de teamă, resimţea curiozitatea de a şti în ce punct al planetei nimeriseră. Se gândi că ar fi trebuit să fie emoţionat la revederea micii lumi a marii sale iluzii. Dar nu simţi nimic: Sisto IV era o planetă ca oricare alta.
— Afară!
Lumină, soare, vegetaţie.
Frank se lansase. Nu, nu recunoştea acele locuri. Totuşi, observându-le cu atenţie, colinele acelea de jos puteau fi zona în care făcuse să explodeze maşina poliţiei… Cât timp se scursese? Un an, doi, poate trei… Dar nu avea importanţă: totul trecuse, era uitat.
Echipa plana spre o întinsă zonă acoperită de vegetaţie. Câte un mic centru locuit se ivea ici şi colo, printre câmpurile cultivate. Lupta trupelor invadatoare contra forţelor locale se declanşă imediat. Exploziile izbucniră subit ca nişte flori roşii şi portocalii, pentru ca apoi să se stingă în aerul devenit dens de fum cenuşiu. Reacţia sistianilor era mai violentă şi mai bine organizată decât prevăzuseră.
Frank auzi o voce ţârâind în casca radiofonică: – Primul

atac a fost respins. Încercaţi să rezistaţi.

„Lucrurile nu stau bine”, gândi soldatul. Făcu câteva zig-zaguri în aer, manevrând astfel centura antigravitaţională încât să evite flăcările care atingeau uşor cerul în jurul său. Continuă să reducă din înălţime. Asociatul său îl urma, în linişte. După numai câteva minute, băiatul îşi dădu seama că trece dincolo de limitele zonei încredinţate grupului lor.

— Ei, prietene, spuse, suntem pe punctul să greşim traseul!

Frank replică:

— Închipuieşte-ţi că ni s-a stricat şi radioul. Dacă vrei să-ţi salvezi pielea, stai în preajma mea.

— Dar s-ar putea să-şi dea seama că deviem!

— Nu te preocupa. Nu ţi-ai dat sama c-o putem păţi?

Neaşteptata explozie a vehiculului de debarcare sus, deasupra capetelor lor, îi confirmă spusele! Antiaeriana sistiană nu se juca.

O şterseră în zbor înclinat spre zona neajunsă de foc. Aproape atinseră solul şi plutiră la joasă înălţime deasupra tufişurilor. Dedesubt alunecau grădini de legume şi flori. Frank şi asociatul său căutară un refugiu în tufişurile de ierburi, ascunzându-se în ungherele oferite de teren. Se opriră pentru o clipă în spatele zidului ce împrejmuia o vilă.

— Să mergem dincolo de munţi, sugeră Frank, indicând înălţimea aridă care închidea orizontul.

— Dar până acolo ne-ar trebui cel puţin două ore, obiectă asociatul.

— Nu eşti obligat să mă urmezi. Eu mă duc. Nu mai am chef de război.

— Vin cu tine, consimţi băiatul. Cu atât mai mult, cu cât, singur, n-aş şti să mă descurc.

Trecură pe deasupra ultimelor coline, urcară din nou de-a lungul abruptelor creste înzăpezite şi, în fine, după un timp interminabil, ajunseră în pădure. Ţinta indicată de Frank. Arborii erau cei dintotdeauna, şi soldatului nu-i fu greu să

descopere locurile de odinioară.

— Aici suntem în siguranţă, afirmă. Am mai fost o dată.

— Ca persoană civilă?

— Da, să spunem ca persoană civilă…

Asociatul rupse nervos o ramură şi se jucă, fără chef, cu frunzele.

— Înainte de a ne mişca, ar fi mai bine să aşteptăm atacurile următoare, murmură. Cum de nu bombardează şi aceste ţinuturi?

— E o zonă puţin locuită. Nu merită oboseala, explică Frank.

Merseră pe sub arbori, utilizând doar din când în când centurile antigravitaţionale.

Peştera îi apăru aşa cum o văzuse ultima oară. Doar vegetaţia din jur se îndesise într-atât, încât îi ascundea intrarea. Ajunse până acolo zburând printre ramuri.

Intră. Totul s-a petrecut atât de brusc, încât Frank nu avu nici măcar timpul de a schiţa un gând. Ei se aflau acolo, înăuntru! Andrea, *pter*-ul majordom, înarmat. Luase poziţia de tragere, dar soldatul se dovedi mai rapid, şi îl doborî cu o rafală.

În aşteptarea morţii, domnul Colbert îşi strângea soţia la piept. Alexia, în schimb, nici măcar nu ridică privirea: rămase aşezată, continuând să citească o carte pe care o ţinea în mâini. Familia Colbert cunoştea prea bine comportamentul trupelor Ligii. Erau uluiţi că după câteva clipe se mai regăseau încă în viaţă.

Urmându-l pe Frank, asociatul intră în peşteră. Când văzu mica familie, îşi ridică puşca.

— Opreşte-te! îi ordonă Frank.

O surdă ranchiună încolţi în el. Pe îndelete, rememoră cât pătimise în trecut. Apoi, încet, se eliberă de coiful ce-i acoperea chipul.

Soţii Colbert îl recunoscură imediat.

— Tu?! bâiguiră cu profundă uluire.

La acel strigăt, Alexia ridică privirea. Cartea îi căzu din mâini, ochii săi se deschiseră larg în căutarea unei realităţi care-i scăpă.

— Frank? spuse aproape rară voce.

— Vă salut pe toţi, şuieră ex-preşedintele Carboneriei. Chiar speram să vă întâlnesc.

Alexia îşi reveni din perplexitate.

— Eşti din nou în armată! exclamă. Iată unde te ascundeai deci…

— Armata a fost întotdeauna casa mea, comentă sarcastic Frank.

— Şi când te gândeşti că te-am căutat atâta timp… afirmă femeia.

Lacrimi grele îi străluceau printre gene: erau lacrimi stranii, neizvorâte din spaima cuiva care ştie că trebuie să plătească o veche datorie.

Frank se miră c-o vede plângând, şi încercă să nu-şi amintească alte lacrimi, dintr-o zi îndepărtată, care-l reţinuseră în acele locuri.

Alexia nu-şi şterse ochii.

— Mary, nu-i aşa, ea te-a făcut să te îndepărtezi?

— Ce legătură are Mary? întrebă soldatul, brutal. Dulcele gust al răzbunării începea să-l părăsească.

— Tu nu ştii nimic? întrebă femeia. Îmi imaginam eu.

— Ce-ar trebui să ştiu? strigă bărbatul, exasperat. Hai, vorbeşte odată!

— Mary ne-a trădat pe toţi, explică ea. L-a ajutat pe Travers să cucerească puterea. A contribuit la uciderea lui Benelli. A provocat războiul civil.

— Pastila azurie a reuşit să provoace tot tărăboiul ăsta?

— Da, Frank. Făptura aceea e un monstru. Vrea să se răzbune pe umanitate. E teribil câtă violenţă a reuşit să dezlănţuie cu puterile ei telepatice!

Frank îşi pierdu siguranţa.

— Vrei să spui că ne-a minţit?

— Da. Nu ştiu ce te-a făcut să crezi, şi nici de ce ai plecat. Dar sunt sigură că Mary a fost cea care te-a determinat să iei o astfel de hotărâre. Vrea să răzbune Gelbelex-ul.

Lumea în jurul lui Frank dispăru. Soldatul o privi pe femeia pe care o iubise, îşi privi asociatul, privi bolta întunecată a peşterii.

— Gelbelex, murmură, într-un târziu. Gelbelex.

Apoi o nouă stare de fapt, încă incertă şi nebuloasă, îl strânse ca într-un cleşte.

— Dar, atunci, înseamnă că tu mă iubeai cu adevărat? Nu te prefăceai pentru a ajuta Carboneria?

Ea îşi şterse cu mâna lacrimile de pe faţă şi vorbi cu extremă simplitate:

— Frank, eu încă te iubesc.

— Dar au trecut doi ani, îi aminti soldatul cu tristeţe.

— Doi ani foarte lungi. Puţini, însă, pentru a stinge o iubire.

— Au fost doi ani de masacru, continuă Frank. Câţi n-au murit?! Pentru câtă vreme încă acea blestemată planetă Gelbelex ne va mai urmări?

Alexia îi întinse mâinile şi el i le strânse.

— Mary părea atât de drăguţă, atât de dulce şi înţelegătoare… deci totul era un truc: voia doar răzbunarea?

— Da. Dar să nu ne mai gândim la asta, spuse femeia. Mai devreme sau mai târziu, războiul civil tot ar fi izbucnit. Făptura n-a reprezentat decât un mic angrenaj în această monstruoasă societate umană. Prea multe interese, prea multe nedreptăţi…

— Şi Alar, ce s-a ales de el? se interesă Frank.

— A devenit noul preşedinte al Carboneriei. Ultima oară când l-am întâlnit, era căutat de poliţie. Fugea, împreună cu un grup de camarazi, spre Centura Exterioară.

— Şi tu, Alexia?

— Eu, cum vezi, m-am întors aici cu ai mei. Când ai dispărut, nu mă mai simţeam în stare să lupt printre carbonari. Tu, în schimb, ţi-ai reluat vechiul drum.

— N-aveam încotro, se justifică soldatul. Nu ştiam să fac altceva. Şi astfel, am îmbrăcat uniforma.

Alexia intui că el nu-i spusese întregul adevăr:

— Nu e adevărat că nu ştii să faci altceva. Poate te-ai întors în armată ca să te răzbuni pentru ceva… Sau, poate, pentru a uita!

Aşteptă un răspuns, dar Frank rămase tăcut.

— Tocmai atacai Sisto IV… murmură ea.

— Aşa e.

— Lasă-mă să te privesc. Nu te-ai schimbat deloc.

— Nici tu, spuse el, cu un surâs amar.

— Crezi că am putea fi din nou împreună?

Bărbatul simţi greutatea puştii din mână sa, şi o lăsă să-i cadă.

— Dacă te simţi în stare… spuse. Teamă mi-e că nu sunt decât viermele dintotdeauna.

Ea se apleca, luă arma şi i-o întinse, străduindu-se să surâdă.

— Atunci e de preferat să nu dai drumul armei. Mă tem că nu ne aşteaptă un viitor uşor.

În depărtare, exploziile îi readuseră la realitatea prezentului. Părinţii Alexiei ascultau cu nelinişte bubuiturile care se reverberau de-a lungul povârnişurilor muntoase. Frank i se adresă domnului Colbert.

— Unde ne putem refugia? întrebă.

— Multă lume fuge spre Centura Exterioară, răspunse bătrânul descendent al colonilor de pe Sisto IV. Sunt emigrări de populaţii întregi. Caută lumi noi, locuibile, departe de acest infern.

— Am putea găsi şi noi un loc, sugeră Alexia.

Asociatul lui Frank îi întrerupse. Tocmai asculta ordinele în casca radio.

— Îmi pare rău că tulbur frumoasa întâlnire, spuse, dar locotenentul tocmai ne-a rechemat. Atacul a eşuat. Trebuie să ne reîmbarcăm.

Frank luă decizia într-o secundă.

— Eu nu mă mai întorc, declară, cu voce limpede. Rămân pe Sisto IV.

— Ai înnebunit? Dacă rebelii pun mâna pe tine, eşti pierdut.

— Eu rămân.

Asociatul ridică din umeri.

— Cum vrei. O să le transmit că ai căzut grav rănit.

— Transmite-le că am murit.

— Atunci, adio. Şi gândeşte-te să-ţi salvezi pielea.

Asociatul ieşi din peşteră. Frank îl urmări cu privirea, până când îl văzu dispărând în desişul arborilor.

Soarele de pe Sisto strălucea cu obişnuita sa vigoare. Bărbatul plecă ochii orbiţi de lumină. Alexia veni lângă el şi îl strânse la piept. Li se alăturară soţii Colbert.

— Spre noi lumi, aşadar! murmură tatăl Alexiei.

— Spre noi lumi, cât timp vom fi în viaţă, întări ex-soldatul.

Rămăşiţele automatului se răceau, treptat, cu un pârâit uşor ce părea că repetă o poveste tragică, veche de când universul.

Sfârşit